

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 10^{ον}
ΑΡΙΘ. 521

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
~~~~~  
'Αρχισυντάκτης:  
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ  
Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ  
~~~~~  
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15-ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947
*Αριθ. φύλ. 521 22 Σεπτεμβρίου 1937

ΠΡΑΚΤΙΚΩΤΕΡΟΙ

Κάτι πού θάπρεπε να έχη γινή πρό έ-
των συνετελέσθη αυτές τις μέρες, με την
ταχύτητα με την οποία μάς έχει συνει-
θίσει το καθεστώς της 4ης Αυγούστου.
Γινόμεθα πρακτικώτεροι. Γιατί αυτό ση-
μαίνει ή εφαρμοζομένη τώρα αποκλα-
σικοποίησης της εκπαίδευσέως μας.
Βλέποντας άλλοτε ο ξένος ιδίως έρευ-
νητής των συγχρόνων ελληνικών πραγ-
μάτων, την πληθώρα των κλασικών γυ-
μνασίων, στον τόπο μας, θά έθαύμαζε
άσφαλώς, φανταζόμενος ότι ένας τόπος
πού έχει ένα φυτώριο κλασικής σοφίας,
δέν μπορεί παρά να είναι ο σοφώτερος
τού κόσμου.

'Αλλοίμονον, όμως, όχι μονάχα δέν
γίναμε σοφώτεροι, αλλά αύξηθηκε κατά
τά τελευταία αυτά χρόνια και ή άναλο-
γία των ήμιμαθών, χωρίς να ύπολογι-
σθή και ή αύξησης του ποσοστού των
άνέργων με την προσθήκη του σεβαστού
αριθμού των άδιοριστών φιλόλογων,
πού έως χθές ακόμη, περιέφεραν τό
δράμα τους στα δημοσιογραφικά γρα-
φεία.

Τώρα γινόμεθα πρακτικώτεροι. Πράγ-
μα τό όποιο σημαίνει ότι μπορεί στο
έξής να ξέρουμε ολιγώτερα πράγματα
περί αρχαίου θεάτρου, θά είμεθα όμως
περισσότερο σε θέση να αντιμετώπισου-
με τό μεγάλο πρόβλημα πού λέγεται
ζωή. Και αυτό είναι τό σοφώτερο....

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Τό Πανελλήνιον μπορεί να υπερήφα-
λεύεται. 'Ο θρίαμβος των ελληνικών
χρωμάτων στο Βουκουρέστι δέν είναι ά-
πλη συνδρομή εύτυχών συμπτώσεων, ό-
πως θέλησε κάποια ρουμανική έφημερίς
να ισχυρισθί αλλά τό αποτέλεσμα μιας
έντακτης εργασίας έτών και ή έκδήλω-
σις, επί πλέον, της συγχρόνου ελληνικής
αλκήs, πού αποτελεί την καλλίτερη έγ-
γύρη για την έθνική μας αύριον.

Και μολονότι δέν συνειθίζεται πιά στην
έποχή μας να κρημνίζονται τά τείχη της
πόλεως, για να περάσουν οι θρίαμβου-
ταί, έν τούτοις, ή ύποδοχή πού έγινε έκ
έκ μέρους των έπισήμων και του λαού
στούς άθλητάς μας πού έπέστρεψαν, ύ-
πήρξεν άνταξία των θριάμβων τούς.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

Είς τήν

“ΕΒΔΟΜΑΔΑ,”

Δύο νέα άριστουργηματικά μυ-
θιστορήματα

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Ο ΓΑΤΟΣ

Τι ιστορία, φίλτατοι,
ήταν κι' αυτή του Γάτου;...
'Αντί να κάτση εύπρεπώς
ο άνθρωπος στ' αυγά του
να παρακάμψη θέλησε
σκοπέλους κι' άκρωτήρια
σπείρων παντού ζιζάνια
άλλά... κι' εκατομμύρια!
Μά όλα έδώ πληρώνονται
τ' ανθρώπινα τό παίσιματά,
(ο Γάτος ήταν... άνθρωπος)
κι' ίδου τ' άποτελέσματα:

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Σφοδρώς διαμαρτύρεται
και δη διά του Τύπου,
ο Σύνδεσμός μας, διά την
άφάνταστον και άίσθητην
διαφθοράν τού... Κήπου!
'Αντί άνθών, δέματα
πολλών έκαιοντάδων
δραγμίδων, εύρέθησαν εκεί
έν μιä κρύπτη υυστική.
'Υψώσατε, λοιπόν, φωνήν.

‘Ο Σύνδεσμος Νταντάλ

ΔΗΛΩΣΙΣ

'Ημεις—στο «ήτα» βάλετε
μια ύπογεγραμμένη—
ήμεις, λοιπόν, οι κάτωθι
προσυπογεγραμμένοι,
δηλούμεν λίαν σοβαρώs
εις την άστυνομίαν
ότι δέν είχαμε ποτέ
συγγένειαν καμμίαν
με τον γνωστόν καταγραστήν
και λωποδύτην Γάτον
και τον άποκηρύσσομεν.

«Τό άρρεν γένος των γαλ-
τουτέστι τό των... γάτων»!

Αυτό τό τέλος, φίλτατοι,
είχε ό... μαύρος Γάτος,
όστις θά ήταν πρό πολλού
—πιστέψτε το—φευγάτος,
άν δέν συνελαμβάνετο
—και δη απ' τό μανίκι—
σάν γάτος να μην ήτανε
άλλά—ουάι!—... ποντίκι!...

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

'Η χειμερινή θεατρική σαίζον άρχίζει
σε λιγάκι. Τα ύπαίθρια θεάματα έτοι-
μάζονται να μετακομίσουν και αυτά με
τη σειρά τους και οι σχετικές διαπραγ-
ματεύσεις έχουν, όπως πληροφορηθή-
καμε, λήξει. Τό «Μοντιάλ» τελείως άνα-
καινισμένο θά δεχθί σε λίγες μέρες τον
θίασο τού «Αθηναίου» με την «Μαριο-
νέτα» του πού σημειώνει πέννες καθη-
μερινώς.

'Ο θίασος Μαυρέα—Κοκκίνη μετακο-
μίζει στο «Ιντεάλ» πού κατεκυρώθη, ό-
ριστικώς σ' αυτόν, άφού επενέβη άγνω-
στον για ποιο σκοπό και για λογαρια-
σμό τίνος και ή πιστόλα, πού κατά τούς
ισχυρισμούς τού δράστου, ήταν άπλή
θεατρική κουμπούρα από κείνες πού
έκφυρσοκροτούν μόνο από σκηνης.

'Η «Κοκέττα» πού κυριολεκτικώς έ-
θριάμβευσε όλο τό καλοκαίρι, πού έκυ-
ριάρχησε καλλίτερα, μετακομίζεται στο
«Κεντρικόν» και φαίνεται ότι θά συνεχί-
ση τούς θριάμβους της και όλο τον
χειμώνα.

'Η Κα Κοτοπούλη είναι και μένει—
J' y suis J' y reste... — στον ούρανοξύ-
στη της και μάς άναγγέλλει μεγάλα
έργα για τό χειμώνα, όπως ο «Μάκ-
βεθ» κ. ά.

Δυό θίασοι θά βγούν σε περιοδεία:
της Κας 'Ανδρεάδη και της Κας 'Αλί-
κης. Για τον τελευταίον αυτό λέγεται,
ότι θά συνοδεύεται και από την παρ' ό-
λίγο τέως πρωταγωνιστριά του, πού ξε-
κουράζεται τώρα στη Νάξο.

Γιά νέα έργα... τσιμουδιά! 'Η μάλ-
λον πολλά λέγονται και άδονται, αλλά
καλλίτερα να μη γίνεται λόγος...

ΣΧΟΛΕΙΑ

Οι δρόμοι έγέμισαν τώρα από μαύρες
ποδιές και σάκκες. Τα σχολεία άρχισαν
και τό μαθητικό χρώμα είναι άφθονο.
'Οσοι δέν θέλουν να καταθέσουν άκούη
τά καλοκαιρινά όπλα, με μελαγχολία
βλέπου, τό θέαμα.

'Ιδιαίτέρως ένθουσιασμένοι είναι οι
γονείς. Γι' αυτούς σήμερα άνοίγουν τά
βιβλιοπωλεία, τά χαρτοπωλεία και τό
έμπορικά.

Και τί δέν θέλει ο μικρόκοσμος.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

Είς τήν

“ΕΒΔΟΜΑΔΑ,”

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ
Δύο νέα άριστουργηματικά μυ-
θιστορήματα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

ΔΩΡΕΑ 1.10812
ΗΜΕΡΑ Μ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

Εξυπνα και κουτά

Η ΑΘΩΑ ΗΛΙΚΙΑ

—“Ελα, λοιπόν, κορούλα μου κοιμήσου. Δεν βλέπεις ότι τα πουλάκια κοιμούνται νωρίς-νωρίς;
—Ναι μαμά, μα κοιμάται μαζί τους και ή μαμά τους!

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

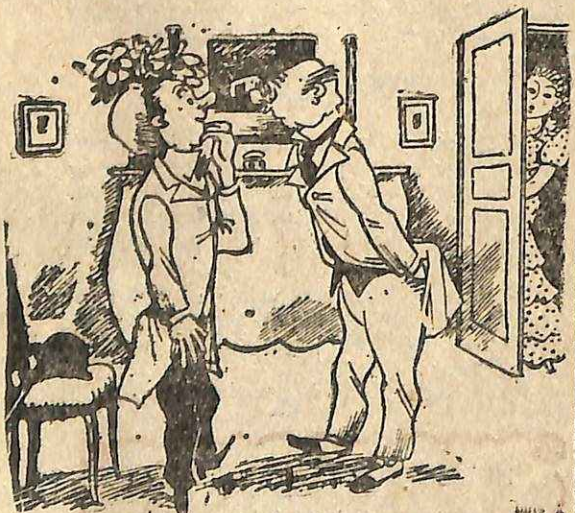
—Δεν ήταν σωστό εσύ ο φίλος μου να με δρίσης στον Γιώργο, μπροστά και να πής πως είμαι ένας κλέφτης!
—Σας θεβαίω φίλε μου, πώς δεν είπα τέτοιο πράγμα και προπάντων στον Γιώργο.
—Γιατί πρό πάντων όχι σ' αυτόν;
—Γιατί τώξερε αυτός πριν από μένα!...

ΚΑΚΗ ΜΝΗΜΗ

—“Η γυναίκα μου, έχει πολύ κακό μνημόνιο.
—Και ξεχνά πολλά πράγματα;
—Απεναντίας, θυμάται και το παραμυθεύει!...

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ!...

Είναι μεσανύχτια και ο κ. Ρ. δεν σταματά το ραδιόφωνό του.
“Ο γείτονας (χτυπώντας τον μεσότοιχο).— Μ' εμποδίζετε να κοιμηθώ!
“Ο κ. Ρ.—Και όμως το ράδιο παίζει αυτή τη στιγμή το «Νανούρισμα» του Μότσαρτ!

ΟΙ ΕΛΠΙΔΕΣ ΤΟΥ

—Ζητάτε το χέρι της κόρης μου; Περιέργη! Και τί ελπίδες έχετε για το μέλλον;
—Πολλές.
—Δηλαδή;
—Να, ελπίζω πρώτα-πρώτα ότι θα της δώσετε μια καλή προίκα...

Πίσω από την πόρ- ΠΕΡΙΜΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Την εποχή εκείνη εργαζόμουν σ' ένα υδραυλικό κατάστημα ως υπάλληλος του πρωινού συνεργείου. Φαίνεται όμως πως ήμουν πολύ καλός τεχνίτης γιατί πολλές φορές τα αφεντικά μου με κρατούσαν να εργασθώ και στο νυκτερινό συνεργείο, πληρώνοντάς με, φυσικά, διπλή αμοιβή, για την υπερωρία. Αυτή ή δουλειά με κούραζε πολύ, μά είχα βλέπετε υπ' όψιν μου να οικονομώ μερικά λεπτά και να ανοίξω μόνος μου μια ανεξάρτητη επιχείρηση.

Κάποιο βράδυ είχα γυρίσει από νωρίς στο δωμάτιό μου που είχα νοικιάσει σε μια εργατική πολυκατοικία που διέθετε όλα τα κομφορ για τους ενοίκους. Ακούοντας το ραδιόφωνο διάβαζα, ξαπλωμένος σε μια αναπαυτική πολυθρόνα την εφημερίδα μου. Στην πρώτη σελίδα, με χτυπητά κόκκινα γράμματα ανέφερε ότι μια συμμορία είχε απαγάγει την κόρη του “Εντουαρντ Στάρετ, του πολυεκατομυριούχου. Την ώρα που ή κοπέλλα βγαίνει από την μονότονη της, δυο άγνωστοι ώρμησαν και σέρνοντάς την ως το αυτοκίνητό τους, την έβρισαν μέσα και εξαφανίστηκαν όλοταχώς. Κάποιος που είχε θελήσει να επέμβει, δέχθηκε μια σφαίρα στο μέτωπο που τον άφησε καίρο. “Η αστυνομία μέχρι στιγμής δεν είχε κατορθώσει τίποτε γιατί οι άγνωστοι φορούσαν μάσκες και ο αριθμός του αυτοκινήτου τους ήταν πλαστός.

Το ίδιο απόγευμα ο κ. Στάρετ είχε λάβει ένα γράμμα που του έθετε προθεσμία 48 ωρών για να παραδώσει ος κάποιο μέλος της σπείρας, εκατό χιλιάδες δολάρια.

Μόλις είχα αφήσει την εφημερίδα αντήχησε το κουδούνι του τηλεφώνου. Με ζητούσαν απ' το γραφείο για μια επείγουσα νυκτερινή δουλειά. Νύχτη και βιαστικά και σε πέντε λεπτά βρισκόμουν εκεί. Πήρα την σάκκα με τα εργαλεία μου και ακολούθησα το σωφөр των πελατών που με καλούσαν. Μ' έβαλε και κάθησα στο πίσω κάθισμα ενός πολυτελεστάτου αυτοκινήτου και ξεκινήσαμε για την Μαϊν Στρή όπου βρισκόταν το σπίτι που με είχε καλέσει. “Ο σωφөр δίνοντάς μου ένα σιγαρέτο, μου εξήγησε ότι είχε σπείσει ο σωλήνας του μπάνιου και να να είναν πλημμυρισμένα τα πάντα. Τ' ώρα που του έδινα φωτιά ν' ανάψει το σιγαρέτο του πρόσεξα την άρνηση έκφραση του προσώπου του και το κοροϊευτικό δέξι αυτί του.

“Όταν φθάσαμε στην μακρινή Μαϊ Στρήτη πρόσεξα ότι όλα τα σπείτα βρισκόταν στο βάθος μεγάλων κήπων. “Ήσαν, κατά το πλείστον, μονοκατοικίες διαφόρων πλουσίων. Τό αυτοκίνητο, ύστερα από είκοσι λεπτών διαδρομή, σταμάτησε εμπρός σε μια σιδερένια καγκελόπορτα και ο σωφөр έκόρναρε. Κάποιος άνοιξε τη βαριά πόρτα, και στο φως των λαμπτήρων είδα ότι το πρόσωπό του ήταν ακόμη πιο άγριο από το του σωφөρ.

Μπήκαμε στον κήπο και το αυτοκίνητο σταμάτησε εμπρός στην μαρμαρινή σκάλα της εισόδου. “Εβρεχε αρκετά δυνατά και παρ' όλο αυτό ύπογρεώθηκα να περιμένω έξω τον σωφөр, που ώδήγησε το άμαξι του στο γκαράζ. “Ήρθε και με ώδήγησε από την πόρτα της υπηρεσίας. Χτύπησε τρεις φορές συνηματικά και ακούστηκαν κάποιες άλλες να σέρνονται πίσω από την πόρτα. Μπήκαμε σε μια απέραντη κουζίνα. Τέσσερα άλλα πρόσωπα καθόνταν γύρω από το ξύλινο τραπέζι. “Απόρησα, βλέποντας τις έγκληματικές φάτσες τους, πως μπορούσαν να είναι ιδιοκτήται ενός τόσο πολυτελούς μεγάρου.

—Είμαι ο υδραυλικός, είπε κάποια στιγμή ο σύντροφός μου, παρουσιάζοντάς με.

Την ίδια στιγμή, ξεφύτρωσε από κάποια σκοτεινή γωνιά ένας υπηρέτης με λιβρέα που μου έγεννε να τον ακολουθήσω. Βρεθήκαμε σ' ένα πελώριο χώλλ και άμέσως μετά ανεβήκαμε μια μεγάλη σκάλα, στρωμένη με παχιά γαλιά.

Δεύτερο χώλλ ξανοιγόταν μπροστά μας σαν φάσος στο δεύτερο πάτωμα. “Εξη πόρτες βρισκόταν κατά μήκος του και κάτω από τη χαρμαδόα μιας απ' αυτές εξέφυνε με αρκετή όρμη το νερό. “Ο υπηρέτης άνοιξε την πόρτα αυτή και βρεθήκαμε στο μπάνιο, που βρισκόταν δυο σκαλιά κάτω από την επιφάνεια του πατώματος. Τό νερό που εξέφυνε από την σπασμένη σωλήνα είχε σχηματίσει μια λίμνη. Μπήκα ως τό γόνατο σχεδόν στο νερό και έψαξα να βρω τον διακόπτη μά να τον βρήκα. Είπα τότε στον υπηρέτη να με οδηγήσει πίσω στην κουζίνα, όπου, όπως είχα παρατηρήσει, βρισκόταν ο γενικός διακόπτης.

Οι τέσσερις φίλοι και ο σωφөр είχαν ση έρθει στο κέφι όταν μπήκαμε στην κουζίνα. Μερικά άδεια μπουκάλια ούζου μαρτυρούσαν την αιτία της ευθυμίας τους.

Σταμάτησα τό νερό κλείνοντας τό ακόπτη και ξαναγυρίσαμε στο μπάνιο. “Εκεί εξήγησα στον υπηρέτη, που ρχισε να με χτυπά στα νεύρα, ότι η σωλήνα θα βαστούσε αρκετή ώρα και “λος τον παρεκάλεσα να μ' αφήσει ήνο, για να εργασθώ με την ήσυχία μου.

Μουμουρίζοντας, έκλεισε την πόρτα και έφυγε. Πέρασαν κάμποσα λεπτά και ξαφνικά άκουσα έναν περιερούρο έπάνω στην πόρτα του δωατίου που συγκοινωνούσε με τό μπάνιο. Προχώρησα και την μισάνοιξα άρuba. Τό διπλανό δωμάτιο ήταν φωταμένο. “Εσκυφα και προσπάθησα να τί γινόταν μέσα.

Άμέσως τό μάτι μου άντελήφθη μια

Τα του Μπάνιου ΤΟΥ ΦΡΕΝΤ ΝΤΟΡΘΑΜ

κοπέλλα ξαπλωμένη πίσω ακριβώς από την πόρτα, δεμένη χειροπόδαρά και φιαωμένη γερά.

Γονάτισα βιαστικά δίπλα της και την έλευθέρωσα από τα δεσμά της.

—Ποιός είσθε; ρώτησε μόλις έλυσα τό πανί που της έφραζε τό στόμα.

—Είμαι ο υδραυλικός, απάντησα κάπως σασιτισμένα.

—Σας άκουσα πριν που μιλούσατε, μου εξήγησεν ή νέα. Περίμενα, λοιπόν, να μείνετε μόνος και χτυπώντας την πόρτα με τό κεφάλι μου προσπάθησα να σας ειδοποιήσω. Είμαι ή Μπέττυ Στάρετ.

Προτού προλάβω ν' απαντήσω, άκούστηκαν βήματα στο χώλλ. Της έκανα νόημα να σωπάσει και ξαναμπήκα στο μπάνιο. Σε λίγο ή πόρτα του άνοιξε και φάνηκε ο υπηρέτης με τό στολή. Στάθηκε λίγο από πάνω μου παρακολουθώντας την εργασία μου. Ξαφνικά τό αίμα μου πάγωσε. Διευθύνθηκε προς την πόρτα του διπλανού δωατίου, που στή βία μου, την είχα αφήσει μισανοικτή. Την άνοιξε έντελώς και έσκυψε να δει μέσα. Δίγως να χάσω καιρό τον πλησίασα άθόρυβα και το κάταφερα ένα γερό χτύπημα στο κεφάλι με τό βαρύ σφυρί που κρατούσα στο χέρι μου. Δίγως ούτε καν μουγγρητό ο υπηρέτης σωριάστηκε στο πάτωμα.

“Η Μπέττυ πρόβαλε τό κεφάλι της πίσω από την πόρτα.

—Πρέπει να φύγουμε, ψιθύρισε.

Πήρα την σάκκα με τα εργαλεία μου και άνοιγοντας την πόρτα του μπάνιου βγήκαμε στο χώλλ. Κατεβήκαμε τις σκάλες και τη στιγμή ακριβώς που έτοιμαζόμασταν ν' άνοίξουμε την έξωπορτα, φάνηκε στο κεφαλόσκαλο ένας από τους πέντε που έπιναν στην κουζίνα.

“Αρμήσαμε στον κήπο ενώ αυτός χαλούσε τον κόσμο στις φωνές. Τρέχοντας κάποια στιγμή παραπάτησα και πέφτοντας γύμνησα άσχημα στον άγκωνα και στο μέτωπό μου. Σηκώθηκα και τρέχοντας έφθασα την νέα που, εύτυχώς, είχε την έμπνευση να μη σταματήσει όταν με είδε να πέφτω.

Πίσω μας άκούονταν τρεχάματα και βλαστήμιες. Οι κακοϋργοι μας πληοίαζαν. Έν τω μεταξύ τό αίμα που έτρεγε από την πληγή του μετώπου μου με στράβωνε κυριολεκτικά. Προσπαθούσα να τό σταματήσω με τό μαντήλι μου, μά, όπως καταλαβαίνετε, ή δουλειά αυτή δεν μπορούσε να γίνει τρέχοντας.

Φθάσαμε στην καγκελόπορτα και άρχισαμε να ελπίζουμε ότι επί τέλους είχαμε σωθεί. Φαντάζεσθε όμως την άπελπίσια μας όταν διαπιστώσαμε ότι ήταν κλειδωμένη γερά. Τό μυαλό μου, εύτυχώς, δοίλευε με καταπληκτική τα-

χύτητα. Παρατήρησα ότι ο τοίχος ήταν ψηλός ως τρία περίπου μέτρα. Πέταξα γρήγορα τη σάκκα μου έπάνω από τον τοίχο, και έτοιμαζόμουν να βοηθήσω την Μπέττυ να πηδήσει πρώτη. Την τελευταία μόλις στιγμή οειπίτωσα ότι ή κορυφή του ήταν γεμάτη από σπασμένα γυαλιά. Νέα χρονοτριβή έως ότου βγάλω τό σακκάκι μου και τό στρώσω έπάνω στα γυαλιά σαν είδος μαξιλαριού που θα μας προφύλαγε από τις αιχμές των γυαλιών.

Οι φωνές και τα τρεχάματα των γκάγκστερ, είχαν πλησιάσει σε βαθμό άησυχητικό. Ξαφνικά άκουσθηκαν και άγρια γαυγίσματα σκύλου. Οι διώκτες μας είχαν λάβει όλα τα μέτρα τους.

“Αρπαξα την Μπέττυ στην άγκαλιά μου και έτοιμασθήκα να την βοηθήσω ν' άνέβη τον τοίχο.

Οι κακοϋργοι όμως μας είχαν φθάσει. “Ενα δυνατό χτύπημα με ζάλισε.

“Όταν συνήλθα βρισκόμουν στην κουζίνα. “Η θέση μου ήταν τραγική μά πιστέψτε με περισσότερα συλλογίζομουν τό κακόμοιρο κορίτσι που σίγουρα θα τό είχαν κακομεταχειρισθή.

Την άλλη μέρα μας άφησαν κάποια στιγμή μόνους και τότε ή Μπέττυ μου εξήγησε ότι τον σωλήνα του μπάνιου τον είχε σπάσει ή ίδια ελπίζοντας να μωρέσει να ειδοποιήσει έτσι τους δικούς της με τον υδραυλικό που θα καλούσαν.

“Ετοιμαζόμουν να την συγχαρώ για την έμπνευσή της, όταν απ' έξω, στον κήπο, άντήχησαν πυροβολισμοί. Αυτό βάστηξε αρκετά και τέλος άκούσθηκαν βιαστικά βήματα στο χώλλ και σ' όλο τό σπείτι. Σε λίγο άνοιξε και ή πόρτα μας και φαντασθήτε την έκπληξή μου όταν αντίκρισα τό αφεντικό μου και δυο πόλιαμιν.

Μας έλυσαν, γαρούμενοι που είχαν προσθάσει να μας σώσουν, και τους έξηνήσαμε την κατάσταση.

Τό τραύμα όμως του κεφαλιού μου ήταν κάπως σοβαρό και με μετέφεραν στο νοσοκομείο όπου έμεινα μερικές μέρες. Μόνον όταν βγήκα, έντελώς καλά, μπόρεσα να μάθω πως είχαμε γλυτώσει. Κάποιο παιδί είχε βρή στο δρόμο την σάκκα που είχα πετάξει έπάνω από τον τοίχο. Διάβασε την διεύθυνση του καταστήματός μας και πήγε και την παρέδωσε. Φυσικά, οι δικοί μου άνησούγχαν και όταν πληροφορήθηκαν ότι δεν είχα έπιστρέψει από τη νυκτερινή δουλειά, έτρεξαν και ειδοποίησαν την αστυνομία, που έσπευσε σε βοήθειά μου.

Οι κακοϋργοι άντεστάθησαν στην άρχή, μετά όμως παρεδόθησαν όλοι.

Τό πιο ευχάριστο είναι ότι ο πατέρας της Μπέττυ, από ευγνωμοσύνη, μου έκανε δώρο ένα σημαντικό χρηματικό ποσό, και γάρς σ' αυτό, κατώρθωσα και άνοιξα τό κατάστημα που πάντα ώνειρευόμουν.

ΦΡΕΝΤ ΝΤΟΡΘΑΜ

Εξυπνα και κουτά

ΚΟΜΠΛΙΜΕΝΤΟ

Στην “Εκθεση:

—Αυτή ή δύσις του ήλιου είναι της κόρης μου. Σπούδασε, έβρετε, στο έξωτεριό.
—“Α! “Ετσι πέντε μου. Γιατί δεν είδα ποτέ μου μια τέτοια δύση ήλιου εδώ!

□ □

ΟΠΩΣ Ο ΚΑΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

—Κάνε γρήγορα Μαρίνα, θα φθάσουμε άργά στην δεξίωση.
—Και σ' άνησυχή αυτό; Μάθε, λοιπόν, ότι στον καλό κόσμο, κανείς δεν πάει σε μια δεξίωση πρώτος!

□ □

ΠΟΡΟΙ ΖΩΗΣ

—Κατηγορούμενε, ποιά είναι τα μέσα της ζωής σου;

—Οι δικασταί κ. Πρόεδρε. “Ας είμαι καλά, πάντα φροντίζουν για τό ψωμί μου και την στέγη μου!...

□ □

ΗΡΩ-Ι-ΣΜΟΣ

Μια δεσποινίς πηγαίνει στον οδοντίατρο συνοδευόμενη από την μικρή της αδελφή:

—Γιατρέ μου, πρόκειται για τό θγάσιμο ενός δοντιού, αλλά χωρίς άναισθητοποίηση, γιατί διάζομαι.

—Τά συγχαρητήριά μου δεσποινίς, για τό θάρρος σας. Ποιά δόντι είναι;

—Καιτούλα, άνοιξε παιδί μου τό στόμα σου!...

□ □

ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

—Μίς 1937, έπιτρέψτε μου να σας παρουσιάσω την συνάδελφό σας Μίς 1920...

Κυρία μου...

Πρωτότυπο διήγημα του
κ. Νίκου Χάκκα

Κι' ακόμα
το μικρό στή-
θος και τα
μακρόλιννα
χέρια, με τα
φαρφουρένια
δάχτυλα και
τα τριαντα-
φυλλένια νυ-
χάκια.

Κι' απαλές
καμπίλες,
που τρέχουν
τρεμουλιαστές
στο κορμί, για
να ξεψυχή-
σουν στα μι-
κρά πόδια...
Κι' η α-
βυσσος του
πνεύματος
της εκεί-
νη... Ω! η

Σάν σώματα όμοια νεκρών που δεν έγερσαν
και τάνεισαν, με δάκρυα, σε μανωλείο
λαμπρό,
με ρόδα στο κεφάλι και στα πόδια ίασημα, —
έτσι οι Έπιθυμίες μοιάζουν που έπεσαν
χωρίς να εκπληρωθούν, χωρίς να αξιωθή
καμιά
της ήδονης μια νύχτα, ή ένα πρωί της φεγ-
γερό.

Κ. ΚΑΒΑΦΗΣ

Μέχουν προδιαθέσει Κυρία, πώς
συχαινεστε τις έρωτικές ιστο-
ρίες. Τις συχαίνουμε κι' εγώ —
είναι καιρός που τις συχαίνου-
μαι. Και περισσότερο, αυτήν που θα
σας διηγηθώ τώρα, για να την συχα-
θήτε κι' εσείς. Βέβαια η ιστορία μου
είναι κοινή. Τρομερά κοινή. Είν' όμως
αληθινή.

Κι' είναι το σπουδαιότερο.
Ήταν πριν από χρόνια—πριν από
άρκετά χρόνια—κάποιο κορίτσι. Κά-
ποιο κορίτσι αλλοιότιμο από τ'
άλλα τα κορίτσια, με τόσο αλλοιότι-
μο! Από κείνα που βρίσκει κανείς έ-
να, μέσα στις δέκα ή στις είκοσι χι-
λιάδες.

Λέω. Δεν ξέρω! αυτήν μπορεί και
σε περισσότερες... Στις είκοσιπέντε...
Στις πενήντα.

Ω! Εκείνα τα μαλλιά—εκείνα τ'
απερίγραπτα μελόχρυσά μαλλιά, με
τις τυλιγμένες γύρω στην κεφαλή κο-
τσίδες τους, που έμοιαζαν με στέμμα
από παλλό βενέτικο μάλαμα.

...Κι' εκείνα τα γκριζογάλανα μά-
τια της, που άφηναν την όψη της να
φαίνεται, πίσω από ένα γαλανό φως.
Ακόμα και τα μαλλιά της σ' αν-
δριαν στιγμές—στιγμές γαλαζόξαν-
θες—σάν το θείαφι στο σκοτάδι—αν-
ταύγειες...

Κι' όλο εκείνο το ξανθό κεφάλι, το
τυλιγμένο σε μιάν όμιχλη από μόρια
χρυσόσκονης — που αλαφροκυάνιζαν...

αβυσσος εκείνη!

Αλλά, σάν πολλά μου φαίνεται πώς
είπα, Κυρία. Κι' ευτυχώς που σταμά-
τησα. Αλλιώς μπορεί και να γλυ-
στρώσα σε καμιά πολύ άνοητη ρω-
μαντική φλυαρία, που, όσο θα κούραζε
έσας να την ακούτε, άλλο τόσο θα
κούραζε και μένα να την γράφω.

Εξακολουθώ, λοιπόν, τη διήγησή
μου, και συμπαθατέ με. Την ίδια έπο-
χή ήταν κι' ένας νέος. Τ' όνομά του
—όπως και το κορίτσι—δεν ένδια-
φέρει. Μπορεί τόσο αξιόλογα να λεγό-
ταν Γιώργος ή Γιάννης, όσο και Νί-
κος.

Είπα πώς ήταν νέος. Λάθος. Ήταν
παιδί. Ένα παιδί μάλλον ψηλό, μάλ-
λον ξανθό. Ιδιορρυθμός τύπος με πολ-
λή καλλιτεχνική διάθεση, συγκεκρι-
σμένη με μία πρακτικότητα, και στε-
γνή λογική. Έβραίου έμπορου. Αγά-
πες δεν είχε ποτέ του.

...Ήταν τότε ένα απόγεμα φθινοπώ-
ρου. Νοέμβρης στο τέλος του. Αυτός
προχωρούσε σε κάποια κεντρική πλα-
τεία, κυττάζοντας αψηρημένα χάμω.
Εκείνη έρχόταν από αντίθετα, περ-
πατώντας στο πλαί μιας κυρίας που
θάταν ή μητέρα της. Ένα δευτε-
ρόλεπτο, και θα προσπερνούντου-
σαν χωρίς να ιδωθούν, χωρίς να
φαντάζεται ο ένας την ύ-
παρξη του άλλου, όταν—... αλή-
θεια Κυρία, πιστεύετε στο πεπρωμένο;
—σήκωσε τα μάτια του εκείνος και,
ανταμώνθηκαν τα βλέμματά τους.

Κυρία μου,
Τόν έρωτα—τόν γνήσιο, τόν πηγαίο,
τόν άκρατο έρωτα—είναι υπεραρκετή
για να τον φωτίση την ώρα που γεν-
νιέται, άστραπή διαρκείας έκατοστού
του δευτερολέπτου. Ο έρωτας—μιλού-
με πάντα για τόν γνήσιο—γεννιέ-
ται χωρίς να μεσολαβήση σκέψη από
τεμπερμέντο από ύπολογισμό, ή από
κάποια άδυναμία. Μία όμορφη λεπτο-
μέρεια, ένα χαριτωμένο χαρακτηρι-

στικό, ένα σύνολο νόστιμο, μάς κάνει
να πάρουμε την απόφασή μας, μέσα σε
—πιστέψτε και δεν υπερβάλλω—διά-
στημα, ενός του δευτερολέπτου του έ-
κατοστού.

Αλλος έρωας, έκτος απ' τόν κεραυ-
νοβόλο, δεν υπάρχει ούτε και μ' πο-
ρεί, ούτε και έννοείται, κι' αν... ύ-
πάρχη, δεν είναι έρωας, αλλά είδος
θεοδιασμένης έρωτικής φιλίας, (άν
μπορώ να τ' πω έτσι...). Ο έρωτας
είναι άκαριασός. Η φιλία έρχεται σιγά
υπολογίζοντας. Αλλά και στην περι-
πτωση αυτής της θεοδιασμένης έρωτι-
κής φιλίας, που μερικοί συγχέουν με
τόν έρωτα, σκεφθήκατε Κυρία, σκε-
φθήκατε καλά, πόση άφοσίωση, πόση
καλωσύνη, πόσος κόπος, πόσο πνεύμα,
πόση τέλος χρονοτριβή χρειάζεται,
για να κατορθωθούν ύστερ' από καιρό,
ύστερ' από μήνες, από χρόνια, ίσως
κι' από ολόκληρη ύστερα μία ζωή,
πολύ—πολύ λιγότερα απ' όσα μπορεί
να κάνει μέσα σ' ένα έκατοστό του
δευτερολέπτου, ένα νόστιμο πρόσωπο,
μία ώραία φωνή, δύο έκφραστικά μά-
τια;... Σκεφθήκατε;

Την ίδια στιγμή που τα βλέμματά
τους ανταμώναν, αγαπιώντουσαν πιά,
σ' αν υπήρχε ή αγάπη τους πριν από
πολλά χρόνια. Απο ανέκαθεν.

Οι αγάπες τους; Πρώτ' απ' όλα
τις διηγηθώ Κυρία; Υπήρξαν—όπως ί-
σως ταίριαζε σ' ανθρώπους σάν κι'
αυτούς—μια άρκετά ιδιόρρυθμη ιστο-
ρία. Σας λέω μόνο πώς δεν άλλα-
ξαν ποτέ ούτε μία λέξη. Ούτε ένα φι-
λί.

Πέρασαν άρκετά χρόνια. Κι' ήρθε
τέλος κι' η Μεγάλη Στιγμή και γι'
αυτήν. Γι' αυτήν, την τόσο αλλοιώ-
τική απ' τις άλλες... Μά την τόσο άλ-
λοιώτική!

Η ιστορία ή κλασική, με τούς δυο
απαράλλαχτους πρωταγωνιστές: Την
ώριμη κόρη και την έτοιμη προίκα.
Μένει ο τρίτος... Αλλά αυτός είναι ά-
γνωστος. Ο άγνωστος Χ όπως λένε
στην Αλγεβρα. Θα έρθει όμως κάπο-
τε κι' αυτός. Και θά'ναι εκείνος που
θα πληρώση τα πιο πολλά.
Μία μοναχοκόρη με προίκα αξίζει το
έξοδο! Αλλά για να έρθει ο πλειο-
δότης—αυτό το σύννεφο στα άνησυχά
πατρικά μέτωπα—προσοχή πολλή χρει-
άζεται. Φρόνησις και σκεπτικισμός.
Κάθε θήμα και στάσις για εξέταση
του εδάφους. Εκείνες οι έμπιστευτι-
κώτατες κι' άτελείωτες συνεννοήσεις...
Τα τρεχάματα σε γνωστούς, κι' άγνώ-
στους για συλλογή πληροφοριών. Έ-
κείνα τα σχεδιάσματα, τα κρυφομυή-
ματα των νονών, οι άμφιταλαντεύ-
σεις, οι εϋθύνες...

Το κορίτσι δεν αντιδρούσε.
Βρισκόταν σε κείνην την περίεργη
κατάσταση, την όμοια σ' όλα τα κο-
ρίτσια, στις όμοιες στιγμές. Μία συγ-
κεχυμένη περιέργεια κι' έπιθυμία, την

γέμιζε. Το άόριστο, το όμιχλώδες εκεί-
νο σαγηνευτικό όραμα της συζυγι-
κής ζωής, της σκιασμένης από την
άκαθόριστη—και γι' αυτό γοητευτι-
κωτάτη—σκιά, του μέλλοντος αυθέν-
του και νομίμου έραστού, ή περιέργεια
εκείνη του άγνωστου, την κρατού-
σε σε μία γλυκειά έκλυση, που δεν
μπορούσε ν' άποτινάξη.

Τα κοριτσιάτικα όνειρα τ' άτελείω-
τα...

Η θραυιά ή έπίσημη.
Οι λευκές λαμπάδες, οι έπίσημοι
παράδες με το σίγουρο εκείνο ύφος
του ανθρώπου που έχει έπίγνωση της
δυναμέως του, και ξέρει πώς χωρίς
αυτόν τίποτα δε θα γίνει. Και τ' άλλα
τα πρόσωπα, τα γνωστά κι' άγνωστα,
τα άλληλοσυνωθούμενα τα φώτα, οι
φωνές, οι ψαλμωδίες, οι γαλάζιοι κα-
πνοί των λιθανιστηρίων. Η διάχυτη
παντού άτμόσφαιρα του έπικειμένου
μεγάλου γεγονότος... Ο θρόλος
και ή χίμαιρα στην άδολη τη γειτο-
νιά, την ξαφνιασμένη. Οι παραστεκά-
μενες φίλες και γνωστές—κάποιες πα-
ληές συμμαθήτριες...—με τα πέλαινα
των όμοιών τους όνείρων. Τών άτε-
λειώτων παρθενικών όνείρων.

Και το κέντρο: Η λευκή γοητεία

της κόρης με την έξαισία φαντασμα-
γορία των λευκών πέπλων κι' ο καλο-
εξυρισμένος και μαυροντυμένος νυμ-
φίος, με το σίγουρο ύφος του, θριαμ-
βεύοντας προκαταβολικά, για κατοπι-
νά έξασφαλισμένα κατορθώμα-
τα.

Κι' έπειτα—... αλήθεια κυρία, ξέρε-
τε βέβαια κάτι που λένε Σελήνη του
μέλιτος πράγμα κατά τα φαινόμενα
πολύ—πολύ όμορφο—... κι' έπειτα, λοι-
πόν, το άπαραίτητο στερεότυπο κι' ά-
ναπόσπαστο αυτό. Το τόσο όμως θελ-
κτικό ώραίο... Μακρινά χαμένα ξενο-
δοχεία. Απομερα, στα βόθρα έρήμων
διαδρόμων, δωμάτια, με μιάν διακρι-
τικωτάτην, αδιάφορη σχεδόν (ίσως
απ' τη συνήθεια) άτμόσφαιρα. Κι'
ήσυχoi κάποιι που θυμίζουν Ούγγρι-
κές ρωψωδίες... Και γαλανές λησμο-
νημένες άκρογιαλίες. Κι' αγάπες, και
φιλία, κι' άνατριχίλες.

Τι τα θέλετε Κυρία! Όλ' αυτά εί-
ναι πράγματα πολύ σαγηνευτικά... Τό-
σο σαγηνευτικά για ένα κορίτσι που
μπορούν να τ' κάνουν να ξεχάση για
μιά στιγμή—για μιά στιγμή που φέρ-
νει όσα δεν φέρνουν χρόνοι—κάποιον
νέο που πολλές φορές έρρέιψασε κυτ-
τάζοντας μαζί του—έτσι αυτή απ' τη

5
το γεμάτο φεγγάρι των νυχτών του
Αύγουστου.

Κι' ο ξένος—ένας κοινός τύπος απ'
το ίδιο όμοιόμορφο καλούπι των χιλιά-
δων της ρουτίνας ανθρώπων—έβρεθη-
κε. Κι' έγινε ή άγοραπωλησία.

Ω! Αν μπορούσαν Κυρία μου οι
λέξεις, οι άδύναμες και φτωχές λέ-
ξεις, να γράψουν κάποια καρτούρια...
άν μπορούσαν!... Όμως δεν μπορούν.

Και τέλος...—άλλά θά'θελα πριν τε-
λειώσω να σας πω κάτι. Κάτι για την
πιο γελοία την πιο κατάπτυστη, την
πιο κοινή έφευρεση των αίωνων: Τόν
έρωτα των συνοικέσιων. Έναν έρωτα,
με βάση χρηματική! Παίρνουν δυο άν-
θρώπους και—κατά κανόνα που σχε-
δόν δεν έχει εξαίρεση—αφού πρώτα έ-
ξετάσουν καταλεπτώς τί χρηματικές
ώφέλη θα προσπορίση ή ένωση τους
αυτή, κι' αφού τέλος συμφωνήσουν στο
ποσόν που θα πληρώση το καθ' ένα
απ' τα δυο μέρη, τούς παντρεύουν.
Τους παντρεύουν, αλλά—θα υμνάστε
—αφού τούς τάξουν πριν προθεσμία ν'
αγαπηθούν. (Έρωας, άποτέλεσμα οι-
κονομολογικών συνδυασμών!). Ψυ-
χική βία λέγεται αυτό. Και σ' άρισμέ-
νες περιπτώσεις—γιατί να μην ήταν κι'
εδώ!—ο νόμος την τιμωρεί. Κι' εκεί-
νοι οι δύστυχοι—τραγικώτατες καρ-
κατούρες Ρωμαίων και Ιουλιεττών—
αναγκάζονται να πιστέψουν πώς
αγαπιώνται αυτοί, που μόνο με
τόν έρωτα δεν έχουν σχέση.

Α! Κυρία! Τίποτα τραγικώτατο
και θλιβερώτατο απ' τούς έρωτευμέ-
νους των συνοικέσιων...

Συνέθε έτσι, και μ' εκείνην... Ακού-
τε τί λέω;... Ακούτε καλά τί λέω;
Και μ' εκείνην! με τα μελόχρυ-
σα μαλλιά, και τα γκριζογάλανα
μάτια που τύλιγαν την όψη της σ' ένα
κυανό φως. Εκείνην με το μικρό στή-
θος και τα μακρόλιννα χέρια, με τα
φαρφουρένια δάχτυλα και τα τριαν-
ταφυλλένια νυχάκια. Εκείνην, που
στάθηκε ή άφορμή κι' έκλαψε πολλές
φορές τη νύχτα κάποιος ήλιος, τόσο
που απ' τα δάκρυα μούσκεψε το μαξι-
λάρι... Και που πολλές μακρές χει-
μωνιάτικες νύχτες ξημερώθηκε άγρυ-
πνος προφέροντας στο σκοτάδι της
καμαράς του τ' όνομά της... Κι' ακό-
μα που τόλμησε να πλάση γι' αυτήν
ένα σωρό όμορφα, αλλά κοστά—άτελ-
πιστα, κοστά—όνειρα. Εκείνη θεέ-
ρου! ή τόσο αλλοιώτικη απ' τις άλ-
λες. Η τόσο αλλοιώτικη! Κι' όμως
έτσι ήταν.

Παντρεύτηκε από συνοικέσιο. Και
νόμισε πώς είναι έρωτευμένη με τόν
άντρα της. Κι' ο άντρας νόμισε
πώς ήταν έρωτευμένος μ' αυτήν και
γελούντουσαν κι' οι δυο. Αλλά όχι
για πολύ.

Γιατί στο τέλος... στο τέλος... Ω
ήταν τόσο απλό!—κατάλαβαν ότι δεν
είχαν ποτέ αγαπηθεί. Κι' ήλθε ή συ-
λήθεια, ο κόρος, και τέλος...—μά ήταν
τόσο απλό...—ή—αδιαφορία, ανάμικτη
με λίγη αντίπαθεια.

Και ζούσαν τη ζωή τους ήρεμα, ά-
πλά. Και μονότονα.

Ίσως τώρα θα θέλατε να μάθετε τί
άπέγινε ένας κάποιος νέος, μάλλον
ψηλός, ξανθός, και μ' άρκετην καλλι-
τεχνική διάθεση.

Αλλά γι' αυτόν δεν ξανακούστηκε
τίποτα έκτοτε, Κυρία μου.

ΝΙΚΟΣ Κ. ΧΑΚΚΑΣ

Συνέθε έτσι και μ' εκείνην,
με τα μελόχρυσα μαλλιά και τα
γκριζογάλανα μάτια.

ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΑ

Δύο μάτια μεγάλα. Δύο μάτια θαθεία άνατολίτισσας, που «τρώνε» όλο το πρόσωπο, ένα πρόσωπο μικρό και ε ν α β λ έ μ μ α γεμάτο έξυπνάδα και καλωσύνη. Ένα δέγμα ξανθής πού είναι μαζί: ο ήλιος, το χιόνι, ή θάλασσα. Μαλλιά που δεν ύποτάσσονται σε κανένα είδος καπέλλου. Και παρ'ότι, περπατησιά γεμάτη νειάτα, που κατατλήσει. Είναι ή Βίκυ Μπάουμ, ή μυθιστοριογράφος που η κερδίζει σήμερα τα περισσότερα α

χρήματα και της οποίας έκυκλοφόρησε ήδη σ' όλες τις γλώσσες του κόσμου— έξαιρέσει βέβαια, της ελληνικής— το τελευταίο της βιβλίο. «Η κοινωνική δελόνα». (Δεν πρόκειται αυτή τη φορά περί μυθιστορήματος, αλλά περί δύο μεγάλων διηγημάτων).

Κάποτε ή Βίκυ Μπάουμ, έλεγε σε κύκλω γνωστών της:

«Προτιμώ τον Στεντάλ από τον Μπαλζάκ, γιατί τα πρόσωπα του Μπαλζάκ δεν σέπτονται παρά το χρώμα. Έν τούτοις, ή ίδια Βίκυ Μπάουμ, έχει καταρρίψει όλα τα ρεκόρ των γυναικείων συγγραμικών δικαιωμάτων.

Πέρσι, μόνον ο κινηματογράφος της απέφερε παραπάνω από 500.000 δολάρια δηλ. κάπου 50 εκατομμύρια δραχμές! Χωρίς να υπολογισθούν τα βιβλία της που όχι μόνον έχουν μεταφρασθί σ' όλες τις γλώσσες (το «Λάκ-ώ-Ντάμ», έχει μεταφρασθί σε 37 γλώσσες, το «Γκράντ Ότέλ» σε 29, το «Ελέν Ουίλφορ» σε 27, κτλ.). Αλλά έχουν θεατροποιηθί στην Γαλλία, την Άγγλία, τη Γερμανία την Ιταλία στην Αμερική, παντού...

□ □

Πώς είχε την ιδέα να γράψη ή Βίκυ Μπάουμ; Η τύχη... Η έπαυση του πολέμου την θρήκε άπιστρία. Η Βιέννη (γιατί είναι Βιεννέζα) περνούσε τότε τις φοβερότερες στιγμές του δίου της. Η Βίκυ έπαιξε στην αρχή στην του συζύγου της Ρίχαρντ Λέοτ, περιφώνου τότε, αρχιμουσικού. Μια δύσκολη αρρώστια την κράτησε για πολύν καιρό στο κρεβάτι. Είχε τότε την έμπνευση, για να σκοτώση την ώρα της να γράψη ένα μεγάλο διήγημα. Ένας φίλος στον όποιο το διάβασε, το άρεσε τότε και ανέλαβε να της το δημοσιεύ. α. Την πλήρωσαν γι' αυτό 3.000 κορώνες. Δηλ. παραπάνω απ' ό,τι κέρδιζε άλλοτε μέσα σε δύο μήνες ως μουσικός. Αυτό έφθασε. Η Βίκυ Μπάουμ από τότε δεν σταμάτησε. Άγαπούσε άλλωστε από πολύ μικρή την πέννα. Ήταν δεκαεσάρον όταν ήταν πρωτόγραφη. Και το διηγηματάκι της εκείνο που το είχε τιτλοφορήσει «Μυστικότητες» ενεκοίθη από το βιεννέζικο περιοδικό και της πληρώθηκε!

Πέρασαν χρόνια από τότε αλλά πάντα ή Βίκυ Μπάουμ θυμάται τα πρώτα εκείνα λεπτά της πέννας της.

ΑΝΑΔΑΣΩΣΙΣ

Σ' ένα από τα πρώτα θεωρεία της Γαλλικής Κομωδίας θρονιόταν μια θραυά μια κυρία πολύ ώραια άκόμη και πού έκανε μεγάλη έντύπωση για τα μαργαριτάρια και τα διαμάντια της, άξιας άρκετών εκατομμυρίων.

Ένας ήθοποιός, που έπαιξε εκείνη τη θραυά, τη διέκρινε στον θεωρείο της, έκανε όμως τέτοιο χαμόγελο, που οι συνάδελφοί του σκανδαλισμένοι τον έρώτησαν στο διάλειμμα.

—Α! είπε, είναι μια παλιά γνωριμία μου. Είναι ή άθνητική χήρα ενός εκατομμυριούχου που χάθηκε στον τορπυλλισμό της «Λουζιτανίας». Από τότε ζή στις Κάννες σε μια μεγαλοπρεπή ιδιόκτητη βίλλα της. Έκαμα τη γνωριμία της σε μια τουρνέ, πριν τέσσερα χρόνια. Μου ρίχτηκε άγρίως, με άπληγε κυριολεκτικώς και μου ώρκισθηκε αιώνιον έρωτα. Και για να διαιωνίσω, όπως μου είπε, τη γνωριμία μας έκεινη, επέμεινε άπολύτως να φυτέψουμε ένα δένδρο στη μέση της πελούζας που φαίνεται απ' το δρόμο.

—Μπα! έκαμε ένας άλλος νεαρός ήθοποιός, όπως δηλ. και μαζί μου.

—Ξαναπέρασα από εκεί πριν δέκα μήνες, είπε τότε ένας άλλος. Έχει σηματουθί ο λόκληρο... πάγκο μπροστά στο σπίτι.

ΕΡΩΤΩΝ ΘΑΝΑΤΟΙ

Τα περασμένα μάταια ζητάω ν' άνα (στήσω, γιά τις ώρες που ή σκέψη μου πλανιέται έδω κι' εκεί (στα περασμένα, όπως κανείς σ' ένα βουβό γυρνάει κοιμητήρι (μνητήρι διαβάζοντας όνόματα σε τάφους σκαλισμένα....

Τα γράμματά σου μάταια διαβάζω άρ (γιά τις ώρες που ή σκέψη μου πλανιέται έδω κι' εκεί (στα περασμένα, όπως κανείς σ' ένα βουβό γυρνάει κοιμητήρι (μνητήρι διαβάζοντας όνόματα σε τάφους σκαλισμένα....

Του έρωτά μας το Βωμό τον γκρέμισαν (γιά τις ώρες κι' έσύ που στάθηκες γιά μέ ή Πολυα (γυμμένη, στη μνήμη μου είσαι μακρινή, ψυχή (σαν πεθαμμένη, σαν πεθαμμένη άλλων καιρών—μέσα σ' (ύγρη μιά κρύπη που κίτεται μαρμαρίνη, με χέρια σταυ (ρωμένα....

Μά κάτι από το είναι μου έπέθανε με (σένα!

(Απ' τις «Νοσταλγίες»)

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

ΜΑΡΣΕ-ΓΙΕΖΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΕΙ-
ΝΕ ΕΝΗΜΕΡΟΣ
ΣΤΑ ΚΙΝΗΜΑ-
ΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ο Μάριος και ή Κα Μαρίου, πήγαν έκεινο το θράδυ στο σινεμά. Στο έργο ύπήρχε και μια έρωτική σκηνή, κατά την οποία ο πρωταγωνιστής φιλεί την πρωταγωνίστρια, ή όποια και τον άντασπάζεται και ύστερα από την σκηνή αυτή, ή Κα Μαρία, είπε του άντρός της:

—Μμ! δεν φιλά καθόλου ώραιά ο πρωταγωνιστής. Η άλλη φιλούσε καλλίτερα!

—Και ο Μάριος:
—Και πώς θέλεις να φιλά καλλίτερα το παλληκάρι, αφού πληρώνεται όλιγότερο από την πρωταγωνίστρια!...

□ □

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΠΟΝΟΨΥΧΟΣ

Ο Μάριος είχε πάθει κάποτε ένα συζυγικό άτύχημα. Το διηγείται τώρα στον φίλο του Όλιβ.

—Πού λές, πάω στάς τρεις το πρωί στο σπίτι μου και θρίσκω την γυνίκα μου να συνομιλή τρυφερά με έναν νεαρό.

—Και φυσικά, τον πέταξες άμέσως έξω.

—Όχι φίλε μου Όλιβ. Έβρεχε εκείνο το θράδυ πολύ και λυτήθηκα να τον θάλω στον δρόμο τον άφήκα λοιπόν να μείνη σπίτι ως το πρωί...

□ □

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΦΙΛΟΖΩΟΣ

Κάποτε ο Μάριος ταξίδευε με τον φίλο του Όλιβ στην Αφρική. Μια μέρα, κατασηύσαν μέσα στην ζούγκλα και ο Όλιβ πήγε για νερό. Ξαφνικά, ο Μάριος άκουσε γοργές κραυγές. Τρέχει και βλέπει τον Όλιβ σκαρφαλωμένο πάνω σ' ένα μικρό δέντρο, το όποιο κουνούσε από κάτω όλόκληρο με τα άλματα του ένα λεοντάρι.

—Μάριε, δώθειαι! φωνάζει ο Όλιβ!

Ο Μάριος όμως δεν κουνήθηκε από τη θέση του αλλά άνταξε το λεοντάρι με ένα βλέμμα γεμάτο συμπάθεια.

—Τί το κυττάς εκεί δεν το σκοτώνεις Μάριε; φωνάζει του φίλου του, ο Όλιβ.

—Δεν μπορώ, Όλιβ.

—Γιατί;

—Είμαι μέλος της Φιλοζώου Έταιρίας!...

□ □

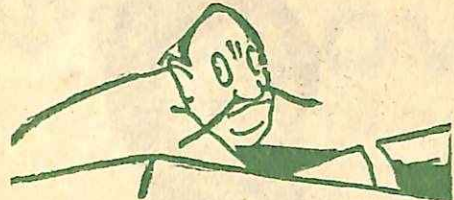
Ο ΜΑΡΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

Ο Όλιβ είχε πάρει πληροφορίες από την πατρίδα ότι τα κρασιά φέτος δεν θάνα καλά, γιατί έχουν χλαφθί τα σταφύλια.

—Γι' αυτό σκοτίζεσαι; του λέγει ο Μάριος. Τόσο το καλλίτερο.

—Γιατί τόσο το καλλίτερο άπόρησε ο Όλιβ.

—Γιατί έτσι θα ποιήμε το κρασί μας γρηνότερο αέτος! άπήντησε ο Μάριος.

Ο ύδέποτε ίσως θα έφαντάζετο κανείς—και αυτό το συνεισμένο εις τα παραδοξότερα κοινωνικά φαινόμενα δικαστήριον, ότι ένας χαριτωμένος σκύλας, μία σεμνοπρεπής δεσποινίς και ένας καλοσυνάτος θραυμένος κύριος, θα έγίνοντο πρόξενοι σκανδαλού των διαστάσεων εκείνου που θα άναφέρωμε παρακάτω. Και όμως, ή ζωοφιλία και ή αισθηματικότητα ενός νέου, μπορούν ακόμη να σκανδαλίσουν τα κορίτσια και στην έποχή μας και να τα κάνουν να έπαναστατήσουν έξ έντροπής και σεμνότητος.

Ίδου τα γεγονότα που συνετάραξαν το άπόγευμα εκείνο άπαξάπαν το πλήρωμα του Βασιλικού Κήπου: κοινόν μονίμως κατοίκους του και φύλακας, έξαιρέσει ενός, του Μεγάλου Στραβοπόδη, ο όποιος προσπαθεί τώρα, εκεί που είναι να γίνη όσο το δυνατόν πιο μικρός γιά να φαίνεται όλιγότερον.

□ □

Εις ένα παγκάκι παρά την μεγάλην λίμνην με τους ώραίους κύκνους και τις χαριτωμένες χήνες, εκάθητο μόνη Έκείνη.

Υπαρχίς τρυφερά, υπαρχίς ευειδής, υπαρχίς δυναμένη να θέση εις πειρασμόν δέκα άγίους Άντωνίους ταυτοχρόνως. Είχε όμως το ύφος σεμνόν και το φόρεμά της εκάλυπτε τα γόνατα. Δίπλα της, εκάθητο μικρός σκύλας κατάλευκος, πολύ νύστιμος και χαριτωμένος και αυτός και διεσκεδάζε με τις μυίγες που περπατούσαν έμπροσθεν του ρύγχους του. Ουδέν άλλο έκαμνε ο άτυχός. Η δεσποινίς είχε βιβλίον πρό των όφθαλμών και άνεγίνωσκε. Δέν έγνώσθη το περιεχόμενόν του, διότι είχε άπ' έξω πρόσθετον χαρτίνην επένδυση, προφανώς διά να μη φθαρή. Φαίνεται όμως ότι έπρόκειτο περί σοβαρού και ένδιαφέροντος βιβλίου, διότι ή νεαρά και σεμνή δεσποινίς έκοκκίνιζε από καιρού εις καιρόν.

Έκείνος, νέος κομψός και σεμνός έπίσης, νεμόμενος τόγε νύν το πατρικόν βαλάντιον καθ' όλα τα φαινόμενα, περιέφερε εκείνο το άπόγευμα την μελαγχολίαν του εις τα μονοπάτια του κήπου, στενάζων και παρακολούθων μετά νοσταλγίας τους χαριεντισμούς των πουλιών πάνω στα κλαδιά των δένδρων.

Κάποτε έφθασε και εις την μάλλον έρμηκην έκείνην γωνιάν του Κήπου, όπου άπελάμβανε την άπογευματινήν δροσιά και το πολύ ένδιαφέρον βιβλίον της ή σεμνή δεσποινίς. Την στιγμήν εκείνην, ή δεσποινίς είχε αφήσει το βιβλίο επί των γονάτων της και έρέμβανζε με το βλέμμα άπλανές καρφωμένον εις την άπέναντί της πιπερέαν.

Ο νέος, που είχε κουρασθί έν τώ μεταξύ, και καταβληθί συνάμα από την τρυφεράν υπαρχίαν, έπωφελήθη της εύκαιρίας διά να έξκουράσθι όλίγον τα κεκμηκότα μέλη του. Δι' αυτό έπλησίασε και εκβάλλον το ψαθάκιόν του και έλαφρόν στεναγμόν!

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

'Ο σκύλας

—Έπιτρέπετε δεσποινίς;

Η νεαρά υπαρχίς έτραβήχθηκε άκόμη πιο άκρη, με κίνδυνον να εύρεθί αίφνης εις το χώμα και ο νέος εκάθησε παραπλεύρως της. Όχι και τόσο παραπλεύρως διότι παρενεβάλλετο μεταξύ των δύο ήλεκτρικών πόλων ως άπομονωτικός δακτύλιος ο σκύλας. Αυτός προσέβλεψε καχυπόπτως τον νέον και μετά έσυνέχισε την άθώαν παιδιάν του με τας μυίας.

Ο νέος παρέμεινε επί τινα ώραν σιωπηλός, άποθαυμάζων την φύσιν και τερπόμενος από την μελωδικήν φωνήν του εκεί πλησίον περιδιβαζόντος παγωνίου, ένω ή δεσποινίς εκλείσε το βιβλίον και έξήγαγε μικρόν έργόχειρον.

Η δεσποινίς είχε βιβλίον πρό των όφθαλμών και άνεγίνωσκε.

Ο νέος όμως ήρχισε μετ' όλίγον να πλήττη. Κάτι έπρεπε να γίνη. Εκόντα μια την δεσποινίδα και μια τον σκύλακα. Ό! χωρίς καμμίαν κακήν πρόθεσιν! Το έβεβαίωσε και εις το δικαστήριον. Επί τέλους έπήρε την άπόφασιν του. Έτεiene την χείρα προς τον σκύλακα, τον έχάιδεψε.

Η δεσποινίς έστράφη και έρριψε βλέμμα άνήσυχον προς τον νεαρόν. Αυτός παρεήγησε το βλέμμα και έμειδίασε. Η δεσποινίς, έξ άντανακλάσεως, ως έβεβαίωσε και αυτή εις το δικαστήριον, έμειδίασε έπίσης.

Ο νεαρός δέν έδίστασε πλέον και θαυπέων ζωρότερα τώρα τον σκύλακα, είπε δειλά προς την κυρίαν του:

—Τι ώραίο σκύλακι δεσποινίς! Μου έπιτρέπετε να το πάρω στην άγκαλιά μου;

Η δεσποινίς έκοκκίνισε έως τας ρίζας των τριχών της αλλά δέν άπήντησε. Και ο νέος έλαβε εις τας άγκάλας του το χαριτωμένον ζώον. Με τα παρακατιόντα ήσυχολήη το παιδιατοδικίον κατά την ιστορικήν του έκείνην συνεδρίασιν.

Πρόεδρος.— Τερψίθυμος Ρωμαντικός. Τι είναι αυτό που λέγει ο κ. άστυφύλας εις βάρος σου; Τερψίθυμος.— Σας βεβαίω κ. παιδιατοδικά, δέν έφταξα σε τίποτε. Ο κ. άστυφύλας ήλθε μετ'ά το έπεισόδιο και έγραψε, ότι του είπτε ή δεσποινίς άπ' έδω.

Πρόεδρος.— Δηλαδή...

Τερψίθυμος.— Δηλαδή, κ. πρόεδρε, το βέβαιον είναι ότι δέν είχα την παραμικράν πρόθεσιν όταν εκάθησα στο κατηραμένο εκείνο παγκάκι, να θίξω την δεσποινίδα.

Πρόεδρος.— Την είχατε, όμως, κατόπιν, άφου την άγκαλιάσατε!

Τερψίθυμος.— Νά την άγκαλιάσω έγώ!...

(Η μηνύτρια τάρασσεται ακούουσα την διαμαρτυρίαν αυτήν, την όποιαν έκλαμβάνει ως προσβολήν και παρ' όλίγον να πέση κάτω λιπόθυμος).

Πρόεδρος.— Και όμως, αυτό λέγει το πρακτικό της άστυνομίας.

Τερψίθυμος.— Λάθος, κ. πρόεδρε, μεγάλο λάθος! Εγώ εκάθημην παραπλεύρως της δεσποινίδος εις τον ίδιον πάγκον. Εκείνη, μόλις έγώ έκαμνα την παραμικράν κίνησιν παίζων με το σκύλακι της, με παραξηγούσε και όλο και τραβόταν προς την άκρη του πάγκου. Κάποτε έφθασε τόσο άκρη, που θάπεπτε κάτω, άν δέν έσπευδα να την συγκρατήσω από την μέσην.

Τότε εκείνη έξεμάνη. Σηκώθηκε επάνω κατακόκκινη και με σφοδράρισε δύο φορές λέγοντας: «Νά γιά να μάθης, κορτάκια!» Εγώ έχασα άμέσως τον έαυτό μου, κ. πρόεδρε, και της άπήντησα όπως έπρεπε. Η σεμνή τότε δεσποινίς, ώρμησε επάνω μου ως ύαινα κι' άρχισε να με τσουρμαλά. Μου καταέσχισε την γραβάτα, μου γρατσούνισε το πρόσωπο με τα νύχια της, με γτύπησε με το πόδι της στην κοιλιά, ένω το σκύλακι της με άσπαζε από το παντελόνι και μου άφήρεσε ένα κομμάτι... Έν τώ μεταξύ, είχε μαζευθί κόσμος, έτρεξε ό άστυφύλας και...

Πρόεδρος.— Άρκετά. Νά προσέλθη ή μηνύτρια: Γλυκερία Άνθουελοπούλου. Τι έχετε να πήτε σ' αυτά δεσποινίς;

Γλυκερία.— Είναι ένας σάτυρος, κ. πρόεδρε, έπεβουλεύθη την τιμήν μου, ζήτησε να με βιάσθ!

Πρόεδρος.— Εκεί, μέσα στον Κήπο; Κοντά σε τόσο κόσμο;

Γλυκερία.— Δέν με πιστεύετε κύριε πρόεδρε; Είμαι τίμιο κορίτσι έγώ. Άσασα!...

(Η δεσποινίς πέφτει λιπόθυμος). Το δικαστήριον άποσυρόμενον, εις έαυτό συσκέπτεται και εκδίδει την άπόφασιν του.

Πρόεδρος.— Τερψίθυμε Ρωμαντική, άπαλλάσσεσαι αλλά κύταξε άλλη φορά να μην ένογλῃς εις την μοναζιάν των τας σεμνών δεσποινίδας.

Τερψίθυμος.— Θεός φυλάξοι, κ. πρόεδρε!

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΦΟΒΕΡΑ

Η ύπνρέτρια τρέχει άνήσυχη στην κυρία της:

—Κυρία το μωρό δέν κοιμάται!

—Στάσον να πάω να του τραγουδήσω κάτι...

Και ή ύπνρέτρια, πιο άπελατισμένη τώρα.

—Τό φοβέριος και μ' αυτό άλλα πάλι δέν σάπασε!...

Ένας μεγάλος έρως του Βίκτορος Ούγκώ

Είναι γνωστόν ότι ο Βίκτωρ Ούγκώ, ώραιος νέος στην εποχή του και συγγραφέας της μόδας, είχε πολλές κατακτήσεις. Φλογερή δε φύσις όπως ήταν, έμπλεκε γρήγορα και την εποχή ακόμη που ήταν παντρεμένος πιά και με παιδιά.

Εν τούτοις, όπως κάθε μεγάλος καρδιοκατακτητής, και ο Ούγκώ πιάσθηκε κάποτε άσχημα. Είχε κι' αυτός τον μεγάλο του έρωτα και τοις ένέπνευσε η μεγάλη στην εποχή εκείνη ήθοποιός 'Ιουλιέττα Ντρουέ.

Η γνωριμία τους έγινε με το δράμα του Ούγκώ «Λουκρητία Βοργία». Θά το ανέβαζε τότε το θέατρο Πόρτ-Σαιν-Μαρτέν. Στο έργο αυτό υπήρχε κι' ένας μικρός αλλά πολύ χαρακτηριστικός ρόλος της πριγκηπίσσης Νεγκρόνι, για τον οποίον μέχρι της τελευταίας σχεδόν στιγμής δεν είχε βρεθεί η κατάλληλη ήθοποιός. Τότε παρουσιάσθηκε μια νεαρά καλλιτέχνης, εξαιρετικά όμορφη και χαριτωμένη, άλλ' άγνωστη ακόμη στο πολύ κοινόν. Ο σκηνοθέτης τη δοκίμασε και την παρουσίασε κατόπι στον Ούγκώ. Αυτός έμεινε... κεραυνόπληκτος. Και χωρίς να πολυεξετάσει πολύ για την τέχνη της νέας ήθοποιού, την δέχθηκε άμέσως. Η «Λουκρητία Βοργία» ανεβάσθηκε με πολυτέλεια και θόρυβο, και η μικρούλα ήθοποιός διακρίθηκε τόσο πολύ, έκανε τόσο έντύπωση με την υπέρκομψη εμφάνισή της, και το ευγενικό της παίξιμο, ώστε να επισκιάσει κι' αυτήν την πρωταγωνίστρια!

Η όμορφη αυτή νέα καλλιτέχνης ήταν η 'Ιουλιέττα Ντρουέ.

Όταν έτελείωσε το έργο ο Ούγκώ ήταν σφόδρα έρωτευμένος μαζί της.

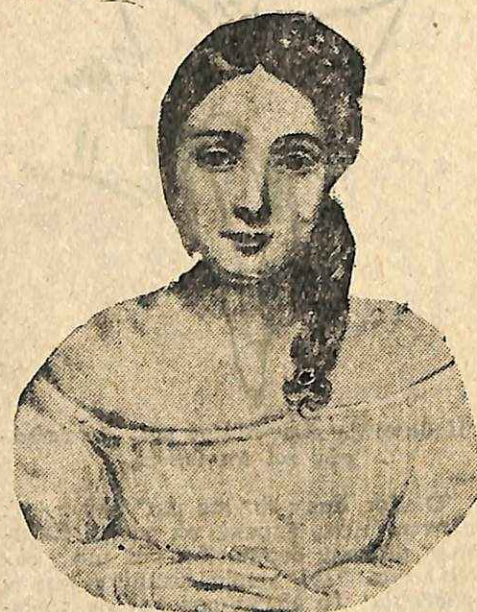
Τα συγχαρητήρια των φίλων του, και πρώτ' απ' όλους του Θεοφίλου Γκωτιέ, για την επιτυχή έκλογή της Ντρουέ, κόρωσαν περισσότερο τον Ούγκώ. Δεν διάσασε να κάμει της νέας την έξομολόγησή του. Αυτή δέχθηκε το άσθημα του και τοις άνταπέδωσε φλογερότερο. «Υστερ' από λίγο καιρό, όλο το Παρίσι μιλούσε για την νέα περιπέτεια του Ούγκώ.

Οι δυο έρωτευμένοι, όμως, αδιαφορούσαν για όλα. Άγαπώντουσαν τρελά και δεν κτύπαζαν μπρός τους. Δε' έλάμβαναν τίποτε υπ' όψει τους. Ούτε την κυρία Ούγκώ, ή οποία, εν τούτοις, το ήξερε εγκατεροδοσει! Άγαπούς πολύ τον άνδρα της και δεν ήθελε με κανένα τρόπο να τον χάσει έντελώς.

Και έδω πρέπει να κάνουμε μια διευκρίνιση: Ο Ούγκώ, μολονότι μπλεγμένος στα καλά με την 'Ιουλιέττα του, δεν είχε παύσει, εν τούτοις, να αγαπά και την γυναίκα του. Ήταν πάντα τρυφερός μαζί της, περιποιητικός και ευγενικός, τόσο που αν εκείνη δεν άκουε τα όσα λεγόταν εις βάρος του, θάλεγε πως δεν συνέβαινε τίποτε. Υπεκρίνετο ο Ούγκώ προς την γυναίκα του για να την αποκοιμήσει; Όχι. Ήταν, απεναντίας, πολύ ευχαρής μαζί της: την αγαπούσε στ' αλήθεια! Άγαπούσε, όμως, περισσότερο την... άλλην. Και η γυναίκα του, ή μητέρα των παιδιών του,

έγκαρτερούσε με την άπατηλή ελπίδα ότι μια μέρα ο άντρας της θα ξαναγυρνούσε σ' αυτή, ότι ήταν μια άπλη ιδιοτροπία.

Τα χρόνια, όμως, περνούσαν! Η Ντρουέ είχε γίνει πιά διάσημη. Ήταν περιζήτητη σ' όλες τις παρισινές σκηνές σ' όλα τα παρισινά σαλόνια. Όσο, όμως, μεγάλωνε ή φήμη και ή όμορφιά, της έρωμένης του, τόσο γινάντωνε και το πάθος του αυτό. Δεν κρυβότανε πιά διόλου ο Ούγκώ και, επί πλέον, είχε γίνει ένας τρομερός 'Οθέλλος. Αξίωσε από την φίλη του να διακόψει κάθε δεσμό, και την άθώωτερη γνωριμία. Ακόμη να εγκαταλείψει και το θέατρο!

Η 'Ιουλιέττα Ντρουέ.

Η 'Ιουλιέττα, τρελλά έρωτευμένη, τον υπάκουσε. Και εκεί που κρατούσε ένα πλουσιώτατο διαμέρισμα, γεμάτο βαρύτιμα έπιπλα και ήταν φορτωμένη κοσμήματα, δέχθηκε να πάει να εγκατασταθεί στα τρία ταπεινά δωματάκια που της είχε νοικιάσει ο Ούγκώ, ο οποίος τότε ήταν υποχρεωμένος να μοιράζει τα μικρά του, εν συγκρίσει με τα όσα έβγαζε άλλοτε η Ντρουέ κέρδη, μεταξύ της νομίμου οικογενείας του και τοις νέου σπιτιού του. Κάποτε εκείνος γκρίνιαζε για την φτώχεια στην οποία την είχε εξαναγκάσει, εκείνη όμως, όχι. Τοί έλεγε πάντα περισσότερο έρωτευμένη, πάντα πιο στοργική: «Τί να κάνουμε; Μήπως δεν μάς φθάνει ή άγάπη μας για να άντεπεξέλθουμε και στις χειρότερες στερήσεις;»

Ήλθαν τα σκληρά χρόνια της έξορίας. Οι πολιτικοί άγώνες του Ούγκώ τον έξαποστέλλουν έξω από την πατρίδα του. Καταφεύγει με την οικογένειά του στις Βρυξέλλες. Είναι τρομερά απογοητευμένος. Η 'Ιουλιέττα όμως δεν τον αφήνει, τον ακολουθεί και εκεί. Μένουν

τόρα οι δυο γυναίκες που είναι τα μόνα στηρίγματα του μεγάλου συγγραφέως, σε δυο σπιτάκια, τόνα άντικρυ στο άλλο.

Και οι δυο ξέρουν και οι δυο συναγωνίζονται ή μια την άλλη να ένισχύσουν τον αγαπημένο τους. Είναι αφάνταστο το δράμα των δυο αυτών γυναικών που αγαπούν και οι δυο με την ίδια φλόγα.

Κάποτε, τελειώνουν τα λίγα χρήματα που είχε ο Βίκτωρ Ούγκώ μαζί του και ή οικογένειά του αντιμετωπίζει στυγνό το πρόβλημα της αύριον. Αποφασίζουν τότε να πάει ή γυναίκα του ποιητού στο Παρίσι και να ξεκάνη τα έπιπλα τοις σπιτιού τους.

Η γυναίκα του Ούγκώ προθυμοποιείται να αναλάβει τη σκληρή αποστολή, ξέροντας ότι από τα χρήματα αυτά, από το ξεκλήρισμα τοις σπιτιού της, θα ζήσει και ή άλλη. Και το σπουδαιότερο: ξέροντας ότι όταν θα φύγει εκείνη για το Παρίσι, εκείνος θα μείνει μόνος στους έρωτάς του με την άλλη, ότι θα τον έχει αυτή όλο δικό της!

Μπορείτε να μάς αναφέρετε μια δεύτερα τέτοια περίπτωση στην ιστορία των έρωτευμένων γυναικών—συζύγων;

Πράγμα παράξενο, όμως, όταν επιστρέφει ή κυρία Ούγκώ στον τόπο της έξορίας μαθαίνει ότι ούτε μια φορά δεν είχε περάσει ή άλλη το κατώφλι της, ούτε για μια κεραία δεν άλλαξε ή ψυχή τοις συζύγου της, που τον βρήκε πάντα στοργικό και τρυφερό μαζί της.

Άνεξήγητο πράγμα συζυγικής αφοσίωσης και έρωτικής αλλοφροσύνης...

Δεκαεννιά χρόνια κράτησε αυτή ή ζωή, γεμάτη στερήσεις αλλά και γεμάτη έρωτα: Βρυξέλλες, Ζέρσεϋ, Γκερνεσέ...

Τα χρόνια περνούσαν σκληρά, ο Ούγκώ υπέφερε, γιατί μέσα σ' όλα τον είχε κυριευμένο και ή πολιτική — ή δεύτερο αυτή μεγάλη έρωμένη του.

Δεν μπορούσε να ήσυχάσει και με δυσκολία τον συγκρατούσαν τα χέρια των δυο γυναικών!...

Επί τέλους, πέφτει ο Ναπολέων ο Γ' και ο Βίκτωρ Ούγκώ ξαναγυρνά στο Παρίσι. Και τότε τα ξεγνά όλα. Ξαναζη μέσα του ο κατακτητής, ο γυναικάς, και τα φτάνει με μια άλλη καμαριερούλα. Η 'Ιουλιέττα το ξέρει, αλλά τον αγαπά πάντοτε τρελλά. Κυττάζει στον καθρέφτη τις πρώτες άσπρες τρίχες, τις πρώτες ζάρες των κροτάφων της και σιωπά. Ο αγαπημένος της πρέπει να χαρή. Κι' όταν τον Μάιο του 1884 πέθανε, δεν είχε κανένα παράπονο από τον αγαπημένο της, ούτε και αυτός γι' αυτόν...

Φεύγοντας την Κόλαση

Δραματικό διήγημα του Τζέφρυ Μόζ

Το σπίτι που είχαν νοικιάσει για το καλοκαίρι οι Μπάουσφελστ, βρισκόταν κάπου τρία μίλια από τη θάλασσα, στα σύνορα ακριβώς της 'Ισπανίας και της Γαλλίας. Ήταν ένα αρκετά ευρύχωρο χωριό από μύλλον, παρά έίλλα, τριγυρισμένο από μεγάλο κήπο που τον διέσχιζε ο Μπίντασσα, ο ποταμός που χωρίζει τις δυο χώρες, στα τελευταία χιλιόμετρα της διαδρομής του προς τη θάλασσα.

Ο Τόνι Μπάουσφελστ, που είναι μια νέος, είχε ένθουσιασθεί, γιατί θα μπορούσε να έπιδωθι στο αγαπημένο του ψάρεμα, με όλη του την άνεση. Η γυναίκα του, ή Καίτη, είχε επίσης ένθουσιασθεί γιατί στα περίχωρα τοις σπιτιού τους υπήρχαν σπουδαίες τοποθεσίες για γκόλφ, για το ό-σίο ξετρελλαινόνταν, κυριολεκτικά.

Το σπουδαιότερο όμως πλεονέκτημα τοις σπιτιού αυτού ήταν ότι βρισκόταν σε πολύ λίγη απόσταση από τις δυο πιο κοσμικές γαλλικές λουτροπόλεις: το Μπιαρίτζ και το Σαιν-Ζάν-ντε-Λίζ. Το γεγονός αυτό τοις επέτρεπε να πηγαίνουν τακτικά με τ' αυτοκίνητό τους στις πλάζ αυτές και να περνούν τα ούκ-έντ τους.

Σκόπευαν επίσης να διοργανώσουν και μερικές έκδρομες στη γειτονική τους 'Ισπανία, ή επανάστασις όμως που ξέσπασε λίγες μέρες μετά την άφιξή τους, τοις έκανε ν' αλλάξουν σχέδια.

Κατά τις αρχές Αυγούστου ο Τόνι και ή γυναίκα του με είχαν καλέσει να περάσω λίγες μέρες μαζί τους και όμολογώ ότι το γράμμα τους, όπως μοις περιέγραφαν με ένθουσιασμό την κατοικία τους και την τριγύρω τους φύση, με έπεισε να δεχθώ την πρόσκλησή τους. Όταν έφθασα στο χωριό τους, ο εμφύλιος πόλεμος μόλις είχε έκραγει, στην 'Ισπανία, και όμως έθλεπε ήδη κανείς τοις πρόσφυγας που είχαν καταφύγει στο γαλλικό έδαφος, καθισμένους επάνω στα λιγοστά έπιπλα και τα μπουγαλάκια που κουβαλούσαν φεύγοντας την κόλαση τοις είχε δημιουργηθεί στην πατρίδα τους.

Οι φίλοι μου με υποδέχθηκαν με χαρά και ένθουσιασμό και μοις παρεώρσαν ένα ευρύχωρο δωμάτιο, με θέα προς τον κήπο και τον ποταμό. Αυτός ο ποταμός είχε δημιουργήσει και κάποια άσυνήθιστη κίνηση στο σπίτι γιατί δυο Γάλλοι χωροφύλακες έρχόνταν τακτικά, κατά το βράδυ, να κάνουν έρευνα στον κήπο και στις όχθες τοις ποταμού. Ζητούσαν οι άνθρωποι ευγενικώτατα συγγνώμη για την ένόχληση αυτή δίχως να αντίλαμβάνονται ότι αυτό ένεθουσίαζε τον Τόνι, που είχε μείνει κατά βάθος παιδί. Τακτικώτατα τοις κερνούσε κρασί και δυο τρεις φορές τοις έδωσε και φαί. Είχαν περάσει κάπου δέκα μέρες αφ' ότου βρισκόμουν στο σπίτι αυτό, όταν κάποιο βράδυ, την ώρα που έτοιμαζόμασταν να σηκωθούμε απ' το τραπέζι, ή υπηρέτρια μάς άνηγγειλε ότι δυο 'Ισπανίδες περίμεναν έξω και ζη-

τούσαν να μιλήσουν με τον κύριο τοις σπιτιού.

Ο Τόνι έγγειρε πίσω στο κάθισμά του, έβαλε τα χέρια στις τσέπες τοις σακακιού του και ρώτησε:

—Είναι νέες;

Τον Τόνι πρέπει να τον φαντασθήτε ύψηλό, γεροδεμένο, με ξανθοκόκκινα μαλλιά και με μυαλά γυμνασιόπαιδος.

—Η μια είναι νέα, κύριε, απάντησε ή υπηρέτρια, ή άλλη είναι πολύ γρηά!

—Πες στις κυρίες να περάσουν, διέταξε ή Καίτη.

Την Καίτη πάλι πρέπει να την φαντασθήτε μελαγχροινή με πολύ λεπτά χαρακτηριστικά και λυγρό κορμί.

Η υπηρέτρια έφυγε και άκούσαμε κάτι ψιθυρίσματα στο χάλ. Σε λίγο ή πόρτα ξανάνοιξε. Μηχανικά σηκωθήκαμε κι' οι τρεις. Πρώτη μπήκε ή γρηά. Με γρήγορες ματιές μάς κύταε όλους και έπιθεώρησε και το δω-

μάτιο. Φορούσε μαύρο μεταξωτό φόρεμα, σκονισμένο όμως αρκετά και λερωμένο. Το πρόσωπό της ήταν σκεπασμένο μ' ένα λεπτό θέλο. Πίσω της ακριβώς έρχόταν μια νέα, είκοσι μόλις χρονών, όμορφη και χαριτωμένη. Κι' αυτή ήταν ντυμένη στα μαύρα.

Ο Τόνι προχώρησε προς την γρηά. —Χαίρετε, κυρία, της είπε με ευγένεια και υποκλίθηκε.

Κάποιο χαμόγελο φάνηκε στα χείλη της άγνωστης που έκανε μιαν ελαφρή υπόκλιση προς το μέρος μας.

Η νέα προχώρησε και έπιασε τη γρηά από το χέρι.

—Η γιαγιά μου, μάς είπε, πως δεν ξέρει άλλη γλώσσα από τα Ισπανικά. Συγχωρέστε την, λοιπόν, αν δεν μπορεί να σας απαντήσει.

Η Μπέττυ τις πλησίασε χαμογελώντας.

—Καθήστε, σας παρακαλώ, της είπε. Φυσικά έπηκολούθησε μια τυπική έ-

Δυο 'Ισπανίδες περιμέναν έξω

ρωτοαπόκρισις που μας πληροφόρησε ότι οι δυο άγνωστες, γιαγιά και εγγονή, μόλις είχαν φθάσει από την Ισπανία. Οι έρυθροί είχαν κυριεύσει το χωριό όπου έμεναν και τις είχαν διώξει από το σπίτι τους. Είχαν φύγει δίχως να μπορέσουν να πάρουν τίποτε μαζί τους.

Ο Τόνου που παρακολουθούσε με μεγάλο ενδιαφέρον τη διήγηση της νέας, σηκώθηκε κάποια στιγμή και έφερε από τον μπουφέ ένα μπουκάλι λικέρ, ποτήρια και μερικά αλμυρά.

Η γρηά κατέβασε μονορούφι το ποτήρι της, φαίνεται δέ πως το έλεμα της κύτταξε αρκετά λαίμαργα τα αλμυρά γιατί η Μπέττυ ρώτησε με εγγένεια:

—Μήπως είδα νησιτικές; Θα μπορούσαμε ίσως να σάς ετοιμάσουμε κάτι να φάτε πρόχειρα;

Η νέα κάτι ψιθύρισε στ' αὐτὴ της γρηάς.

—Θα μάς υποχρεώνατε πάρα πολύ, μάς είπε σε λίγο. Δεν φάγαμε από το πρωϊ τίποτε. Η Μπέττυ πήγε στην κουζίνα και ο Τόνου κι' εγώ εξακολουθήσαμε τη συζήτηση με την κοπέλλα.

—Μας φέρθηκαν πολύ πρόστυχα οι έρυθροί μάς εδήλωσε, φαντασθήτε ότι μάς πήραν και τούς μικρούς σταυρούς που είχαμε κρεμασμένους στο λαιμό. Το πιο αίσχρό όμως είναι ότι στα σύνορα μάς υπέβαλαν σε σωματική έρευνα. Τη γιαγιά μου την πήραν κάτι γυναίκες πίσω από ένα παραθάν. Έμένα όμως με υποχρέωσαν να μείνω γυμνή εμπρός στους στρατιώτες και τούς φύλακας. Κάτι θέλησε να πη ο Τόνου, με την ίδια στιγμή φάνηκε στην πόρτα η Μπέττυ. Την ακολουθούσε η υπηρέτρια κρατώντας ένα μεγάλο δίσκο.

—Σας ετοίμασα μια όμελέτα, είπε η Μπέττυ. Έχουμε θαυμάσιο τυρί και φρούτα και ελπίζω να χορτάσετε όπωσδήποτε.

Τόση ήταν η πείνα των δύο γυναικών, που σε λίγο ακολούθησε δεύτερη όμελέτα και τέλος τρίτη. Έν τώ μεταξύ η συζήτηση εξακολουθούσε.

Μάθαμε έτσι ότι είχαν φθάσει στο χωριό μας από το πρωϊ. Γυρνούσαν όμως όλη την ημέρα προσπαθώντας να μάς αποφύγουν τούς χωροφύλακες, γιατί δεν ήθελαν να μείνουν μαζί με τούς άλλους πρόσφυγες στο σταθμό που είχαν διοργανώσει οι Γάλλοι. Κατά το βράδυ είχαν πληροφορηθεί ότι στο σπίτι αυτό έμεναν "Αγγλοι κι' έτσι είχαν έρθει με περισσότερο θάρρος να ζητήσουν καταφύγιο.

—Φυσικά, θα μείνετε απόψε εδώ, εδήλωσε κατηγορηματικά η Μπέττυ. Δεν θα σάς αφήσουμε να γυρνάτε μονάχες μέσα στη νύχτα.

Και πάλιν οι δύο γυναίκες μάς ευχαρίστησαν θερμά—η γρηά φυσικά Ισπανικά—και η νέα θέλησε να φιλήση το χέρι της Μπέττυ. Πράγμα που έφερε τη φίλη μου σε δύσκολη και λεπτή θέση.

Κατά τις ένδεκα αποσυρθήκαμε ό καθένας στο δωμάτιό του. Οι δύο Ισπανίδες θα έμεναν σ' ένα μικρό παρτίμα του κεντρικού κτιρίου, που ήταν κτισμένο στην όχθη ακριβώς του ποταμού.

■ ■

Δεν ξέρω για ποιο λόγο, μα εκείνο το βράδυ δεν είχα και τόσο ύπνο. Στριφογυρνούσα διαρκώς στο κρεβάτι μου, και τέλος, αποφάσισα να σηκωθώ και να γράψω μια και δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Μά κι' αυτό

δεν το κατάφερα. "Ηνοιξα, λοιπόν, αθόρυστα την πόρτα του δωματίου μου και βγήκα στο διάδρομο. Σας λίγο ήμουν στον κήπο. Περπάτησα αρκετά κάτω από τα δένδρα. Το φεγγάρι ήταν δόλοιο. Παντού ήσυχία. Τα ψηλά κλαδιά λές και έπλεαν μέσα στην άσημνη θάλασσα του φεγγαρόφωτου. Έφθασα κοντά στο ποτάμι προς το μέρος του παραρτήματος όπου έμεναν οι φιλοξενοούμενές μας. Ξαφνικά σταμάτησα, κρατώντας και την άναπνοή μου ακόμη. Σε μικρή απόσταση απόσταση, επάνω ακριβώς στη μικρή πέτρινη εξέδρα που την χάιδευε το ρεύμα του ποταμού, στεκόταν η γρηά Ισπανίδα, τυλιγμένη σ' ένα μακρύ λευκό σεντόνι. Έμοιαζε σαν φάντασμα και είχε το βλέμμα της καρφωμένο στο ποτάμι.

Αθόρυστα γύρισα πίσω στο δωμάτιό μου αναρωτώμενος τι δουλειά είχε η γρηά τέτοια ώρα, επάνω στην εξέδρα.

Κατά τις δέκα κατεβήκαμε με τον Τόνου στον ποταμό και κάναμε μπάνιο. Αφήσαμε το ρεύμα να μάς παρασύρει αρκετά και μη έχοντας τη δύναμη να κολυμπήσουμε και αντίθετα, βγήκαμε στη στεριά και γυρίσαμε με τα πόδια. Στο δρόμο του διηγήθηκα ότι είχα διηγήσει.

—Αὐτὴν θά ἔχη, μοῦ ἀπάντησε ὁ Τόνου. Κρίμα όμως που δεν ήταν η εγγονή της. Μόνον που την σκέπτομαι να στέκεται στο σεληνόφως ντυμένη με διάφανα πέπλα, αισθάνομαι διαθέσεις ύπνοβάτου!

Όταν φθάσαμε στο σπίτι, εγώ κλείσθηκα στο δωμάτιό μου και εργάστηκα ως το μεσημέρι. Στο τραπέζι ήρθε μόνον η νέα.

Ζήτησε συγγνώμη για τη γιαγιά της, που, κουρασμένη ακόμη από το ταξίδι και τις περιπέτειες δεν ήταν σε θέση να παρακαθήσει σε γεύμα. Φυσικά της στείλαμε το φαγητό της με την υπηρέτρια. Όταν τελειώσαμε η κοπέλλα μάς ευχαρίστησε και πάλιν και έτρεξε να βρη τη γιαγιά της.

Πόσον καιρό σκοπεύουν να μείνουν; ρώτησε ο Τόνου την Μπέττυ.

—Της είπα ότι αν ήθελαν θα μπορούσαμε να τις πάμε ως το καταφύγιο των προσφύγων και να τις συστήσουμε σε κάποιον γνωστό μας αειωματικό, απάντησε η γυναίκα του. Κατάλαβα όμως ότι επιθυμούσαν να μείνουν εδώ ένα ακόμη βράδυ και γι' αυτό τις είπα να μην ανησυχούν κι' ότι δεν μάς δίνουν κόπο.

Ο Τόνου επεκρότησε τη διαγωγή της γυναίκας του και κάτι πήγε να πη σχετικά με το να προσκαλέση το κορίτσι στο Τέννις—Κλώμπ, για να παίξουν μια παρτίδα τένις, η Μπέττυ όμως τον κύτταξε κάπως άγρια και ο φίλος μου άλλαξε άμέσως κουβέντα.

■ ■

Το βράδυ η νέα φαινόταν ταραγμένη. Ο νους της φαινόταν να φτερουγίζει άλλο. Απαντούσε κάπως αφηρημένα στις ερωτήσεις μας και διαρκώς κύτταζε έξω από το παράθυρο. Τέλος δέν κρατήθηκε και, πλησιάζοντας την Μπέττυ:

—Δεν ξέρω πως να σάς εξηγήσω, πως να δικαιολογήσω για κάτι, είπε με παράξενη φωνή. Πάντως σάς παρακαλώ επιτρέψτε μου να μη μείνω απόψε στο τραπέζι. Θα πάω εγώ στο σπιτάκι και θα έρθω εδώ η γιαγιά μου.

—Σας άρσει τόσο ο ποταμός; ρώτησε ο Τόνου. Μά έχετε δίκαιο. Είναι

δραίο πράγμα να βλέπη κανείς τα νερά να κυλούν ήσυχα ήσυχα και να ακούση τον ακαθόριστο ψιθύρο τους.

—Ο ποταμός αυτός περνά απ' τα χώματα της πατρίδας μας, απάντησε η νέα. Καταλαβαίνετε, λοιπόν...

—Έχετε άπολύτως δίκαιο, παρατήρησε η Μπέττυ. Το γεύμα δεν μπορεί να πω πως ήταν και τόσο ευάριστο ή εύθυμο. Η γρηά δεν έβγαλε λέξη απ' το στόμα της και μόλις κατάπνε την τελευταία μπουκιά, υποκλίθηκε και έφυγε.

Σαν μείναμε μόνοι παίξαμε χαρτιά, προσπαθώντας να σκοτώσουμε τον καιρό μας. Από μακριά έρχόταν ο θόρυβος του χωριού, ή μουσική του ραδιοφώνου του κοντινού καφενείου. Ακούστηκε και το υπόκωφο θούισμα ενός αεροπλάνου που περιπολούσε καρό μας. Από μακριά έρχόταν ο θόρυβος του που μια απομακρυνόταν και μια πλησίαζε. Το ρολόι του σταθμού χτύπησε ένδεκα και αποφασίσαμε να πάμε για ύπνο.

Πάμε πρώτα να ρωτήσουμε τις φιλοξενοούμενές μας αν χρειάζονται τίποτε, πρότεινε η Μπέττυ.

Βγήκαμε στον κήπο και προχωρήσαμε προς το σπιτάκι. Το φεγγάρι έλαμπε και πάλι γεμάτο. Όταν πλησιάσαμε η Μπέττυ μάς έγνωψε να την περιμένουμε και μπήκε στο σπίτι μόνη της.

Ο Τόνου κι' εγώ στεκόμασταν δίπλα στην μικρή αποβάθρα στην άκρη της οποίας ήταν δεμένη και κλειδωμένη με λουκέτο η θάρκα μας. Την κλειδαριά μάς την είχε επιβάλει η γαλλική αστυνομία, για να μη μπορούν να την μεταχειρισθούν οι φυγάδες Ισπανοί.

Ξαφνικά ο Τόνου αναπήδησε. Πλησίασε τη θάρκα και εξέτασε τα σχοινιά της.

—Για κύτταξε, μοῦ εἶπε. Κάποιος μεταχειρίστηκε τη θάρκα μας. Το λουκέτο είναι σπασμένο και το σχοινί δεμένο αδέξια.

Την ίδια στιγμή επέστρεψε και η Μπέττυ. Όταν της εξηγήσαμε τί είχαμε ανακαλύψει έμεινε για λίγο σκεπτική.

—Λέτε να είναι κατάσκοποι; ρώτησε σε λίγο.

—Δεν αποκλείεται, απάντησε ο Τόνου. —Ίσως να πρόσεξαν ότι το σπίτι μας είναι στην όχθη του ποταμού, και ότι επί πλέον έχουμε και δική μας θάρκα. Ήρθαν, λοιπόν, και μάς παρέστησαν τις δυστυχισμένες για να τις φιλοξενήσουμε. Μά δχι... είναι αδύνατο, λέω θλακείες. Δεν είναι δυνατό να τόσο χαριτωμένο κορίτσι να είναι κατάσκοπος.

Η Μπέττυ χασμουρήθηκε.

—Νυστάζω, είπε. Πάμε να κοιμηθούμε και αύριο τα ξαναλέμε. Πριν κοιμηθώ στάθηκα δυο φορές στο παράθυρο. Το φως πάντα έκαιε στο μικρό σπιτάκι των Ισπανίδων.

■ ■

Το επόμενο πρωϊ ο Τόνου κατέβηκε στο χωριό και επέστρεψε με μια καινούργια κλειδαριά, πιο στερεή και πιο βαρεία από την άλλη. Τον βοήθησαν να την τοποθετήση.

—Πρέπει να λάβουμε τα μέτρα μας, μοῦ εἶπε. Αυτό το παληκορίτσι μπορεί να κάνει καμιά τρέλλα και δεν θα εθλα να το είχα θάρρος στη συνειδήσή μου το ότι δεν προσπάθησα να την σώσω.

Το μεσημέρι η νέα μάς έτίμησε δια

της παρουσίας της στο τραπέζι. "Ελειπε όμως η γρηά. Την ώρα που πίναμε τον καφέ μας στη θεράντα η κοπέλλα μίλησε με σιγανή, επιβλητική φωνή.

—Αὐτὸ πού θά σάς ἐκμυστηρευθῶ, θά ἔπρεπε νά σάς τὸ ἔχω πῆ ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἡμουν ὅμως τόσο νευριασμένη, τόσο φοβισμένη πού δὲν τολμοῦσα. Θά ἀκούσατε ἴσως νά γίνεται λόγος γιὰ τὰ πτώματα πού κατεβάζει ὁ ποταμός ἀπὸ τὴν Ἰσπανία. Οἱ ἐρυθροί, ἀφοῦ τοῦφεκίσουν τὰ θύματα τους, τὰ ρίχνουν στὸν ποταμό πού τὰ μεταφέρει στὴ θάλασσα.

—Δεν το ήξευρα αυτό, την διέκοψε ο Τόνου.

—Ναί, ναί, σὰς τὸ βεβαιῶ. Ἰσως νὰ προσπαθοῦν νά σὰς ἀποκρύψουν αὐτὲς τίς ὁμοτητες, οἱ γάλλοι τελωνοφύλακες. Διαδίδεται ὅτι ψαρεύουν αὐτὰ τὰ πτώματα καὶ τὰ θάβουν γιὰ νά μὴν ἀηδιάζουν οἱ κάτοικοι. Πάντως αὐτὸ σὰς τὸ ὀρκίζομαι ὅτι γίνεται. Σπίτι μας, λοιπόν, εἶχαμε κάποιον γέρο ὑπηρέτη. Μὰς ἦταν ἀφωσιωμένος μέχρι θανάτου. Τὸν ἔλεγαν Περικό. Αὐτὸς μάς βοήθησε νά φύγουμε. Στὰ σύνορα ὅμως τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ἔριξαν στὴ φυλακή. Ρωτήσαμε τούς φύλακας πού τί σκόπευαν νά τὸν κάνουν καὶ μάς ἀπάντησαν, καγχάζοντας: «Σὲ λίγο θά τὸν δῆτε νά κατεβαίνει μὲ τὸ ρεύμα τοῦ ποταμοῦ».

—Μά αὐτὸ εἶναι φοβερό, φώναξε ὁ Τόνου.

Κανείς μας δεν μίλησε μετά. Η σιωπή μεγάλωνε, μεγάλωνε, απλώθηκε παντού. Σε λίγο η νέα στράφηκε προς την Μπέττυ:

—Γι' αὐτὸ καθόμαστε διαρκῶς στὴν ὄχθη καὶ παρατηροῦμε τὸ νερὸ πού κυλά, εἶπε.

Και πάλιν απλώθηκε σιγή. Ακουγόταν ο μονότονος θόρυβος ενός αεροπλάνου.

—Σας παρακαλεῖ, λοιπόν, πολὺ ἡ γιαγιά μου νά μάς δώσετε τὸ κλειδί τοῦ λουκέτου τῆς θάρκας συνέχισε ἡ νέα, γιὰ νά μπορέσουμε νά πλησιάσουμε τὸ πτώμα, ἂν τυχόν τὸ δοῦμε, γιὰ νά τὸ σύρουμε στὴν ὄχθη καὶ νά τὸ θάψουμε.

Ο Τόνου τινάχθηκε ὀρθιος.

—Αὐτὸ μάς τὸ ἔχει ἀπαγορεύσει ἡ γαλλικὴ ἀστυνομία, εἶπε. Ἄν ὅμως δῆτε τίποτε τὸ πτώμα καὶ νομίσετε ὅτι εἶναι ὁ ὑπηρέτης σας, τρέξετε καὶ εἰδοποιήστε με. Θά ἀνοιχθῶ ἐγὼ μὲ τὴ

θάρκα καὶ μετὰ τὰ κανονίζω μὲ τὴν ἀστυνομία.

—Σας εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε, εἶπε ἡ κοπέλλα. Μὰς χαιρέτησε καὶ ἔφυγε.

Η Μπέττυ εἶχε θυσαστὲι στὸ πλῆξιμό της.

—Πολὺ περίεργο, εἶπε κάποια στιγμή.

—Γιατί, δὲν τὴν πιστεύεις; ρώτησε ὁ Τόνου.

—Σσσ... μετῶ, ἀπάντησε ἡ Μπέττυ μετρώντας τούς κόμπους τοῦ πλεκτοῦ της.

Τὸ αεροπλάνο τώρα εἶχε χαμηλώσει καὶ τὸ παρακολουθοῦσα ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῶν φύλλων. Χάθηκε πρὸς τὸν νότο κι' ὁ θόμβος τοῦ ἐσθύσε σιγὰ σιγὰ.

■ ■

Τὸ ἴδιο βράδυ κάναμε οἱ τρεῖς μας περίπατο στὸν κήπο.

—Ξέρετε τί ἀνεκάλυψα; μάς ρώτησε ἡ Μπέττυ. Εἶχα πάει τὸ ἀπόγευμα στὸ σπιτάκι τους γιὰ νά τούς δώσω κάτι ἐσώρρουχα καὶ ἀνοίξα ἕνα συρτάρι γιὰ νὰ τὰ τοποθετήσω. Στὸ συρτάρι, λοιπόν, αὐτὸ ὑπῆρχαν σάντουιτς ἀπὸ τὰ κρέατα πού στέλναμε στὴν γρηά κυρία γιὰ τὸ φαγητό της. Φαίνεται πὼς οἱ κακόμοιρες οἱ γυναίκες τὰ ετοίμασαν γιὰ νά τὰ ἔχουν ὅταν θά φύγουν ἀπ' τὸ σπίτι μας. Τί δυστυχία, φίλοι μου, τί δυστυχία.

Προχωρώντας φθάσαμε ὡς τὸ σπιτάκι. Στὸ κατώφλι καθόνταν οἱ δυὸ γυναίκες. Ἡ νέα κάτι διάβαζε δυνατὰ ἀπὸ κάποιο βιβλίο καὶ ἡ γρηά, μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο διαρκῶς στὸ ποτάμι κάτι ψιθύριζε. Ἰσως νά προσευχόταν.

■ ■

Μετὰ τὸ γεῦμα καθίσαμε καὶ πάλι στὴ θεράντα. Προσπαθοῦσαμε ὅλοι νά φανοῦμε ἀδιάφοροι καὶ ὀμιλητικοί. Ὁ Τόνου παρατηροῦσε διαρκῶς τὴν κοπέλλα. Ἡ Μπέττυ τὸν Τόνου καὶ τὴν κοπέλλα, κι' ἐγὼ καὶ τούς τρεῖς. Ἡ μυρωδιά τῶν γειτονικῶν καπνοφυτειῶν, τὸ φῶς τῆς πανσελίνου, ἡ μουσικὴ ἀπὸ τὸ καφενεῖο, ἀποτελοῦσαν ἕνα περίεργο κρᾶμα πού μισοζάλιζε.

Δέκα χτύποι ἀκούστηκαν ἀπὸ τὸ σταθμό. Ἡ νέα σηκώθηκε καὶ μάς καληνύχτησε. Παίξαμε καὶ πάλι χαρτιά. Ὁ Τόνου κι' ἐγὼ εἴμασταν κάπως ἀφηρημένοι. Φυσικά μάς κέρδισε ἡ Μπέττυ. Στὶς ένδεκα σηκώθηκε, πήρε ἕνα

ποτήρι νερὸ στὸ χέρι καὶ μάς καληνύχτισε. Ὁ φίλος μου κι' ἐγὼ βγήκαμε στὸν κήπο.

—Δὲν σοῦ φαίνεται πὼς κάποιοι φωνάζε; ρώτησε ξαφνικά ὁ Τόνου, μὲ ὕφος ἀνησυχο.

—Ὅχι, θά ἦταν καμμιὰ φωνὴ ἀπ' τὸ χωριό!

Ὁ Τόνου καθυσόχασε. Λίγα λεπτά ἀργότερα ὀρισκόμασταν ὁ καθένας στὸ κρεβάτι τοῦ.

Τὸ πρωϊ ἦρθε στὸ δωμάτιό μου ὁ Τόνου. Ἦταν μὲ τὶς πυτζάμες του, τὰ μαλλιά τοῦ ἦσαν ἀνακατωμένα καὶ φαίνονταν τρομερὰ νευρικός. Τὸν ρώτησα τί συνέβαινε καὶ μοῦ διηγήθηκε τὰ ἀκόλουθα:

Μόλις εἶχε ἀποκοιμηθεῖ, ἐξύπνησε μὲ τὴν ἐντύπωση πὼς κάποιος εἶχε φωνάξει καὶ πάλι. Σηκώθηκε θιαστικά καὶ φθάνοντας ἐμπρὸς στὸ δωμάτιο τῆς Μπέττυ ρώτησε ψιθυριστὰ ἂν ἦθελε τίποτε. Δὲν πήρε ὅμως ἀπάντηση: ἡ Μπέττυ κοιμόταν θαθεῖα.

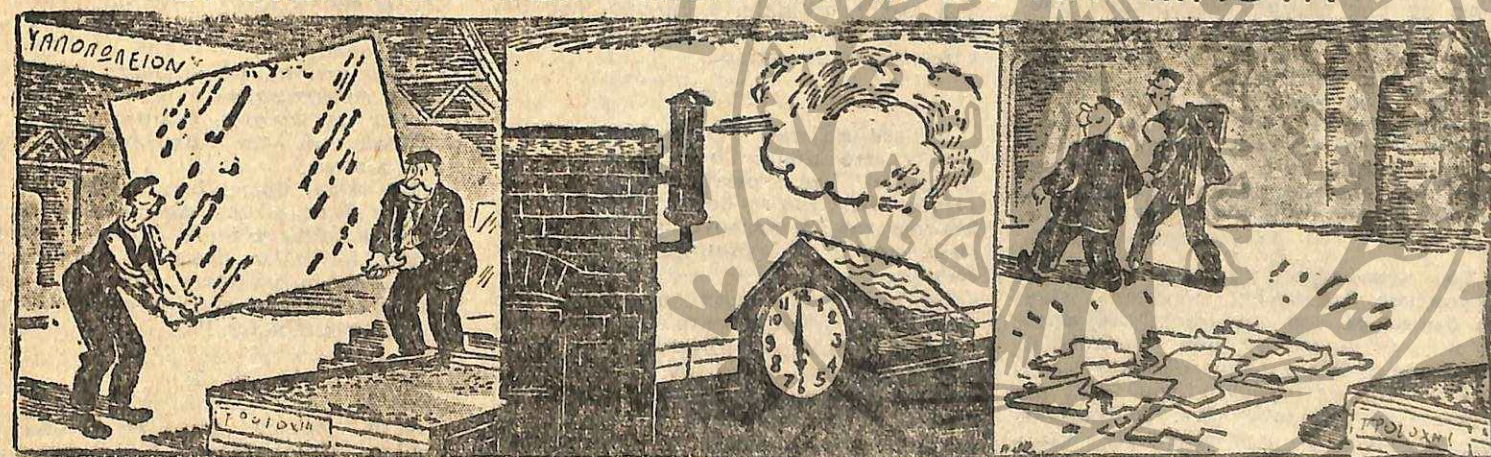
—Βῆκε στὴν θεράντα καὶ τότε ἀντελήφθη ὅτι τὰ ψιθυρίσματα ἐρχόνταν ἀπ' τὸν κήπο, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ. Κατέβηκε ἀθόρυστα καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Στὴν ἀντιφεγγιά τοῦ ποταμοῦ τὸ σπιτάκι ξεχώριζε θεοσκοτεινὸ. Στὸ κατώφλι τοῦ στεκόταν ἡ γρηά καὶ ἡ εγγονή της κυττάζοντας προσεκτικὰ στὸ ποτάμι.

Ὁ Τόνου κρύφθηκε πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο, περιμένοντας ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νά δῇ τὴν κοπέλλα νά τρέχει πρὸς τὸ σπίτι γιὰ νά τὸν καλέσῃ. Καὶ ξαφνικά τὰ ψιθυρίσματα ἔπαυσαν. Ἡ νέα ἀπομακρυνθήκε ἀπὸ τὴν γιαγιά της καὶ στάθηκε στὴν ἄκρη τῆς ὄχθης. Ξεκόμπωσε τὸ φόρεμά της καὶ τὸ ἐθάλψε, καὶ πέταξε δίπλα της τὰ παπούτσια της. Ἦταν ὀλόγυμνη καὶ στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὸ σῶμα της ἔμοιαζε σὰν νεράϊδας.

Μπήκε μὲ ἀργὲς κινήσεις στὸ νερὸ καὶ ἄρχισε νά κολυμπᾷ σὰν δελφίνι, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ Τόνου. Τὸ ἀσημένιο φῶς ἐπαίξε ἐπάνω στοὺς γυμνοὺς ὤμους της καὶ στὶς μαργαριταρένιες σταγόνες πού ἄφηνε τὸ νερὸ ἐπάνω τους. Ἡ νέα κολυμποῦσε πρὸς κάτι, πρὸς ἕνα ὄγκο πού ὁ Τόνου δὲν μπόρεσε νά καθορίσῃ τί ἦταν. Πάντως περίμενε μὲ ἀγωνία, ἔτοιμος νά ἐπέμβῃ

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 38)

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ κ. κ. ΜΠΙΛ ΚΑΙ ΜΠΟΥΛ

Οἱ φίλοι μας Μπίλ καὶ Μπούλ, εἶναι ἄνθρωποι τακτικοὶ καὶ ἀκριβεῖς, τόσο στὰ καθήκοντά τους ὅσο καὶ στὰ δικαιώματά τους. Κάποτε, δουλεύανε καὶ οἱ δυὸ σ' ἕνα βελονογεῖο. Μιὰ μέρα, κοντὰ μεσημέρι, τοὺς δίνουν νά φορτώσουν κάτι μεγάλα κρόσταλλα γιὰ βιτρίνες. Οἱ δυὸ φίλοι ἀρχισαν νά ἐργάζονται μὲ εὐσυνειδησία καὶ προσοχή, προσπαθώντας νά μὴν κάνουν καμμιὰ ζημία. Ξαφνικά ὅμως ἀκούεται ἡ σφύριχτρα πού ἀνήγγελλε μεσημέρι, καὶ ἀκριβεῖς ὅπως εἶναι σ' ὅλα τους οἱ κ. Μπίλ καὶ Μπούλ...

Κούλα Νικολαΐδου

Όταν πήγα πρό ημερών να δω την Νικολαΐδου στο θέατρο «Μακέδου», παρ' όλο που έπλησίαζε η έναρξής της παραστάσεως, η Κούλα έλαμπε δια της απουσίας της. 'Επί τέλους κατέφθασε κάποτε αν' αυτής ένα χαρτάκι ελαφρώς αρωματισμένο, το όποιον έπληροφόρησε εν είδει τηλεγράφημα τους ενδιαφερομένους ότι «η Κούλα ήταν αδιάθετη και δεν θα έπαιζε εκείνο το θράδυ».

Θυέλλα διαμαρτυριών υπεδέχθη την άναγνωσιν του ελαφρώς αρωματισμένου σημειώματος. Διεμαρτύρετο ο συγγραφέας, οι θιασάρχαι, οι ήθοιοι. Και όχι αδικώς. 'Επτά διάφορες εμφανίσεις είχε στην παιζομένη επιθεώρηση ή άπουσιάζουσα και, φυσικά, δημιουργείτο ένα άπρόοπτον ζήτημα «τσέκουρώματος» των σκηνών για να γίνη όσο το δυνατόν λιγώτερο αντίληπτη, από το κοινόν ή άπουσία. Το «τσέκουρώμα» έγινε έσπευσμένως, αλλά οι διαμαρτυρίες δεν έσταμάτησαν. Οι ενδιαφερόμενοι άντρεξαν εις παλαιά θεατρικά γεγονότα για να χαρακτηρισούν το «άδίκημα», το όποιον έπληρωσε τελικώς ή... φήμη της νέας καλλιτεχνικής γενεάς.

—Είνε φοδερό, φίλε μου, αυτό που γίνεται με τους νέους ήθοιους. Με την παρμικρή αδιαθεσία «δεν παίζω». Μά είνε πράγματα αυτά;

—Και να σκέπτεσαι, χρυσέ μου, πως ο Παπαγιάννης—είναι ή θεατρική παράφρασις του όνόματος «Παπαϊάννου»—έπαιζε και με σαράντα πυρετό.

—Υπήρχε, όμως, φιλότιμο τότε...

—Αμ' αυτά είνε που τρώνε τους καινούργιους καλλιτέχνες. Το θέατρο, αγαπητέ μου, τώχουν για διασκέδασι. 'Ετσι, όμως, δεν προοδεύει ο κόσμος...

Σ' αυτό το μοτίβο έσυνεχίσθη ή «έπιθεσις», μέχρι της έπομένης όποτε ένεφανίσθη στο «Μακέδο» αντί του έλαφρώς αρωματισμένου σημειώματος ή ίδια ή Κούλα. Τότε το έπεισόδιον έθεωρήθη αυτόμάτως λήξαν και οι χθεσινói χαρρακτηρισμοί έθεωρήθησαν έντελώς άβάσιμοι.

Δικαιώς δέ κι' αυτή τη φορά, γιατί μόνο σε μία στιγμή έκνευρισμό μπορει να άγκαλέση κανείς την Κούλα για ζήτηματα που άποτελούν καταστρατήγησιν της έπαγγελματικής ευσυνειδήσιας. Στο κεφάλαιον αυτό ή Κούλα είναι άλάθητη όσον περίπου και ό... Πάπας. Μέσα σε έλάχιον χρονικό διάστημα έπληρε μία άρκετά αξιόλογη θέση στο έλαφρό μουσικό θέατρο ακριβώς χάρις στην ευσυνήθησί της.

Το κυριώτερο χαρακτηριστικό της λεγομένης θεατρικής γενεάς, είναι το ότι αυτοί που την άποτελούν φροντίζουν έπιμόνως, να μην άκολουθούν συμβουλές. Θέλουν πρωτοβουλίαν και τίθαι να την έπιτύχουν κάνονιν τό... αντίθετο από ό,τι τους λένε. Το άποτέλεσμα δέ είναι ότι στο τέλος τά κάνουν μούσκεμα.

Αυτό το παράδοξο είδος της άσθενείας, που πραγματικά διακρίνει τά έννεα δέκατα των θεατρικών θλαστών

μας, δεν έχει προσβάλλει την Νικολαΐδου. Η Κούλα άκούει όλες τις συστάσεις και συμμορφώνεται προς αυτές και άν άκόμη πιστεύη ότι είναι λανθασμένες. Και άφήνη να άναγνωρισθί μετά το λάθος από τόν... πρώτον διδάξαντα για να έπαναφέρη την σχετική εμφάνισή της στον ίδιο δρόμο...

—'Επειτα από όλα αυτά, από το πρόχειρο κατηγορητήριο που έδημιούργησε έναντιόν της Κούλας ή άπόδοπος άπουσία της, δεν μένει να έξετασθί παρ' ή περίπτωσις του Παπαγιάννη, που έπαιζε με σαράντα πυρετό. Στην περίπτωση αυτή, όμως, δεν έχει κα-

Κούλα Νικολαΐδου

νείς άνάγκη δικηγορικού διπλώματος, για να συνηγορήση υπέρ του «άδικήματος». Σαράντα θασμόι πυρετό άν δεν ήσαν... λίγαι για τόν άείμνηστο κέρβερο της μουσικής μας σκηνής, είναι, όμολογουμένως, πάρα πολλοί για ένα λεπτεπίλετο θηλυκό, που δεν διεκδικεί το πρωτάθλημα της άντοχής στον θεατρικό στίβο...

Η «νύμφη του Θερμαϊκού» εξαπέστειλε στο άθηνάϊκό θέατρο την Νικολαΐδου, τό... σωτήριον έτος 1935. Μέχρι τότε τραγουδούσε σε διάφορα κέντρα της Θεσσαλονίκης, έχοντας, όμως, πάντα το όνειρο να άνεβή στί θέατρο.

Η πρώτη εμφάνισή της, έγινε στην όπερέττα «Ταξίδι στο Άλγέρι» των κ. κ. Σακελλαρίου—Βασιλειάδη, την όποιαν άνέβασε τότε στην «Αλάμπρα» ο θίασος Πέτρου Κυριακού. 'Εναν, άσήμαντο ρόλο έκανε τότε ή Κούλα. Το παίξιμό της, όμως, είχε μία άσυνήθιστη χάρη, πράγμα που έγινε άφορμή να την προσέξη και το κοινό και οι συνάδελφοί της.

Φυσικά στην έπιτυχία την βοηθού-

σε πολύ και ή έξαιρετική φωνή της. Δεν πέρασε, όμως, ένας χρόνος από την πρώτη εμφάνισή της και ή Κούλα άρχισε να έγκαταλείπη τό θέατρο. Την ένδιέφερε τώρα περισσότερο ή φωνή της. Στις διάφορες έταίριες γραμμοφώνων που παρουσιάστηκε έγινε δεκτική μετά... πολλών έπαίνων.

Κατόπιν αυτού άφησε σιγά-σιγά τό θέατρο και άφωσιώθηκε στους δίσκους, όπου είχε έξαιρετική έπιτυχία. 'Όταν, όμως, έφθασε σ' ένα σημείο άρχισε να... έρωτοτροπή πάλι με τό θέατρο. Και, τελικώς, ξαναγύρισε σ' αυτό τό έφτεινό καλοκαίρι, παίζοντας με τό συγκρότημα Κοκκίνη—Μαυρέα στο «Μακέδο», από τό όποιο δεν έλειψε παρ' μόνο τό... θράδυ που άναφέραμε!

□ □

Είχα την τύχη να γνωρίσω την Κούλα από τά πρώτα της θεατρικά θήματα και μου έκανε πολλή έντύπωση ή άπλότης της, την όποια δεν έγκατέλειψε άκόμη μέχρι σήμερα. Κατά θάθος δεν είναι παρ' ένα έξυπνο παιδί. Μιλάει σπανιότατα και κυρίως για να... κοροϊδέψη. Τίποτα δεν της διαφεύγει και τίποτα δεν έννοεί να άφήση άσχο-λίστο.

Επί πλέον της άρέσει να φαίνεται λίγο μυστηριώδης, ένθ' κάθε άλλο παρ' μυστηριώδης είναι. Και κλίνει—μάλλον χωρίς να τό θέλη—εις τόν τύπον της «μοιραίας γυναίκας». Της άρέσει να άρέση. Κι' αυτή ή παραξενιά της δημιουργεί καμιά φορά ωραιότατα έπεισόδια. 'Ενα απ' αυτά είναι και τό έξης, θύμα του όποιου έπεσε κάποιος καλός φίλος:

Την παρ'άσταιν ένθ' θερινού θεάτρου παρακολουθούσε ένα θράδυ και ή Κούλα Νικολαΐδου, ή όποια στηρίζοντας τό κεφάλι στις παλάμες της, είχε στηρίξη τό θλέμμα της, επί του ρηθέντος φίλου. 'Ο άνθρωπος στην άρχή δέν έδωσε σημασία, αλλά όταν έβλεπε τά θλέμματα συνεχίζοντο, έσπευσε να πιστέυσθ—λίαν μετριοφρόνως—ότι ή Κούλα τούλάχιον ήταν... τρελλά έρωτευμένη μαζί του! Και τό συζητούσε σοβαρώς:

—Βρέ παιδιά, με κύτταγε, σάς λέω. Τώρα καταλαβαίνω εγώ από τέτοια.

—Μά σε κύτταζε έρωτικά;

—Ναί, σου λέω. Καταλαβαίνω εγώ πό τέτοια...

—'Εν τέλει, όμως, διεπιστώθη ότι ο αλός φίλος κάθε άλλο παρ' καταλάβαινε «από τέτοια», γιατί άπλούστατα, ή Κούλα, όταν ήρωτήθη σχετικώς έδήλωσε με τόνον λίαν κατηγορηματικόν ότι δεν είχε ιδέαν του... μέγαλου της έρωτος!

□ □

Αυτή, λοιπόν, είναι έν όλίγοις ή Κούλα Νικολαΐδου. Καλή ήθοιός και ντιζέ, έρνατική, πρόθυμη και... έλαφρώς μοιραία.

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η διάσημος ήθοιός της Ν. 'Υόρκης Τζέην Γουίλκινσον δέν τά περνά διόλου καλά με τόν σύζυγό της λόρδο 'Εντγκαρ τόσο πολύ, που παρακαλεί τόν φίλο της, διάσημο αστυνομικό Πουαρώ, να μεσολαδήση για να συγκατατεθί ο λόρδος στο διαζύγιο. 'Ο λόρδος δέν φέρνει καμιά αντίρρηση. Την άλλη μέρα όμως ξαφνικά τόν δρίσκουν σκοτωμένο μ' ένα σιλέτο στο λαιμό. Οι ύπόνοιες όλων στρέφονται άμέσως προς τόν σύζυγο του σκοτωμένου, Τζέην. Μόνον ο Πουαρώ δέν συμφωνεί. Αυτός δέν την θεωρεί ένοχο. 'Ο κυριώτερος κατηγορος της Τζέην, ο ίνσπектор Ζάπ, άρχίζει τώρα κι' αυτός να κλονίζεται. Τόν έπηρεάζει ιδιαίτέρως ο άπρόοπτος θάνατος της συναδέλφου της Τζέην, Καρλόττας 'Ανταμς, προς την όποια τελευταία είχαν στραφή οι ύπόνοιες της αστυνομίας. 'Ο Πουαρώ τρέχει άμέσως να βοηθί τόν γιατρό της 'Ανταμς για να εξακριβώση τά αίτια του θανάτου. 'Εκεί μαθαίνει ότι ή νέα έπαιρνε ναρκωτικά. Η φίλη της Καρλόττας, Τζέην, στην όποια κατόπι άπευθύνεται ο Πουαρώ, δέν τού μαθαίνει και σπουδαία πράγματα. 'Υπάρχει κάποιος μυστηριώδης νέος αυτός, που είχε χαρίσει της Καρλόττας μέσα σ' ένα πολύτιμο κουτάκι με μία άφιέρωση την σκόνη του βερονάλ, τόν όποιο έπιθυμεί να άποκαλύψη ο Πουαρώ. Παρ' όλες τις προσπάθειες, ο Πουαρώ δέν κατορθώνει να βοηθί ούτε τόν νέο αυτό, ούτε και καμιά άλλη ένδειξη για να τόν οδηγήση. Ξαφνικά, από κάποιο γράμμα της Καρλόττας προς την άδελφή της, ή προσοχή των αστυνομικών στρέφεται προς τόν άνειψίδ του δολοφονημένου. Τόν λόρδο Ρόναλντ Μάρς. Αυτός κατ' την γνώμη του Τζάπ ιδίως, είναι ο ένοχος. 'Ο Πουαρώ, ο Τζάπ και ο γράφων πάνε και τόν δρίσκουν.

11. (Η συνέχεια)

Το ζήτησα από το θείο μου ελπίζοντας πως θα μου τό έδινε για να σώση την τιμή της οικογενείας. Αυτός όμως άδιακόρησε. 'Απεκλείοντο επίσης και οι Ντόρβαϊμερ. 'Εντελώς τυχαία συνάντησα την εξαδέλφη μου στην 'Όπερα. Δεν την έβλεπα συχνά, μά ήξερα ότι ήταν ή μόνη που με συμπάσθηκε όταν έμενα στο θείο μου. Της έξήγησα την κατάσταση, φαίνεται όμως πως της είχε μιλήσει σχετικά και ο θεός μου. Προσφέρθη άμέσως να μου δώση τά κοσμήματά της για να τά βάλω ένέχυρο...

Ο νέος σταμάτησε, φαίνονταν τρομερά συγκινημένος.

—Δέχθηκα, συνέχισε σε λίγο, μά όρκίσθηκα πως θα έκανα τ' αδύνατα δυνατά για να της τά έπιστρέψω όσο το δυνατόν ταχύτερο. 'Αποφασίσαμε λοιπόν να πάρουμε άμέσως ένα ταξί και να πεταχθούμε ως τό σπίτι για να

παρούμε τό κολλιέ. Φθάσαμε και ή Γεραλδίνη διέσχισε τό δρόμο και μπήκε, άνοίγοντας με τό κλειδί της, στο σπίτι. Όλα κοιμούνταν και δέν θα την άντιλαμβανόταν κανείς. 'Εγώ περίμενα κοντά στο ταξί. Και τώρα θα σας διηγηθώ κάτι που θέλετε τό πιστεύετε λέλετε όχι! Κάποιος άγνωστος φάνηκε στο άντικρυνό πεζοδρόμιο, και, προς κατάπληξή μου, άνέβηκε τη μαρμαρίνη σκάλα της εισόδου του 17, τουλάχιστον αυτήν την έντύπωση έγω. Πάντως ή κατάπληξις μου άφείλετο σε δύο πράγματα: ότι ο άγνωστος μεταγείρισθη κλειδί για ν' άνοιξη την έξώπορτα και ότι μου φάνηκε ότι τόν άνεγνώρισα: ήταν κάποιος ήθοιός άρκετά γνωστός. 'Απεφάσισα να εξακριβώσω τί συνέβαινε. Είχα μεταξύ των κλειδιών μου και τό κλειδί της έξώπορτας που μου είχαν δώσει όταν έμενα στο θείο μου. Είπα του σωφ'ερ να περιμένει και μπήκα και εγώ στο σπίτι. Το χώλλ ήταν έρημο. Σκέφθηκα πως ίσως ο άγνωστος να συζητούσε με τό θείο μου στή βιβλιοθήκη. Πλησίασα αθόρυβα και κόλλησα τ' αυτό μου στην πόρτα μά δέν άκούσα τίποτε. 'Ησυχία βασιλευσε σ' όλο τό σπίτι. Συλλογίσθηκα ότι πιθανόν να είχα κάνει λάθος, και ο άγνωστος να μην είχε μπή στο 17, αλλά σε κάποιο διπλανό. Φοβήθηκα μην έμφανίζοταν και κανείς όποτε δέν θα μπορούσα να έξηγήσω την παρουσία μου κι' αθόρυβα έκανα να φύγω. Τότε ένεφανίσθη και ή εξαδέλφη μου που άπόρησε σαν με είδε. Της έξήγησα τί είχε συμβή. Μπήκαμε στο αυτοκίνητο και μου έδωσε τό κολλιέ. Φθάσαμε στην 'Όπερα την ώρα που άνοιγε ή αούλια. Κανείς δέν είχε άντιληφθί την άπουσία μας γιατί ή νύχτα ήταν πνικτική ζεστή και πολλοί είχαν βγί να άναψύξουν λίγο αέρα στο διάλειμμα.

Στάθηκε και πάλι για λίγο.

—Ξέρω τώρα, τί θα μου πíte: Γιατί δέν τά είπα όλα αυτά στην πρώτη μου κατάθεση; Λοιπόν σας ρωτώ κι' εγώ: 'Αφού όλος ο κόσμος πίστευε ότι είχα λόγους να έπιθυμώ τό θάνατο του θείου μου, ήταν δυνατό να όμολογήσω ότι βρισκόμουν στο σπίτι του θύματος, τη νύχτα ακριβώς του έγκλήματος; 'Οχι, δέν είν' έτσι; 'Ηξερα, πως και άν άκόμη μάς έπίστευαν, ή Γεραλδίνη κι' εγώ θα είχαμε τρεγάματα και σκοτούρες. Δεν μπορούσαμε άφ' έτέρου να βοηθήσουμε στην άνάκαλυσή του δολοφόνου, γιατί άπλούστατα δέν είχαμε δή και δέν είχαμε άκούσει τίποτε. 'Αλλωστε ήμουν σχεδόν βέβαιος ότι ή θεία Τζέην είχε σκοτώσει τόν θεό μου. Σας έξωμολογήθηκα άφ' έτέρου τις οικονομικές μου στενοχώριες και τη φιλονικία με τό θείο 'Εντγκαρ, γιατί ήξερα ότι άργά ή γρήγορα θα τό μαθαίνατε, όποτε ή θέση μου θα ήταν λεπτή και επικίνδυνη μάλλον. 'Ε-

πί πλέον ή μισή αυτή όμολογία μου θα σας έκανε να μην άσχοληθήτε και πολύ με τό άλλοθι μου. Οι Ντόρβαϊμερ μπορούσαν να όρκισθουν πως δέν τό κούνησα από την 'Όπερα, και ή Γεραλδίνη θα σας έβεβαίωνε πως κι' οι δύο μας δέν τό είχαμε κουνήσει από τό θέατρο.

—Η μίς Μάρς δέχθηκε αυτή την άπόκρυψη;

—Ναί. Πήγα και την βρήκα και την συνεβούλευσα να μην άναφέρει σε κανένα τίποτε σχετικό με την έπίσκεψή μας έδώ κατά τη βραδυά του έγκλήματος. Θα λέγαμε ότι περπατήσαμε λίγο στον κήπο του θεάτρου. Καταλαβε και μου ύποσέθηκε να μη μιλήση. Τώρα, κύριοί μου, ξέρω καλά ότι αυτή ή όμολογία μου, που γίνεται άφοδ' έσεις ήδη μάθατε από πολλοί τά γεγονότα, δέν έχει καμιά ισχύ. Πάντως σας όρκίζομαι ότι είναι ή μόνη άλλη θεία. 'Αλλωστε μπορώ να σας δώσω τό όνομα και τη διεύθυνση του κοσμηματοπώλη όπου άφησα ένέχυρο, την έπομένη άκριβώς, τό κολλιέ της Γεραλδίνης. Η εξαδέλφη μου επίσης θα σας έπιβεβαιώση όλα όσα σας είπα.

—'Όστε κατ' την γνώμη σας, είπε ο Τζάπ, τό έγκλημα τό διέπραξε ή Τζέην Γουίλκινσον;

—Μά μήπως κι' έσεις δέν σχηματίσατε την ίδια γνώμη μετά την κατάθεση του μάτρου-ντ' στέλ;

—Και τό στοίχημά σας με την Καρλόττα 'Ανταμς;

—Ποιό στοίχημα; Τί έννοείτε;

—'Αρνείσθε ότι της προσφέρατε χίλια δολάρια για να παρουσιασθί στο θείο σας ως Τζέην Γουίλκινσον, τό βράδυ του έγκλήματος;

—'Ο Ρόναλντ μάς κύτταζε κατάπληκτος.

—'Εγώ... της πρόσφερα δέκα χιλιάδες δολάρια; Και πού θέτε να τά έδωρίσκα; Σας τό είπε ή ίδια αυτό;... 'Ω, συγγνώμη, έξήασα ότι πέθανε!

—Ναί, είπε παράξενά ο Πουαρώ, πέθανε!

—'Ο Ρόναλντ μάς κύτταζε άκόμη δολοί στα μάτια. Είχε γίνει άφρος, και στο βλέμμα του καθρεπτιόταν ο φόβος.

—Δέν μπορώ να καταλάβω τί συμβαίνει, ψιθύρισε. Σας είπα την αλήθεια, μά κανείς σας δέν θέλει να με πιστέψη!

Προς μεγάλην κατάπληξή μου ο Πουαρώ άπάντησε στο νέο:

—Κι' όμως, εγώ σας πιστεύω!

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΠΟΥΑΡΩ

Βρισκόμασταν σε λίγο στο δωμάτιό μας στο ξενοδοχείο.

—Μά τί διάβολο... θέλησα να πώ.

—Σε παρακαλώ, Χάστινγκς, με διακοψε άπότομα ο Πουαρώ. Δεν είναι κατάλληλη ή στιγμή.

—'Αρπαξε τό καπέλλο του, τό κάθισε

στο κεφάλι του και έφυγε σά σίφουνας.

Ήθελε μια ώρα, και δεν είχε άκομη επιστρέψει, όταν φάνηκε ο Τζάπ.

—Ο κ. Πουαρώ βγήκε έξω, τόν πληροφορήσα.

—Ο έπιθεωρητής κάθισε σ' ένα κάθισμα και σκούπισε το ιδρωμένο μέτωπό του. «Έκανε φοβερή ζέστη εκείνη τη μέρα.

—Δεν μπορώ να καταλάβω τι συνέβει, Χάστινγκς, είπε σέ λίγο. «Όταν πλησίασε τόν λόρδο και του είπε: «Κι' όμως εγώ σας πιστεύω», όμολογώ πως έμεινα κατάπληκτος!

—Κι' εγώ τόν ίδιο, είπα στόν έπιθεωρητή.

—Δεν σάς εξήγησε μετά, τη στάση του;

—«Όχι! «Όταν θέλησα να τόν ρωτήσω, σηκώθηκε κι' έφυγε.

Πολλές φορές ο Τζάπ με διαβεβαίωσε ότι ο Πουαρώ είχε κάποια «λόξα». Αυτή τη φορά όμολογώ πως κι' εγώ συμφωνούσα μαζί του. Την ώρα ακριβώς που όσα είχε προείπει, έπαληθεύονταν, είχε αλλάξει ξαφνικά γνώμη!

—Αναγνωρίζω ότι είναι μεγαλοφυής, συνέχισεν ο Τζάπ. Μά μήπως δεν λένε ότι ένα μονάχα βήμα χωρίζει την μεγαλοφυΐα από την τρέλλα; Ο Πουαρώ αγαπά τις δυσκολίες. Ποτέ του δεν θά ενδιαφερθή για μια άπλη ύποθεση.

Την ίδια στιγμή μπήκε ο Πουαρώ στο δωμάτιο και έτσι απέφυγα να άπαντήσω στόν έπιθεωρητή. Ο φίλος μου έβγαλε τόν καπέλλο του και έάπλωσε στήν πολυθρόνα του.

—Κάνετε πολύ καλά πού ήρθατε, φίλε μου Τζάπ, είπε. Ακριβώς σάς χρειάζονται. Η ύπόθεσις δεν πάει σπουδαία. Ακολουθήσαμε έσφαλμένη δόδο!

—Δεν μπορώ να καταλάβω, τόν διέκοψε ο Τζάπ, γιατί συγχίζεσθε τόσο γι' αυτό τόν ύποκείμενο.

—Συγχίζομαι όμως και γιά σάς Τζάπ. Έγώ φταίω άν ένεργήσατε όπως σάς είχα ακριβώς ύποδειξει. Έγώ σάς άνέφερα γιά τόν γράμμα της Καρλόττας πρós την άδελφή της, εγώ τέλος πάντων, σάς ώδήγησα βήμα πρós βήμα, σ' αυτήν την ύπόθεση.

—Λάθος κάνετε, φώναξε άπότομα ο ίνσπέκτορ. Όπωςδήποτε θά ακολουθούσα αυτό τόν δρόμο. Άπλως έσεις με προλάβετε. Πάντως μή συγχίζεσθε, θά τόν λέω παντού ότι χωρίς σέ σάς έλυσα τόν μυστήριο αυτό.

—Ο Τζάπ φαινόταν πειραγμένος στο φιλότιμό του. Ο Πουαρώ τόν κύτταζε παρόξενα.

—Δεν μ' ενδιαφέρουν οι τιμές και οι δόξες, είπε. Εκείνο πού πρέπει να έχετε ύπ' όψιν σας είναι ότι έτσι πού πάμε όχι μόνο δεν θά λύσουμε τόν μυστήριο αυτό αλλά θά διαπράξουμε και την πιο μεγαλοπρεπή γκάφα.

—Ο Τζάπ ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

—Είμαι πρόθυμος να ύποστώ τάντα, είπε. Έγώ θά άποκαλύψω στή δικαιοσύνη τόν ένοχο. Αν τώρα ο λόρδος «Έντγκαρ έχει τάν μέσα και κατορθώσει να μην καταδικασθή, αυτό δεν με συγχίζει, ούτε μπορούν να με έπικρίνουν γι' αυτό.

—Ο Πουαρώ τόν κύτταξε με έπιείκεια.

—Τό άσχημο μαζί σας, είπε, είναι ότι πιστεύετε άπόλυτα στήν κρίση σας. Ποτέ σας δεν λέτε: «Αυτό τόν πράγμα φαίνεται πολύ εύκολο!»

—«Α! σ' αυτό έχετε δίκιο. Μόνον έσεις έχετε τη μανία να βρίσκετε τις

Ένα στιλέτο στό λαιμό

ύποθέσεις όλες εύκολες και να ζητάτε να τις μπλέξετε περισσότερο. Άλλά άρκετά συζητήσαμε. Βάζω στοιχημα πώς θ' άνυπομονήτε να μάθετε τ' άποτέλεσμα τών ένεργειών μου!

—Μά φυσικά!

—Πρώτα-πρώτα άνέκρινα την μίς Γεραλδίνη Μάρς. Η κατάθεσις της συμφωνεί άπολύτως με τόν λόρδο. Δεν την φαντάζομαι πάντως για συνένοχό του. Έξασκεί φαίνεται τρομερή έπιρροή έπάνω της. Όταν έμαθε τη σύλληψη του, λιποθύμησε.

—Και ή μίς Κάρολ, ή γραμματεύς;

—Δεν την ξάφνιασε και τόσο ή εϊδησις.

—Τι άπέγινε με τόν κολλιέ; ρώτησα εγώ.

—Έξακριβώσατε άν είναι αλήθεια;

—Ακριβώς. Βρήκα τόν κοσμηματοπώλη και έμαθα ότι την έπομένη τού έγκλήματος, πρωί-πρωί, ο λόρδος «Έντγκαρ τόν κατέθεσε ως ένέχυρο και δανείσθηκε ένα άρκετά σεβαστό ποσό.

Κατά την γνώμη μου όμως, ή ύπόθεσις τού κολλιέ δεν έχει τίποτε να κάνει με τόν έγκλημα. Η ιδέα αυτή τού ήρθε όταν συνάντησε την εξαδέλφη του στήν «Όπερα. Ήταν έντελώς άπένταρος και είχε προσχεδιάσει τόν έγκλήματός του. Γι' αυτό ακριβώς κρατούσε έπάνω του τόν κλειδί της έξώπορτας. Συζητώντας λοιπόν με την εξαδέλφη του, σκέφθηκε να την μεταχειρισθή ως άλλοθι. Έκμεταλλεύθηκε την καλwsύνη της και την εύαισθησία της, και κλείοντας την μοίρα του, κατόρθωσε να την πείσει να τού δώσει τόν κολλιέ της. Μόλις ή νέα μπήκε στο σπίτι, την άκολούθησε και βρήκε τόν θείο του στο σαλόνι-βιβλιοθήκη, άποκοιμισμένο ίσως στήν πολυθρόνα του.

—Όπως και νάχη π'ήντας τόν πράγμα, ο καλός σου ο άνήψιός τόν ξεπάστρεψε στα γρήγορα και βγήκε ζέμσως έξω. Τό άλλο πρωί έβαλε ένέχυρο τόν κολλιέ και μόλις τόν έγκλημα μαθεύτηκε, έπεισε την κοπέλλα να κρατήσει μυστική την νυκτερινή τους έπίσκεψη.

—Τότε γιατί μάς τάν άπεκάλυψε μόνος του; ρώτησε ο Πουαρώ.

—Ίσως να φοβήθηκε ότι θά τόν πρόδιε άθελά της ή εξαδέλφη του. Είναι πολύ νευρικό κορίτσι.

—Συμφωνώτατοι, έπενε ο φίλος μου. Μά δεν βρίσκετε ότι θά ήταν άπειρος εύκολώτερο γιά τόν λοχαγό Μάρς, άν έφευγε μόνος άπό τόν «Όπερα κατά την διάρκεια τού διαλείματος; Ποιός ο λόγος να έχη τόν ταξί να τόν περιμένη και την νευρική εξαδέλφη του, πού μπορούσε, τόν κάτω-κάτω, να μπη ξαφνικά στο σαλόνι και να τόν συλλάβη επ' αυτόφωρ;

—Ο Τζάπ εκάγκασε.

—Έτσι ακριβώς θά κάναμε έσεις κι' εγώ πού τόν μυαλό δεν τήγουμε νιά σκολιδι.

—Ο λοχαγός Μάρς όμως... Μά και κάτι άλλο: άν είναι άθώος όπως τούλάχιστον ίσχυρίζεσθε, τότε ποιός ο λόγος να βάλη στοιχημα με την μίς «Ανταμς;

—Ο Πουαρώ έμεινε γιά λίγο συλλο-

γισμένος. Μετά, άποφεύγοντας την έρώτηση:

—Τι γνώμη έχετε σχηματίσει γιά τόν θάνατο της κοπέλλας αυτής; ρώτησε.

—Νά σας πώ, κλίνω μάλλον πρós την έκδοχή τού δυστυχήματος... μιά άπλη σύμπτωσης. Ο Ρόναλντ Μάρς άποκλείεται, όπωςδήποτε, να την σκότωσε γιατί τόν άλλοθι του, ως πρós τη διάθεση της βραδυάς του μετά την «Όπερα, έπιβεβαιώνεται άπό τούς Ντόρτχαϊμς.

—Ευεινεν μαζί του ως τη μία μετά τάν μεσάνυχτα. Αν ή μίς «Ανταμς δεν πέθαινε, έντελώς τυχαίως, ο λοχαγός θά της εξαγόραζε τή σιωπή με νέο χρηματικό ποσό και θά την τρομοκρατούσε συγγρόνως με την άπειλή ότι θά την κατηγορούσε ως συνένοχό του.

—Και φαντάζεσθε ότι ή μίς «Ανταμς θά άφηνε να καταδικασθή μια άθώα τη στιγμή πού ή κατάθεσις της μπορούσε να τή σώσει;

—Μά τη Τζέην Γουίλκινσον θά την έσωζε κάτι άλλο: ή κατάθεσις τών καλεσμένων στο δείπνο τού σέρ Μόντγκκιου Κόρνερ.

—Ξεχνάτε ότι ο δολοφόνος άγνωστός αυτό τόν άλλοθι, και ακριβώς βασιζόταν στή σιωπή της μίς «Ανταμς και την καταδίκη της Τζέην Γουίλκινσον.

—«Όστε, σάν να λέμε, κ. Πουαρώ, έισθε σχεδόν βέβαιος γιά την άθωότητα τού Ρόναλντ Μάρς; Μήπως πιστέψατε εκείνο τόν παραμύθι πού μάς διηγήθηκε σχετικά με τόν άγνωστο πού είδε να μπαίνει στο σπίτι τού λόρδου, την βραδυά τού έγκλήματος; Ουμμάσθε ότι άφησε να ύπονωθι ότι ο άγνωστος αυτός ήταν πιθανόν ο ήθοποιός Μπράϊαν Μάρτιν.

—«Ε, λοιπόν εγώ έξέτασα και έμαθα ότι τόν βράδυ εκείνο τόν πρόσωπο αυτό έδείπνισε με κάποια νέα, άπ' την όποία άποχωρήσθηκε άργά μετά τάν μεσάνυχτα. Η νέα αυτή ήταν ή φίλη της μίς «Ανταμς, ή μοδίστρα, τη θυμάσθε;

—Ναί, και δεν θέτω την κατάθεσή της σέ άμφιβολία. Μά ποιός να είναι ο μυστηριώδης ΝΤ, άπό τόν Παρίσι;

—Η έρώτησις ήταν ξαφνικά. Ο Τζάπ σήκωσε άπλως τούς ώμους του.

—Αυτή ή ύπόθεσις χρονολογείται άπό έξη τουλάχιστον μηνών, είπε. Άπό τόν Νοέμβριο ή και πιο πίσω άκόμη. Δεν έχει καμμία σχέση με τη δολοφονία.

—Ο Πουαρώ σηκώθηκε και άγγίζοντας τόν Τζάπ με τόν δάκτυλο, στο στήθος, ρώτησε:

—Γιατί άραγε ή ύπηρετρια της μίς «Ανταμς και ή φίλη της, ή μίς Ντράϊμς, δεν θυμούνται να ξαναείδαν τόν κουτί; Είναι άπλούστατοι; Τής τόν προσέφερε κάποιος πού έπιθυμούσε να της θυμίση κάποιον Νοέμβριο πού πέρασαν στο Παρίσι. Γι' αυτό και ή έπιγραφή «Παρίσι, Νοέμβριος». Τής τόν άγόρασε όμως τώρα τελευταίως και γάραξε τάν συνθηματικά αυτά λόγια. Σας παρακαλώ λοιπόν Τζάπ να φροντίσετε να μάθετε ποιός τόν παρήγγειλε αυτό τόν κουτί... «Όχι, όμως, έδω στο Λονδίνο.

—Αν είχε παραγγελθή έδω, κάποιος κοσμηματοπώλης θά τόν άνεγνώριζε άπό τις περιγραφές του στις έφημερίδες και θά έσπευδε να μάς ειδοποιήσει. Μάλλον στο Παρίσι πρέπει να πάτε. Σας ίκετεύω, μάθετε ποιός είναι αυτός ο μυστηριώδης ΝΤ.

—Σύμφωνοι, θά φροντίσω, άν και ή

ιδέα σας αυτή δεν μ' ένθουσιάζει. Μάς άποχαίρετσε και έφυγε.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

—Και τώρα πάμε να φάμε, μου είπε ο Πουαρώ. Αρχίζω, φίλε μου, να έλπίζω.

—Ημουν ένθουσιασμένος, άν και κατά βάθος πίστευα ότι ο Ρόναλντ ήταν ο ένοχος. Στο έστιατόριο, ξαφνίστηκε κάπως βλέποντας σ' ένα διπλανό μας τραπέζι τόν Τζένυ Ντράϊμς και τόν Μπράϊαν Μάρτιν. Θυμήθηκα τι μάς είχε πη ο Τζάπ και συνεπαίρανα ότι οι δυο νέοι άγαπιώνταν.

Μάς είδαν και εκείνοι και κατά τόν τέλος τού γεύματος ή Τζένυ άφησε μια στιγμή τόν ήθοποιό και ήρθε στο τραπέζι μας.

—Μου έπιτρέπετε να καθίσω λίγο μαζί σας, κ. Πουαρώ; ρώτησε. Παρακάλεσα τόν Μπράϊαν να μου έπιτρέψει να σάς μιλήσω μόνη γιατί θέλω να σας πώ κάτι σχετικά με την Καρλόττα.

—Σας άκούω, δεσποινίς!

—Με είχατε ρωτήσει άν ή φίλη μου είχε κάπως πιο στενούς φίλους. Άπό εκείνη την ήμερα προσπαθώ να θυμηθώ, και συγκεντρώνοντας διάφορες κουβέντες πού μου είχε κάνει ή Καρλόττα, κατέληξα στο συμπέρασμα ότι ο άνδρας γιά τόν όποιο ένδιαφερόταν ήταν ο Ρόναλντ Μάρς, αυτός πού έβινε λόρδος «Έντγκαρ!

—Πώς φθάσατε σ' αυτό τόν συμπέρασμα;

—Νά, μια μέρα ή Καρλόττα μου μιλούσε, έτσι γενικά, και μου έλεγε ότι ή κακοτυχία μπορούσε να έπιδράση και στόν χαρακτήρα άκόμη ένός ανθρώπου, κι' ότι πολλοί, όχι κακοί κατά βάθος, παίρνουν τόν κατήφορο γιάτί ή κοινωνία τούς φέρνειτα άδικα. Μάλλον θά έπρεπε κανείς να λυπάται κάτι τέτοιους παρά να τούς κατακρίνη.

Δεν άνέφερε κανένα συγκεκριμένο δνομα γιά παραδειγμα, αλλά άμέσως μετά γύρισε τόν συζήτηση σχετικά με τόν Ρόναλντ Μάρς. Εκείνη την ήμερα δεν ένεβάνθη στα λόγια της, τώρα όμως είμαι σχεδόν βέβαιη ότι ή δυστυχισμένη ή φίλη μου συμπαινούσε τόν λοχαγό. Τι λέτε και σεις κ. Πουαρώ;

—Δεσποινίς, σάς είμαι ευγνώμων γιάτί μου δώσατε ένα πολύτιμο στοιχείο. Πάντως σάς πληροφορώ ότι ο Ρόναλντ συνελήφθη.

—Η Τζένυ άναπήδησε:

—Κρίμα, είπε, ή πληροφορία μου ήρθε κάπως άργά!

—Πάντως σάς εύναριστώ, μίς Ντράϊμς, άπάντησε ο Πουαρώ.

—Η Τζένυ μάς άποχαίρετσε και έπέστρεψε στο τραπέζι τού Μάστιν.

—Φαντάζομαι Πουαρώ, τού είπα, ότι έπαυσε πιά να πιστεύει στήν άθωότητα τού νεαρού λόρδου.

—Όχι μόνον δεν έπαυσα, αλλά και είμαι σχεδόν βέβαιος, μου άπάντησε, και είχα την έντύπωση πως δεν πίστευε και ο ίδιος αυτά πού έλεγε.

Πέρασαν μερικές μέρες.

—Ο Πουαρώ δεν άνέφερε λέξη γιά την ύπόθεση αυτή. Όταν τόν ρωτούσα σνετικά, άπαντούσε με μονοσύλλαβα. Ήταν φανερό πως είχε παραδεχθή την ένοχή τού Ρόναλντ μά δεν τολμούσε να τόν δηλώση άπό έγωισμό.

—Έτσι τουλάχιστον φωνάζουν εγώ, μά τόν πόσο είχα σβάλει, ψυχολογώντας την σιωπή τής φίλης μου, δεν τόν άντελήφθηκα παρά δια έβδωμάδες μετά την σύλληψη τού λόρδου «Έντγκαρ.

Είχαμε καθήσει στο τραπέζι γιά τόν πρωινό και ο Πουαρώ άνοιγε τάν γράμματα πού βρίσκταν σωρός έμπρός του. Άνοιξε μερικά και ξαφνικά φώναξε χαρούμενα βλέποντας ένα γράμμα με άμερικανικό γραμματόσημο. «Έσχισε βασιτικά τόν φακέλλο και έβγαλε ένα γράμμα και κάτι χαρτιά.

—Άφού τόν διάβασε μου τόν έδωσε:

—Χάστινγκς, αυτό είναι σπουδαίο, μου είπε.

Διάβασα κι' εγώ με τη σειρά μου: «Αγαπητέ κ. Πουαρώ,

Πήρα τόν γράμμα σας πού με συνέκινε πολύ. Είσαθε ο μόνος πού ένδιαφέρεσθε αληθινά γι' αυτή την ύπόθεση. Όλοι οι άλλοι, προσθέτουν στή λύπη μου γιά τόν χαμό της αγαπημένης μου αδελφούλας, και την άγανάκτηση πού με κυριεύει όταν τούς άκούω να ισχυρίζονται ότι ή Καρλόττα μου, έπαιρνε ναρκωτικά. «Όχι, κ. Πουαρώ! Μπορώ να σας όρκισθώ ότι ή άδελφή μου συγαινόταν αυτά τάν φάρμακα, μου τόν είπε πη χιλιάδες φορές.

—Αν βρέθηκε άνακατεμένη σ' αυτή την ύπόθεση της δολοφονίας τού λόρδου, αυτό έγινε έντελώς τυχαίως, όπως θά σας τόν άποδείξη τόν έσώκλειστο γράμμα της. Σας στέλνω τόν πρωτότυπο, άφού τόν θέλετε, και σάς παρακαλώ να μου τόν έπιστρέψετε άκέρατο. Είναι τόν τελευταίο μήνυμα της πολυαγαπημένης μου αδελφούλας. Έλπίζω να σας βοηθήσω στο να ξεγινάσετε τόν μυστήριό τού ξαφνικού θανάτου της. Τό έσώκλειστο γράμμα μου τόν ζήτησε ή άσπ' α μά τόν άρνήθηκα άπό φόβο μήπως μου τόν έπιστρέψουν.

—Αν χρειαστεί σήποτε άνάγκη να τής τόν δώσετε, φροντίστε να σάς τόν έπιστρέψουν κ. Πουαρώ.

Ρωτάτε άν ή άδελφή μου άνέφερε στα γράμματά της τάν πρόσωπα με τάν όποία σχετιζόταν. Φυσικά, μά σου τάν

—«Όχι, Χάστινγκς! Άνέλυσα κατά βάθος όλα τάν δεδομένα αυτής της ύποθέσεως. Όρισμένα γεγονότα συνδέονται λογικά, μεθοδικά... έρχεται όμως αυτό τόν μυστηριώδες γράμμα πού άνατρέπει όλες μου τις θεωρίες. Τό ζήτημα λοιπόν τίθεται ως έξης: Ποιός έχει άδικο: ο Πουαρώ ή τόν γράμμα;

—Μά σοβαρά, θεωρείς τόν έαυτό σου άλάνθαστο; ρώτησα όσο μπορούσα πιο ευγενικά.

—Ο Πουαρώ με κύτταξε θυμωμένα:

—«Εκανα γκάφες στή ζωή μου, τ' όμολογώ, είπε. Αυτό όμως τόν γράμμα περιέχει κάποιο μυστήριο και προσπα-

θώ να τόν λύσω.

Πήρε ένα μεγεθυντικό φακό της τσέπης και άρχισε να εξετάζη λεπτομερέστατα την αυτόγραφο επιστολή της μίς «Ανταμς.

—Άφού μελέτησε έτσι όλες τις σελίδες του, μου έδωσε και μένα τόν φακό. Δεν κατόρθωσα όμως να άνακαλύψω τίποτε τόν ύποπτο. Με ευδιάκριτο, σταθερό γραφικό χαρακτήρα τόν γράμμα αυτό περιείχε λέξη πρós λέξη τόν κείμενο τού τηλεγράφηματος.

—Δεν φαίνεται νάνα πλαστογραφημένο, Χάστινγκς, μου είπε ο φίλος μου. Κι' όμως όσο κι' άν σφίγγω τόν μυσλό μου...

Ξαφνικά μου ζήτησε τόν γράμμα γιά δεύτερη φορά και τόν κύτταξε προσεκτικά:

—Δεν παρατηρείς κάτι; ρώτησε. Όλα τ' άλλα φύλλα τού γραμματός είναι διπλά, αυτό όμως έδω άν και μεσάίο, είχε μόνον και μόλις τόν σγισμένο άπό διπλό φύλλο. Μάς λείπει τόν άλλο μισό, Χάστινγκς. Τό άλλο μισό πού ή άνισα σγισμένη άκρη τού θά ταιριάζει μ' αυτήν έδω.

—(Η συνέχεια στο προσεχές)

—Κάποιος άγνωστος φάνηκε στο άντικρινό πεζοδρόμιο...

Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Μάρδας

Αἰσθηματικὸ διήγημα τῆς Ἀννί Μπάρμπαρα

9 Ἰουλίου

Σήμερα ἔλαβα γράμμα τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ μου. Λίγες βιαστικογράμμενες φράσεις πού μοῦ φέρνουν τὸν πρῶτο γαιρετισμὸ τοῦ ἀπ' τὴν Ἀμερική. Ἡ μαμά διαρκῶς μοῦ λέει πὼς οἱ ἄνθρωποι πού ἐργάζονται σὰν κι' αὐτὸν δὲν ἔχουν καιρὸ γιὰ αἰσθηματολογίες. Ὁ Πιέρο ὅμως, παρ' ὅλα αὐτὰ, εἶναι κίλδς γαμπρός, ἄνδρας πού θὰ μοῦ ἐξασφαλίσῃ μιὰ ἡσυχὴ κι' ἀνετη ζωὴ, ἰδεώδης σύζυγος γιὰ μιὰ κομψὴ νέαν σὰν κι' ἐμένα... κι' ἴσως νάχη δίκηο.

Τὸ ἀπόγευμα, ἔκανε πολλὴ ζέστη στὴν πλάζ, καὶ πέρασα ἀτέλειωτες ὥρες κάτω ἀπ' τὴν σκηνή. Ἡ Λουίζα, μοῦ φαίνεται ἀκόμα πολὺ ἀδύνατη. Ὑπέφερε τόσο πολὺ κι' εἶναι τόσο μόνη! Ὑστερα καὶ πλησίασε ὁ Λίλο, ὁ Δὸν Ζουάν, φόβος τῶν γονέων καὶ τρόμος τῶν συζύγων! Ἀλλοτε μὲ ἀπέφευγε, ἀπ' ὅπου ὅμως ἀρραβωνιάστηκα μὲ κυττάζει κάπως παράξενα. Τὸ βλέμμα του εἶναι ἄβολο καὶ ἡ χειραψία του εἰλικρινής. Μοῦ εἶναι συμπαθητικὸς ὁ Λίλο. Ἐξ ἄλλου φλερτάρει μὲ τὴν Λουίζα καὶ χαρίζει λίγη χαρὰ στὴν δυστυχισμένη μου φίλη.

20 Ἰουλίου

Ἡ Λουίζα φαίνεται πολὺ μελαγχολικὴ αὐτὲς τὶς μέρες. Φοβάμαι μήπως παραπῆρε στὰ σοβαρά τὸ φλέρτ τοῦ Λίλο. Μοῦρχεται νὰ προειδοποιήσω τὴν Λουίζα πὼς ἡ μέθοδος τοῦ Λίλο εἶναι νὰ πυρπολῇ τὶς νεανικὲς καρδιές κι' ὕστερα νὰ τὶς ἐγκαταλείπη, εἰμαι ὁμως βέβαιη πὼς θὰ τὴν κάνω νὰ πληγωθῇ κι' ἴσως μὲ ὑποπτευθῇ πὼς τὴν ζηλεύω. Καλλίτερα νὰ μιλήσω σ' ἐκείνον.

24 Ἰουλίου

Σήμερα ἔφευγα ἀπὸ τὴν ἐπιτήρηση τῆς οἰκογενείας μου γιὰ νὰ μιλήσω μὲ τὸν Λίλο. Καθίσσαμε ἀπόμερα, στὴν ἀκροθαλάσσιά καὶ μὲ κύτταξε ἐρωτηματικά μὲ τὰ μεγάλα βελουτὲ μάτια του. Δυσκολεύομαι νὰ βρῶ τὰ κατάλληλα λόγια. Τέλος, βρήκα τὸ θάρρος νὰ τοῦ ἐξηγήσω τί σεπτόμουν. Τοῦ μίλησα βιαστικά, κατακόκκινη. Ἐκεῖνος μὲ κύτταξε κατάματα καὶ ἔαφνικά μ' ἀγκάλιασε καὶ μὲ φίλησε στὸ μάγουλο. Δὲν ἀντέδρασα—καὶ γι' αὐτὸ μετανόω τώρα πικρά. Δὲν ἔκλαψα, ἀλλὰ γύρισα πρὸς τὸ μέρος τοῦ γελώντας κοιτά. Γιατί;

Ἐπιστρέψαμε ἀμίλητοι. Τὰ ἐπιχειρήματά μου πού εἶχα ἐτοιμάσει μὲ τόση προσοχὴ ἔμειναν κλεισμένα μέσα στὸ μυαλό μου. Ὅταν φθάσαμε κοντὰ στὸ σπίτι μου καὶ πάλι κάρφωσε τὰ μάτια του στὰ δικά μου καὶ μούσφιξε τὰ χέρια, λέγοντας:

—Αὔριο, τὴν ἴδια ὥρα.

Κοιμήσου ἀρνιτίζοντὸ κεφάλι μου, ἐκείνος ὅμως συνέχισε:

—Μὴν ἐργάζαστε... πάντως ἐγὼ θὰ σὰς περιμένω.

25 Ἰουλίου

Σκέφθηκα πὼς θάταν προτιμότερο νὰ ἐξασθῶ τὸν Λίλο. Ἦθελα νάχω μιὰν ἐξήγηση μαζί του—καὶ νὰ τοῦ μιλήσω πάλι τὴν Λουίζα, ἐκθέτοντας τὴν ἐπι-

χειρηματολογία μου.

Θὰ πῆγα νωρὶς στὸ ραντεβού μας, γιατί ὁ Λίλο οὔτε καὶ μοῦ ζήτησε συγγνώμην πού ἔφθασε δεύτερος. Τὶ ὁμορφος πού ἦταν! Ἡ νευρικότης τῆς ἀναμονῆς μου ἔγινε χαρὰ. Κι' ὅλες οἱ καλὲς προθέσεις μου ἔφυγαν ἀπὸ τὴ μνήμη μου σὰν ἕνα κοπάδι χελιδόνια πού πετοῦν ἀπὸ ἕνα τηλεγραφικὸ σύρμα! Κι' ἔτσι μιλήσαμε σιγὰ-σιγὰ μὲν γιὰ μὰς κι' ἀνταλλάξαμε χωρὶς δισταγμὸ ἕνα παρατεταμένο ἡδονικὸ φιλάκι. Ἰσως νὰ εἶναι κακὸ αὐτὸ πού ἔκανα, ἐφ' ὅσον ὅμως δὲν ἀγαπᾷ τὴν Λουίζα... Εἶναι οἱ τελευταῖοι μῆνες τῆς ἐλευθερίας μου καὶ δὲν μοῦ φαίνεται μεγάλο ἀμάρτημα αὐτὸ τὸ μεγάλο φλέρτ...

1 Σεπτεμβρίου

Ἐχω παραιτῶν ἀπὸ μῆνα νὰ γράψω λέξη. Ἐξήσα μερες ἀνησυχίας, ἔρωτος κι' εὐτυχίας ὅπως οὐκ εἶχα ποτέ... Μὲ τὸν Λίλο συναντιόμαστε εὐθὺς μόλις μὰς δοῦν ἡ εὐκαιρία. Καὶ σκεπτομαι μὲ φρίκη πὼς αὐτὲς οἱ ὥρες τῆς μέσης ἔχουν ἕνα τέλος.

Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου μοῦ γράφει συχνὰ ἀπ' τὴν Ἀμερική καὶ τοῦ ἀπαντῶ, μὲ τὴν βοήθεια τῆς μαμάς, καὶ τρυφερά λόγια.

Ἡ Λουίζα ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ ξανάπεσε, ἡ ἀρρώστειά της δὲν συγχωρεῖ καὶ τὴν σφίγγει πένθιμα στους πλοκάμους της. Σήμερα, ζήτησα νὰ τὴν δῶ, βρήκε ὅμως ἕνα πρόσχημα γιὰ νὰ μὴ μὲ δεχθῇ. Συγχίστηκα πολὺ.

20 Σεπτεμβρίου

Ἡ Λουίζα ἔσβυσε σὰν καντήλι πού στέρεψε τὸ λαὶ του. Καὶ πέθανε χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ μὲ δῇ. Ἀνάμεσα στὰ μαῦρα στολισμάτα τοῦ φερέτρου της, ἔξεωρίζαν τὰ λουλουδιὰ μου μὲ τὴν μώβ ταινία: «ἡ εἰλικρινὴς ἀγάπη τῆς Μάρδας θὰ σὲ ἀκολουθῇ παντοῦ».

Ὑστερα ἀπ' τὴν κηδεία, ὅταν ἐπέστρεψα μὲ τὴν μαμά στὸ σπίτι, βρήκα ἕνα τηλεγράφημα.

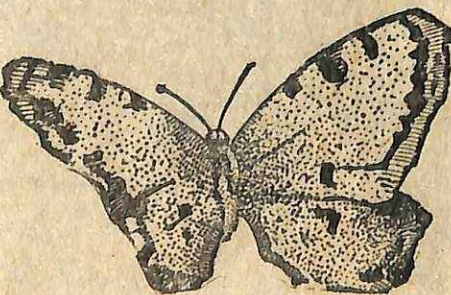
—Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς σου πῆρε τὸ βαπόρι καὶ σὲ λίγες μέρες θὰ βρίσκεται στὴν Γένοβα, μούπε ἡ μαμά ἀφοῦ τὸ διάβασε. Εἶσαι εὐχαριστημένη;

Μιλοῦσε ὅμως μὲ κάποια ἐπιφύλαξη, μὲ κάποια δυσπιστία. Τὴν ἀγκάλιασα καὶ φώναξα:

—Τὶ χαρὰ, τί χαρὰ, πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!

Ἐμεινε κατάπληκτη.

Τὸ δειλινὸ, συνάντησα τὸν Λίλο. Στὸ τσαντάκι μου εἶχα τὸ τηλεγράφημα

τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ μου καὶ δὲν τολμοῦσα νὰ τοῦ μιλήσω γι' αὐτὸ. Μ' ἔσφιγγε μὲ τόση τρυφερότητα στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὰ χέρια του χαϊδεύαν τόσο ἀπαλὰ τὰ μαλλιά μου.

Ἀρχίζε νὰ νυχτώνη κι' ἔβγαιναν τ' ἀστρα στὸν οὐρανὸ ὅταν τοῦδωκα τὸ τηλεγράφημα. Ἐμεινε σὰν κεραυνόπληκτος! Στὶς στιγμὲς τῆς εὐτυχίας μὰς δὲν εἶχαμε ποτὲ σκεφθῇ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ μου καὶ τώρα ἡ σκιά αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου μὰς χώριζε ἀδυσώπητα. Εἶχαμε ἀποκοιμηθῇ μ' ἕνα ὑπερροχὸ ὄνειρο καὶ τώρα ἐρχόταν τὸ ἀπότημο ζῦπνημα.

—Τὶ θὰ κάνουμε; Τὶ θὰ κάνουμε; μὲ ρωτοῦσε μὲ ἀγωνία ὁ Λίλο.

—Φεύγουμε; μοῦ ψιθύρισε τέλος.

Ἐνοίωσα σύγκορμα μιὰ ἀνατριχίλα.

—Φεύγουμε, τοῦ εἶπα. Πάρεμε μα-

κρὰ, φοβάμαι τόσο πολὺ.

Κι' ἀποφασίσαμε νὰ φύγουμε.

21 Σεπτεμβρίου

Ἀπομακρύνθηκα ἀπ' τὸ σπίτι μὲ τὸ πρόσχημα πὼς θὰ πάω στὴν λειτουργία καὶ μὲ βιαστικὸ βῆμα ἔφθασα στὸν σταθμὸ. Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν παραθεριστῶν πού ἔφευγαν γιὰ τὶς πόλεις, ἀναζητοῦσα τὸν Λίλο. Ἦμουν ἀνυπόμονη κι' ὅμως φαινόμουν ἡρεμὴ, ἀπαθής. Ἐνοίωθα τὸ σθένος πού νοιώθουν οἱ δολοφόνοι ὕστερα ἀπ' τὸ ἐγκλημα ἡ οἱ κατὰδικτοι μπροστὰ στὸ ἱκρίωμα.

Τὸ τραῖνο ἔφθασε ἀπὸτομα κι' ἐνοίωσα μιὰ ἀντριχίλα βλέποντας νὰ περνᾷ ἡ λαχανιασμένη ἀτμομηχανή. Ἀνέβηκα σ' ἕνα βαγόνι κι' ἔσκυψα ἀπ' τὸ παράθυρο. Βαλίτσες δὲν εἶχα πάρει γιὰ νὰ μὴ μὲ ὑποπτευθοῦν ἀπ' τὸ σπίτι. Ἐσφιγγα μόνο στὰ χέρια μου τὸ τσαντάκι μου μὲ ὅλες τὶς μικρὲς μου οἰκονομίες.

Ποῦ ἦταν ὁ Λίλο; Γιατί ἀργοῦσε ἔτσι; Ἦμουν τρελλή ἀπὸ ἀγωνία, Ξαφνικά, τὸν εἶδα νὰ μπαίνει στὸ σταθμὸ καὶ νὰ πλησιάζη βιαστικά τὸ τραῖνο. Μὲ ἀντελήφθη καὶ μούκανε νόημα. Ἀπὸτομα ὅμως, ταραγμένος, ὀπισθοχώρησε. Γιατί; Γιατί;

Ἐκῆνα νὰ κατεβῶ νὰ τρέξω κοντὰ του, ἕνα γέρι ὅμως ἀκούμπησε στὸν ὦμο μου. Στράφηκα: ἦταν ὁ πατέρας μου. Τὸ βλέμμα του ἦταν αὐστηρὸ καὶ γαλήνιο.

—Μάρθα, εἶπε μὲ φωνὴ σοβαρὴ κι' ὄχι θυμωμένη, εἶναι πολλὸ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σου νὰ πᾶς νὰ προῦπαντήσης τὸν ἀρραβωνιαστικὸ σου στὴν Γένοβα.

Ἦθελα νὰ ξεφωνίσω: «Δὲν ἀγαπῶ τὸν Πιέρο, δὲν θέλω νὰ τὸν παντρευτῶ, ὁ Λίλο εἶναι ὁ ἀγαπημένος μου!» Ἦξερα ὅμως τὴν ἀπάντησή του: «Ὁ Λίλο δὲν ἔχει ἀκόμα μιὰ σοβαρὴ θέση, περίμενε ἂν θέλῃς νὰ γίνῃ κάτι...» Κι' ἐγὼ ἔξεω πολὺ καλὰ πὼς ὁ Λίλο δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ κάτι.

Τώρα βρίσκομαι στὴν Γένοβα κι' αὔριο περιμένω τὸ βαπόρι πού θὰ φέρῃ τὸν Πιέρο.

Θὰ παντρευτοῦμε τὸν Νοέμβριο... κι' ἡ καρδιά μου εἶναι παγωμένη σὰν τὸν χειμῶνα.

ANNI ΜΠΑΡΜΠΑΡΟ

Ἡ θεραπεία

Εὐθυμογράφημα τοῦ Μαξίμ

Ὁ κ. Στρογγυλούτσικος δὲν αἰσθάνονταν καὶ τόσο καλὰ τὸν τελευταῖο αὐτὸ καιρὸ.

Κάτι πονάκια ἀπ' ἐδῶ, κάτι ζαλάδες ἀπ' ἐκεῖ τρώμαζαν τὸν κ. Στρογγυλούτσικο.

—Νὰ πᾶς σὲ κανέναν γιατρό, Θεμιστοκλῆ μου.

Καὶ ὁ κ. Στρογγυλούτσικος δὲν περίμενε δευτέρη κουβέντα.

—Τὶ αἰσθάνεσθε; τὸν ρωτᾷ ὁ γιατρός.

Ὁ κ. Θεμιστοκλῆς εἶπε τὰ βάσανά του.

—Γδουθῆτε...

Ἡ ἐξέτασις δὲν βάστηξε πολὺ. Ὁ γιατρός ἔκαμε γρήγορα τὴν διάγνωσή του.

—Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπε τοῦ ἀρρώστου, ἀλλὰ θέλει προσοχὴ τὸ πρᾶγμα, γιατί μπορεῖ νὰ γίνῃ σοβαρὸ, πολὺ σοβαρό...

—Ἀλήθεια;

—Αὐτὸ πού σὰς λέω. Γνώρισα ἀνθρώπους πού ἦταν λιγώτερο προσβεβλημένοι ἀπὸ σὰς καὶ ὅμως, ἐπειδὴ δὲν πρόσεξαν τὸν ἑαυτὸ τους, ζῦπνησαν μετὰ μιὰ μέρα, μετὰ μιὰ βδομάδα, μετὰ ἕνα μῆνα, μετὰ δέκα χρόνια, καὶ εἶδαν ὅτι εἶχαν πεθάνει!

—Θεὲ καὶ Κύριε!... τραύλισε ὁ κ. Στρογγυλούτσικος. Τὶ πρέπει νὰ κάνω λοιπόν;

—Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σὰς χρειάζεται πρὸ παντὸς εἶναι ὁ καθαρὸς ἀέρας καὶ ἡ ἀσκήσις. Ζήτη πολὺ κλεισμένος.

—Μὰ γιατρέ μου... εἰμαι ἐργολάβος οἰκοδομῶν καί...

—Ὁ! δὲν ἔχει σημασίαν, δὲν ἔχει σημασίαν! Σὰς χρειάζεται—ὅς λέγω—ὑπαιθρον, κίνησης. Μ' ἐννοεῖτε;

Ὁ κ. Στρογγυλούτσικος ἔφυγε ἀπὸ τοῦ γιατροῦ μὲ μιὰ ἐλαφρὰ ἀπορία στὸ μυαλό. Ἀλλὰ μὲ τὴ ψυχὴ του γεμάτη ἀνησυχία, γι' αὐτὸ καὶ ἀποφάσισε νὰ συμμορφωθῇ ἀπολύτως μὲ τὴν συμβουλὴ τοῦ.

Πρῶτα-πρῶτα ἀποφάσισε νὰ μετα-

—Δὲν εἶναι τίποτε, ἀλλὰ θέλει προσοχὴ.

κοιμήσι καὶ κεῖ πού ἔμενε στὸ ἰσόγειο μιὰς πολυκατοικίας, ἀναρριχώντας στὸ ἐξώστημα πλάτωμα, κάτω ἀπὸ τὰ κε-

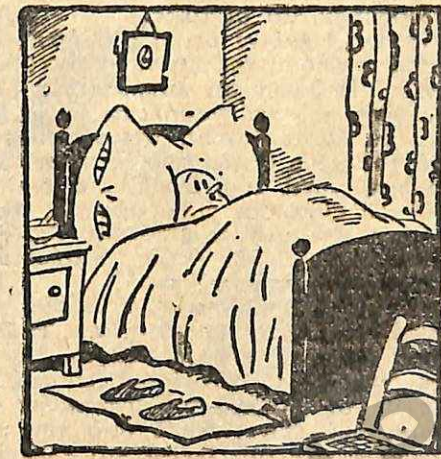
ραμυδία.

—Ἐτσι σκέφθηκε, θὰ ἔχω καθαρὸτερο ἀέρα.

Ἐκεῖ ψηλά, ὅμως, τὰ δωμάτια τοῦ γέμιζαν κάθε μέρα ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῶν καπνοδόχων πού ἦσαν ὀλόγυρά του, στὰ χαμηλότερα σπῖτια, πρᾶγμα πού ἀνάγκαιε τὴν κ. Στρογγυλούτσικου νὰ κλείνῃ τὰ παράθυρα καὶ τὸν σύζυγό της νὰ γκρινιάζῃ διτὴ ζή «πολὺ κλεισμένα».

Γρήγορα λοιπὸν κατεποντίσθη πάλι στὸ ἰσόγειό του ὁ κ. Στρογγυλούτσικος. Καὶ τότε σκέφθηκε κάτι ἄλλο.

—Πραξιθέα, εἶπε τῆς γυναίκας του, θὰ κάνουμε ἐκδρομὲς. Κάθε Κυριακὴ

—Ἀρπάξε ὅσους ρευματισμούς...

θὰ φεύγουμε ἀπὸ τὸ πρῶ καὶ θὰ γυρνᾶμε τὸ βοῦδο.

—Ὅπως θέλεις, Θεμιστοκλῆ μου.

Καὶ οἱ ἐκδρομὲς ἄρχισαν. Γρήγορα ὁ κ. Θεμιστοκλῆς ἀντελήφθη ὅτι ἂν ἐξακολουθοῦσε ἔτσι μὲ τὰξί, μὲ σιδηροδρομικὰ εἰσιτήρια, καὶ λογαριασμοὺς ἐξοικῶν γδαρτηρίων, γρήγορα θὰ κατέφευγε στὸ ἐνεχυροδανειστήριο ἡ ἐορτάσιμη βελάδα του. Γι' αὐτὸ, ἀφοῦ σκέφθηκε ἀπ' ἐδῶ, σκέφθηκε ἀπ' ἐκεῖ, εἶπε ἕνα πρῶτ' τῆς γυναίκας του:

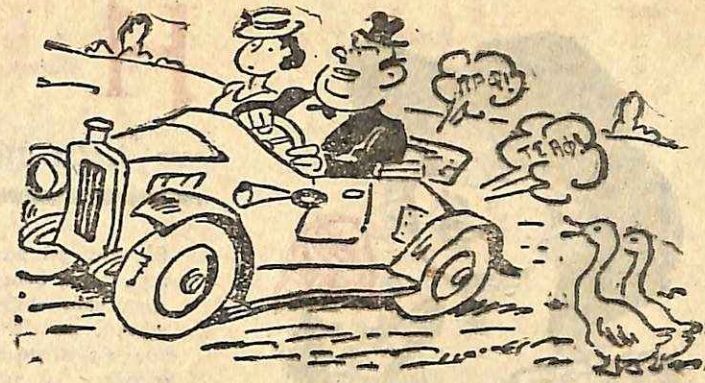
—Πραξιθέα, αὐτὴ ἡ δουλειὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἔτσι.

—Θὰ διακόψῃς τὴν θεραπείά σου!... ἔκανε τρομαγμένη ἡ φιλόστοργος κ. Πραξιθέα.

—Κάθε ἄλλο, ἂν καὶ δὲν εἶδα ὡς τώρα κανένα ὄφελος ἀκόμη. Πάντως πρέπει νὰ βροῦμε ἕναν ἄλλον τρόπο γιατί ὅπως πάμε θὰ μὰς φάνε τὰ ἔξοδα. Λοιπὸν, σκέφθηκα καὶ ἀποφάσισα νὰ ἀγοράσω ἕνα αὐτοκίνητο!...

Ἡ κ. Πραξιθέα, παρ' ὅλγιο νὰ πηδῆε στὸ λαῖμό τοῦ συζύγου της, εἶχε μεγάλη τρέλλα μὲ τ' αὐτοκίνητα καὶ τ' ὄνειρό της ἦταν ν' ἀποκτήσῃ ἕνα.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ζεῖγος ἔκανε τὸν γδρο τῶν γκαράζ καὶ στὸ τέλος ὁ κ. Στρογγυλούτσικος διάλεγε ἕνα αὐτο-

Στὴν ἀρχὴ τὸ μικρὸ σαράβαλο τὰ πῆγε καλὰ.

κινητάκι, πού, ὅπως τὸν βεβαίωσε ὁ γκαρτζίστας, ἂν τοῦ ἄλλαξε τὰ τρία λάστιχα, τὴν καπότα, τὸ ψυγεῖο, τὸ καρμπυλατέρ καὶ τὸ ἕνα λεβιὲ ταχύτητος, θὰ γινότανε περίφημο. Κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί.

Ἡ συμφωνία ἐκλείσθηκε, τὸ αὐτοκίνητο ἐπισκευάσθηκε καὶ σὲ λίγες μέρες κι' ὅλας, ὁ κ. Στρογγυλούτσικος ἔπαιρνε τὸ δίπλωμά του ὡς ὁδηγοῦ.

Στὴν ἀρχὴ τὸ μικρὸ σαράβαλο τῆς εὐκαιρίας τὰ πῆγε καλὰ. Κατόπιν ὅμως ἄρχισε τὰ καλπάκια του. Πότε τὸν τοῦ χαλοῦσε καὶ πότε τᾶλλο. Ὁ κ. Στρογγυλούτσικος τὸ πῆγαινε κάθε τόσο στὸν γκαρτζίστα.

—Ὁ! δὲν εἶναι τίποτε, κύριε, τοῦ ἔλεγε αὐτός, μονάχα πού πρέπει νὰ προσέχεις...

Ἀπαράλλακτα κι' αὐτὸς ὅπως ὁ ἀναθεματισμένος ἐκείνος ὁ γιατρός. Οἱ περιπέτειες ὅμως ἐξακολουθοῦσαν. Καὶ πάλι τὸ αὐτοκίνητο στὸ γκαράζ.

—Ὁ! δὲν εἶναι τίποτε κύριε, μιὰ βιδούλα τοῦφουε ἀπ' ἐδῶ!

Ἡ δουλειὰ αὐτὴ κράτησε ὅλο τὸ καλοκαίρι καὶ σιγὰ-σιγὰ τὸ αὐτοκίνητο τοῦ κ. Στρογγυλούτσικου κατῆντησε νὰ ἐξανγορασθῇ σὲ ἐπισκευὲς καὶ ἀνταλλακτικά. Ἐπὶ τέλους, ἔδωκε ὁ Θεὸς καὶ ἔφτασε νὰ μὴν κἀνῃ ὅτε δέκα χιλιόμετρα χωρὶς νὰ πάθῃ βλάβη. Αὐτὸ ἤθελε καὶ ὁ κ. Στρογγυλούτσικος καὶ λέει τῆς γυναίκας του: —Πραξιθέα, δὲν μπορῶ πιά, θὰ τὸ πουλήσω! Καὶ νὰ σοῦ πῶ κι' ἕνα ἄλλο: Δὲν εἶδα καὶ κανένα ὄφελος ἀπὸ τὴν περίφημη αὐτὴ θεραπεία τοῦ γιατροῦ.

Κάποιοι φίλος του τότε τοῦδωκε μιὰ καλὴ συμβουλὴ:

—Τὶ θὰ πῇ ὑπαιθρο, βουνὸ καὶ αὐτοκίνητο! τοῦ εἶπε τὴ στιγμή πού ἔχεις τὴν θεραπεία στὰ πόδια σου!

—Ἀπλάθῃ;

—Ἀκούσε με καὶ θὰ μὲ συνάουδς. Ταράτσα ἔχει τὸ σπίτι σου: Λοιπὸν θὰ κοιμάσαι κάθε βράδυ στὴν ταράτσα σου καὶ θὰ σπῶνῃσαι τὴν ἄλλη μέρα νὰ πηγαίνῃς ἡσυχά-ἡσυχά στὴν δουλειά σου: Τίποτε ἄλλο. Σὲ λίγες μέρες θὰ γίνῃς περδίκι.

Ὁ κ. Στρογγυλούτσικος ἀκολούθησε διέσωσε τὴν συμβουλὴ, καὶ σὲ λίγες μέρες ἔμεινε πρᾶγματι ἀννητιστός. ἀπὸ τοὺς πόνους. Ἀρπάξε καὶ ὅσους ρευματισμούς πού τὸν κρόφωσαν γιὰ πολλοὺς μῆνες στὸ κρεβάτι.

Αὐτὴ ὑπῆρξε ἡ τελευταία θεραπεία πού ἔκανε ὁ κ. Στρογγυλούτσικος κι' ἀποκρίθηκε νὰ τὴν ἐξαναπαύσῃ σὲ νιατό, οὔτε ν' ἀκούσῃ καὶ κανέναν φίλο του.

ΜΑΞΙΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Ὀλίβ καὶ ἡ Φανέτ, δύο νέες καὶ ὥραιες ἀδελφές, φθάνουν μιά μέρα ξαφνικά στὴν Σεβίλλη, στῆς θείας τῶν Μαρίας Ραμίρεθ. Βρισκόμαστε στὸν Μεγάλο Πόλεμο καὶ οἱ δύο νέες ἐπιχειροῦν τὸ δύσκολο ταξίδι ἀπὸ τὴν κινητοποιημένη Γαλλία ὡς τὴν Ἰσπανία, σὰν δραπέτιδες. Πράγματι, ἡ Φανέτ ἔχει δραπετεύσει ἀπὸ τὴν συζυγικὴ στέγη, καὶ συνοδευομένη ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ της, ἦρθε νὰ ζητήσει, καταφύγιο στὸ σπίτι τῆς θείας της.

Παντρεμένη μὲ τὸν Βραζιλιανὸ γιατρὸ Φελίπε ντὲ Κολόμπο, ποὺ ὑπηρετεῖ τώρα, ὡς ἐθελοντὴς στὸ γαλλικὸ μέτωπο, ἔχει ζήσει μαζὶ του χρόνια μαρτυρικά. Τὸν πήρε ἀπὸ ἑωρτα, ἐνῷ ἐκεῖνος, δὲν ἔνοιωθε τίποτε σχεδὸν μέσα του γι' αὐτὴν γι' αὐτὸ ἔπεσε ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν ὀνείρων της στὴν πῶ ἀπύθμενη ἀπογοήτευση. Ἐφθασε, μάλιστα, ὁ τύραννός της φεύγοντας γιὰ τὴν ὑπηρεσία του, νὰ κλείσῃ τὴν Φανέτ σὲ μιά ψυχιατρικὴ κλινικὴ. Καὶ ἡ Ὀλίβ διηγεῖται, πὺς κατόρθωσε, μὲ τὴν βοήθεια μιᾶς κινηματογραφικῆς ἐταιρίας νὰ ἀπελευθερώσῃ τὴν ἀδελφὴ της καὶ νὰ τὴν φέρῃ στὴν Ἰσπανία. Καὶ τὸ συμπέρασμά της εἶναι ὅτι ἡ Φανέτ πρέπει νὰ πάρῃ τὸ διαζύγιό της.

Σ' αὐτὸ ὅμως ἀντιτίθεται ἡ Μαρία. Μετὰ τὸ δεῖπνο ὁ δὸν Κάρλος παίρνει τὴν ἀνεψιά του καὶ τὴν γυναῖκα του καὶ πᾶνε σὲ μιά νυκτερινὴ ἐορτῇ. Ἐκεῖ συναντῶνται μὲ τὸν σενιὸρ Βιβέντε Μπεναβίδες, ἕναν πενηντάρη ποὺ ζοῦσε ἀποτραβηγμένος ἀπὸ τὸν κόσμον στὰ κτήματά του. Στὴν ἴδια γιορτῇ, ἡ Ὀλίβ, παρατήρησε καὶ ἕνα νεαρὸ «καυκαλιέρο» ποὺ μιλοῦσε μὲ τὸν θεῖο της. Εἶχε ὕψος κυρίου τῆς παλῆς ἐποχῆς. Εἶναι ὁ μαρκήσιος ντ' Ἀρμπόνα τὴν πληροφορεῖ ἡ θεία της. Ὁ νέος κάνει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση στὴν Ὀλίβ. Ὅταν ἐμείναν ὁ μόνος, ἡ θεία Μαρία καὶ ἡ Φανέτ, ἡ θεία Ραμίρεθ θέλει νὰ συμβουλέψῃ τὴν ἀνεψιά της γιὰ νὰ μὴν προχωρήσῃ ὡς τὸ διαζύγιο. Καὶ γιὰ νὰ τὴν πείσῃ, τῆς διηγεῖται τὴν ἱστορίαν της πὺς εἶχε ἀπατήσει τὸν ἄνδρα της καὶ πὺς τὴν τελευταία στιγμὴ ἐσώθη ἀπὸ τὸν Χριστὸ. Στὸ τέλος θέλει νὰ κἀνῃ τὴν ἀνεψιά της νὰ τῆς ὑποσχεθῇ ὅτι δὲν θὰ ζητήσῃ διαζύγιο ἀπὸ τὸν ἄνδρα της. Σ' αὐτὸ ἐπάνω φθάνει ἡ Ὀλίβ καὶ τῆς ἀναγγέλλει ὅτι πρόκειται νὰ χωρίσουν ὅτι δηλ., αὐτὴ καὶ ἡ ἀδελφὴ της

Η ΙΝΦΑΝΤΗ

— Ἐνα παθητικὸ καὶ ἀριστουργηματικὸ ἱσπανικὸ

θὰ πᾶνε νὰ κατοικήσουν ἀλλοῦ. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ θεία Μαρία μὲ τὶς ἀνεψιές της πηγαίνουν στὴν ἐκκλησία. Μετὰ συναντῶνται μὲ τὸν μαρκήσιο δὸν Λουί. Αὐτὸς τὶς πηγαίνει στὸ Ἀλκαζάρ καὶ ἐκεῖ ἀρχίζει νὰ τοὺς διηγῆται τὴν ἱστορίαν τοῦ δὸν Ζουάν.

7. (Ἡ συνέχεια)

Ὁ δὸν Λουίς διέκοψε ἀπτότομα τὴν ἀφήγησή του. Φαινόταν πὺς ἀδυνατοῦσε νὰ βρῇ τὶς λέξεις ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ περιγράψῃ τὰ αἰσθήματα τοῦ μαγευμένου συζύγου. Ἡ συγκίνηση, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ καταστείλῃ, τάρραζε τὸ πρόσωπό του, καὶ οἱ τρεῖς γυναῖκες εἶδαν νὰ περνοῦν ἀπὸ τὴν μορφή του τὰ ἱγνῆ ἐνὸς μεγάλου πόνου.

«Σκέπτεται τὴν γυναῖκα του», συλλογίσθησαν καὶ οἱ τρεῖς. Ἡ Ὀλίβ ἔκρινε ὅτι ὁ δὸν Λουίς ἀγαποῦσε ἀκόμη τρελλὰ τὴν δόνα Μερθεντές. Ἡ Φανέτ τὸν λυπήθηκε μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ της καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια της. Ἡ δόνα Μαρία, στενοχωρημένη ἀπὸ τὸν πόνον αὐτὸν ποὺ ἔξοχε, μετανόησε γιὰτὶ εἶχε δεχθῇ μιά ὁμιλία ποὺ τοῦ ἐμπνέει τόσο σκληρὴς ἀναιμνήσεις. Μὲ μιά προσπάθειαν τῆς θελήσας τὸν, ὁ δὸν Λουίς κατέστειλε τέλος τὴν συγκίνησή του.

—Δὲν βρίσκω λέξεις, γιὰ νὰ σὰς περιγράψω μιά τελείαν εὐτυχία. Ἡ δόνα Τζερολίνια, πῆθανε ἔξωφθα καὶ ὁ δὸν Μιγκέλ—θὰ τὸν δνομάζω στὸ ἐξῆς μὲ τὸ ἀληθινὸ του ὄνομα, μὲ τὸ ὄνομα ποὺ ἐξαγνίσθηκε ἀπὸ τὴν μετάνοιαν—ἔφυγε στὰ βουνὰ καὶ κλείσθηκε σ' ἕνα μοναστήρι τῆς Κάρμες, ἀνάμεσα στὰ χιόνια, μαζὶ μὲ τὸ φέρετρό τῆς γυναίκας του. Δὲν ἔπαυσε νὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ ἰκέτευε τὸν Θεὸ νὰ τὴν ἀναστήσῃ.

Μὲ φωνὴ ὑπόκωφη, πρόσθεσε ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμές, βλέποντας τὴν συγκίνηση τῶν γυναικῶν νὰ ἐνώνεται μὲ τὴν δική του:

—Πόσες προσευγές, πόσες ἐπικλήσεις θὰ ἄκουσε, ἀλήθεια, τὸ μοναχικὸ ἐκεῖνο κελλί! Ἡ χάρις ποὺ ἐκλιπαροῦσε δὲν τοῦ δόθηκε. Ἰσως ὅμως ἡ ψυχὴ τῆς δόνας Τζερολίνιας νὰ κατόρθωσε νὰ ἔλθῃ σὲ ἐπικοινωνία μὲ τὸν αὐζυγὸ της. Ἐπιστρέφοντας τέλος στὴν Σεβίλλην, ὁ δὸν Μιγκέλ ἔζησε ἔξω ἀπὸ τὸν κόσμον, μέσα στὸ μοναδικὸ πόνον του, ζώντας καὶ πεθαίνοντας καθημερινῶς.

Ἡ Φανέτ κῦτταξε τὸν μαρκήσιο χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ σύννεφο τῶν δακρύων της. Ἡ ἀφήγησή αὐτὴ δὲν ἦταν τάνη ἡ ἴδια ἡ ἱστορία τοῦ πόνου τοῦ δὸν Λουίς.

Ἡ καρδιά της φώναζε στὴν ἀπελπισμένη ἐκείνη καρδιά: «Σώπα! Ὑποφέρω ὅταν σὲ βλέπω νὰ ὑποφέρῃς! Εἶσαι ὁμοίός μου, ἀφοῦ εἶσαι δυστυχισμένος!»

Ἡ Ὀλίβ λυπημένη, σκεφτόταν: «Σκληρὴ, περιπαίζεις αὐτὴν τὴν ἀπόγνωση!»

Ἀλλὰ ὁ δὸν Λουίς, ὁ ὁποῖος ἠσθά-

νετο ἀόριστα νὰ φθάνῃ ἕως αὐτὸν αὐτὴ ἡ συμπάθεια καὶ αὐτὸς ὁ οἶκτος, ἔγινε πάλι ἀνεξιχνίαστος καὶ ἐξακολούθησε ψυχρὰ τὴν διήγηση, ποὺ τοῦ εἶχαν ζητήσει:

—Ἐνα βράδυ ποὺ ὁ δὸν Μιγκέλ ντὲ Μανιάρια διέσχισε ἕνα δρόμο, συνήνησε μιά ποιμὴ μαυροντυμένων πιτσῶν, ποὺ μετέφεραν ἕνα νεκρὸ ἐπάνω σ' ἕνα φορεῖο. «Ποῖος πέθανε;» ρώτησε. «Πηγαίνουμε νὰ θάψουμε τὸν ἀρχοντα Μιγκέλ ντὲ Μανιάρια! Ὁ δὸν Μιγκέλ ἀρχισε νὰ γελά. Ρώτησε τὸν διπλὸν πιστὸ καὶ ἔλαβε τὴν ἴδια ἀπάντηση. Παρακολούθησε τὴν ποιμὴ στὴν ἐκκλησία. «Ποιανὸ γίνεται ἡ κηδεία;» —Τοῦ δὸν Μιγκέλ ντὲ Μανιάρια», τοῦ ἀπάντησαν. «Ἐπεσε τότε λιπόθυμος στὶς πλάκες τῆς ἐκκλησίας. Ὅταν συνήλθε, ἀποφάσισε ν' ἀποχαιρετήσῃ διὰ παντὸς τὴν παρουσίαν του καὶ τὴν ἀνετο ζωὴ του. Ἐγκατέλειψε τὸ μέγαρό του, πούλησε ὅλα τ' ἀγαθὰ του, ἔκτισε αὐτὸ τὸ νοσοκομεῖο, ὅπου συναντηθήκαμε πρὸ ὀλίγης ὥρας, καὶ τὸ πρόσφερε εἰς τοὺς πτωχοὺς.»

Ἔτσι ἔγινε ὁ ἴδιος ὑπέρθετος τοῦ πόνου καὶ τῆς δυστυχίας, ἀγρυπνοῦσε, περιποιεῖτο, ἐνεθάρρυνε τοὺς ἐτοιμοθάνατους καὶ τοὺς καταδικασμένους σὲ θάνατο. Εἶχε ζητήσει ταπεινὸς νὰ τὸν θάψουν ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν εἰσοδὸ τῆς Καριδάδ, γιὰ νὰ τὸν πατοῦν ὅλοι σὰν βρωμερὸ σκουληκι. Ὅταν ἀπέθανε τὸν ἔθαψαν μὲ τιμές κάτω ἀπὸ τὸν βωμὸ, καὶ ἀπὸ τότε τὰ λουλούδια δὲν ἔπαυσαν νὰ ἀνθίζουν στὸν γῶρο ποὺ εἶχε διαλέξει ἡ ταπεινότης του.

Ἰδοὺ ἡ ἀφήγησις τῆς ζωῆς τοῦ δὸν Ζουάν τῆς Σεβίλλης, ὁ ὁποῖος ἔζησε στὶς ἀρχὲς τοῦ 17ου αἰῶνος. Οἱ θρύλοι ποὺ κυκλοφοροῦσαν τότε, ἀνέμειξαν τὴν ἱστορίαν του μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ δὸν Ζουάν Τενorio, ἐνὸς τύπου βλάσφημου καὶ ἀσεβοῦς, τὸν ὁποῖο τιμωρεῖ τὸ ἀγαλμα τοῦ Κυβερνήτου.

Ἀλλὰ ὁ «μυθολογιστὴς», ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὴν θεία χάρι, παραμένει τὸ μεγαλοπρεπέστερο παράδειγμα τῆς μεγαλοψυχίας τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν ἀμαρτωλὸν ποὺ μετάνοισε.

—Ἡ θεία χάρις! Ἡ θεία ἀποστολή! Πόσα θρησκευτικὰ προβλήματα γεννᾷ ὁ δὸν Ζουάν σὰς! παρατήρησε ἡ Ὀλίβ, ποὺ ἤθελε νὰ συνεχίσῃ τὴν συνομιλία.

—Πρέπει νὰ πιστεύῃ κανεὶς καὶ ὅχι νὰ κρίνῃ, ἐδήλωσε ἡ δόνα Μαρία μ' ἐπίσημο τόνον.

Παρ' ὅλους τοὺς πίδακες, τὶς κρήνες καὶ τὰ ρυάκια, ποὺ βρισκόνταν ὁλόγυρα εἰς τὸν κῆπο, ὁ ἀέρας γινόταν βαρύν. Οἱ περιπατηταὶ σηκώθηκαν ἀπὸ τὸν μαρμάρينو πάγκον στὸν ὁποῖον ἦσαν καθισμένοι.

Εἰσθε ἀληθινὸς μάγος, ἔλεγε ἡ Ὀλίβ σὲ τὸν ἀστεϊότητος. Κατορθώσατε νὰ δίνετε ζωὴ στοὺς δὸν Ζουάν, τὶς Σουλτάνες, τὶς Ἰνφάντες. Ἀλλὰ τί θὰ μᾶς ζητήσατε γιὰ ἀνταμοιβή.

Ὁ δὸν Λουίς, σὰν ἀληθινὸς ἱππότης, ὑποκλίθηκε μπρὸς στὶς τρεῖς κυρίες.

ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

μυθιστόρημα τοῦ Γεωργίου Ρεβάλ —

—Τὴν ἄδειαν νὰ θεωροῦμαι ὑπέρθετος σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ YI

Οἱ δύο ἀδελφές εἶχαν ἐγκατασταθῇ στὸ σπίτι τοῦ Ἀλκαζάρ. Ἡ δόνα Μαρία εἶχε δεχθῇ νὰ ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὶς ἀνεψιές της μόνο μὲ τὴ ρητὴ ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ τὶς ἔβλεπε καθημερινῶς. Ὁ θεῖος εἶχε φροντίσει νὰ ἐξετάσῃ τὶς κλειδαριές τοῦ σπιτιοῦ τὶς γριλλίες τῶν παραθύρων. Κανεὶς κίνδυνος εἰσόδου ἢ ἀναρριχῆσεως δὲν ὑπῆρχε. Μιά μικρὴ Μαυριτανὴ ντυμένη στὰ ἄσπρα μὲ τὸ κεφάλι στεφανωμένο μ' ἕνα σαρίκι ἀπὸ μουσελίνα, σὰν σκιάβας τῆς παλῆς ἐποχῆς, χρησίμευε σ' αὐτὲς ὡς ὑπηρετρία.

Τὸ ἀτελιέ, ἕνα μεγάλο τετράγωνον δωμάτιον, ἦταν κολλημένο ἐπάνω στὸ τεῖχος τοῦ Ἀλκαζάρ. Φωτιζόταν ἀπὸ τὸ «πάτιον» μ' ἕνα μεγάλο παράθυρον, τὸ ὁποῖον ἔμενε πάντοτε ἀνοιχτό. Ἡ Ὀλίβ εἶχε διατηρήσει μόνον ἕνα μεγάλο ἐπιπλο μὲ θαυμάσια ποικίλματα, ὅπου εἶχε τοποθετήσῃ τὰ βιβλία της, τὶς σημειώσεις της, τὰ χειρόγραφα της. Ἐνα ἄλλο ἐπιπλο, ἀπὸ ἐπιχρυσωμένο ξύλον, τὸ ὁποῖον προερχόταν ἀσφαλῶς ἀπὸ τὸ ἱερὸ κάποιαν παλαιὰς ἐκκλησιολούλας, χρησίμευε στὴν κυρία ντὲ Κολόμπο, γιὰ νὰ κλείνῃ μέσα τὰ δῶρα τῆς θείας Μαρίας.

Στὸ βάθος τοῦ ἀτελιέ εἶχε τοποθετηθῇ ἕνα μεγάλο ντιβάνι, ντυμένο μὲ μαῦρον βελούδο καὶ σκεπασμένο μὲ μαξιλαράκια διαφόρων, ἐξαιρετικῶν χρωμάτων. Ἐνα πιάνο γιὰ τὴν Φανέτ καὶ ἕνα γραφεῖο γιὰ τὴν Ὀλίβ συμπλήρωναν ὅλη τὴν ἐπίπλωσιν. Μεγάλες λάμπες μὲ ἀμπαζοῦρ σὲ σχήματα τρούλων, διαφανῆ σὰν κρύσταλλα φώτιζαν τὸ κατάλληλον γιὰ ἐργασία δωμάτιον αὐτό.

Ἡ χάρις, ὅμως, ὅλη τοῦ παλαιοῦ σπιτιοῦ, συνίστατο στὸ «πάτιον», τὸ ὁποῖον εἶχε μεταμορφωθῇ σὲ ἀληθινὸ κῆπον. Ἀφθονες ροδοδάφνες καὶ τοῦφες ἀπὸ κόκκινα κρίνα τριγύριζαν τὴν κεντρικὴ δεξαμενὴ, ἡ ὁποία σχηματιζόταν ἀπὸ «ἀθουλέχους» μὲ τοὺς τόνους πολυτίμων λίθων.

Ἡμέρα τελειώνει ἀπλᾶ. Ἐαπλωμένη ἀνάμεσα στὰ μαξιλάρια ἡ κυρία ντὲ Κολόμπο ἀναπαύεται ἐνῶ ἡ ἀδελφὴ της δούλευε.

—Φανέτ, κοιμᾶσαι;
—Δὲν κοιμᾶμαι, ἀπάντησε ἡ Φανέτ κρίβοντας τὰ μάτια της.
—Τὶ κάνεις, λοιπόν;
—Συλλογίζομαι.
—Τί;
—Τὴν περιττὴ προφύλαξιν.
—Τὶ θέλεις νὰ πῇς;
—Διάβασε μόνη σου καὶ βγάλε τὰ συμπεράσματά σου.

Ἡ κυρία ντὲ Κολόμπο ἀπλῶς στὴν ἀδελφὴ της ἕνα φύλλον τοῦ «Κήρυκος» τῆς Νέας «Ὑόρκης», τὸ ὁποῖον εἶχε κρυμμένο κάτω ἀπὸ ἕνα μαξιλάρι.

Ἡ Ὀλίβ διάβασε τὴν εἰδησιν ποὺ τῆς ἔδειξε ἡ ἀδελφὴ της:

«Ἀγγέλλεται ἡ εἰς τὴν Σεβίλλην ἀφίξις δύο νεαρῶν κυριῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὴν καλλιτέραν παρισινὴν κοινωνίαν: Τῆς κυρίας ντὲ Κολόμπο καὶ τῆς ἀδελφῆς της, διακεκριμένης συγγραφέως δεσποινίδος ντὲ Ρομανέν, ἡ ὁποία ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ γίνῃ δεκτὴ εἰς ἀκρόασιν παρὰ τῷ βασιλεῖ, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐν Μαδρίτῃ παραμονῆς της».

—Τώρα, λοιπόν, ποῖος μπορεῖ νὰ ἀγνοῇ τὸ καταφύγιό μου;

—Εἶναι πολὺ κακὸ αὐτό, ἀλλὰ τώρα ἔγινε πιά! Φαντάζεσαι ὅτι οἱ ἱσπανικὲς ἐφημερίδες μποροῦν νὰ πέσουν στὰ μάτια τοῦ συζύγου σου;

—Μπορεῖ νὰ τὸν πληροφωρήσουν ἄλλοι! Καὶ ἂν ἔλθῃ σὲ ἀναζήτησή μου;

Οἱ δύο ἀδελφές ἔγκατε-
στὰ ἡ καὶ ν
στὸ νέο σπίτι

—Θὰ τὸν συλλάβουν, εἶναι ἐπιστρατευμένος.
—Ἄν στείλῃ κανένα ἀστυνομικόν;
—Ἄς στείλῃ! Μήπως θέλεις νὰ φύγῃς στὰ πέρατα τοῦ κόσμου; Δὲν πρόκειται τώρα πιά νὰ κρυφθῇς, ἀλλὰ νὰ δηλώσῃς καθαρά τὴν θέλησή σου!
Ἡ Ὀλίβ ἔτοιμασε ἐπάνω στὸ τραπέζι ἕνα φύλλον χαρτιοῦ καὶ ἕνα φάκελλο.

—Θὰ γράψῃς στὸν δικηγόρον Μπαρμπύ, εἶπε μὲ ἐπιτακτικὸ τόνον.

Ἡ Φανέτ ἔκανε μιά κίνηση κούρασμένη.

—Τί θέλεις νὰ τοῦ γράψω;
—Ὅτι ζητᾷς τὸ διαζύγιον.

Ἡ νεαρὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶχε σηκωθῇ, ἔπεσε πάλι στὸ ντιβάνι καὶ δὲν κινήθηκε πιά.

—Ἀρνείσαι νὰ ζητήσῃς διαζύγιον;

—Μὴ μὲ μαλώνῃς—εἶπε ἡ Φανέτ, ἐνώνοντας τὰ χέρια της σὲ κίνηση ἱκεσίας—δὲν ἔξωρ πιά τὴν θέλω; ὅχι, δὲν ἔξωρ! Ὅταν εἶμαι μαζὶ σου σὲ ὑπακούω, καὶ ὅταν ἡ θεία μὲ ἐξορκίζει νὰ μὴ κάνω τίποτε, τὴν ἀκούω καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἀποφασίσω τίποτε...

—Ἐσχῶς, λοιπόν, ὅτι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ τὴν παρουσίαν σου στὴν συζυγικὴ κατοικία; Ὁ ἄνδρας σου μπορεῖ νὰ ζητήσῃ νὰ σὲ πάρῃ, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν χωροφυλάκων!

—Ἀλήθεια;

—Ὁ νόμος εἶναι μὲ τὸ μέρος του.

—Οἱ δικασταὶ δὲν θὰ εἶναι μαζὶ μου;

—Γι' αὐτὸ δὲν γεννᾶται ἀμφιβολία...

Ὅλα τὰ ἀδίκῃ βαρύνουν πάντοτε τὸν συζυγον, ἀλλά...

—Ἀλλὰ θὰ χρειασθῇ νὰ διηγηθῶ σ' αὐτοὺς ὅλη μου τὴ ζωὴ. Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, ἀδύνατον, εἶπε κοκκινίζοντας, ὑπάρχουν πράγματα... Θὰ προτιμοῦσα μᾶλλον νὰ σωπάσω παρὰ νὰ τὰ ἐξομολογήθω στοὺς δικαστάς.

Ἡ Φανέτ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τῆς

ἀδελφῆς της:

—Δὲν κατορθώνω νὰ τὸν ξεχάσω. εἶπε μὲ φωνὴ κομμένη. Τὸν βλέπω παντοῦ, ἀκούω τὴν φωνή του. Δὲν τολμῶ νὰ μπῶ στὸ δωμάτιό μου τὸ βράδυ, μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ περιμένει ἐκεῖ. Μοῦ μιλεῖ, μὲ παρακαλεῖ, καὶ κάποτε μάλιστα μὲ ἀπειλεῖ! Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ τρελλαθῶ! Ἀλλὰ τί μπορῶ νὰ κάνω, τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ νὰ διώξω μακριὰ μου τὴν ἀπαίσια αὐτὴ ἀνάμνηση;

—Ἐτρέφε σὺν φύλλο.

—Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τὰ δεινὰ πού θάβω. Τὸ παρελθὸν μὲ κυριεύει πάλι. Μοῦ φαίνεται ὅτι θρίσκομαι πάλι μέσα στὴν ἀγκάλη του, ὅτι εἶμαι ἡ δούλη του. Καὶ ὅταν ξυπνῶ δὲν ἔχω πιά δυνάμεις, εἶμαι ἐκμηδενισμένη, ὅπως ἄλλοτε!

Ἡ Ὀλίβ χάιδεψε τὸ πρόσωπο τῆς Φανέτ, προσπάθησε νὰ καταπολεμήσῃ τὴν ἀδυναμία αὐτή, ἡ ὁποία δὲν εἶχε ἄλλη ὑποστήριξη παρὰ τὴν τρυφερότητα τῆς ἀδελφῆς.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ πλησιάζει, ἐξηκολούθησεν ἡ Φανέτ. Καὶ σκέπτομαι ὅτι ἐάν ἔως τώρα τὸ καθήκον τοῦ τὸν κράτησε κοντὰ στοὺς τραυματίας, ἰδοὺ φθάνει ἡ στιγμή πού θὰ μπορέσῃ νὰ ἀρχίσῃ νὰ μὲ ἀναζητῇ. Καὶ φοβοῦμαι, φοβοῦμαι!

Κρεμόνταν ἐπάνω στὴν ἀδελφὴ τῆς μὲ ἀπελπισία.

—Ἡ παρουσία μου κοντὰ σου σὲ προστατεύει ἐναντίον του, ἀγαπημένη μου. Διδῶς αὐτὸν τὸν τρόπο. Ἐμπρός, γράψε! Γράψε!

—Ἐσφιγγε μὲ τρυφερότητα τὴν Φανέτ ἐπάνω στὴν καρδιά της.

—Ἐχεῖς ἔμπρός σου ὅλη τὴν ζωὴ. Σκέψου τὸ ὅραίο παιδί πού ἔχεις ποθῆσαι καὶ τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ γεννηθῇ ἀπὸ ἐσένα καὶ ἀπὸ ἕνα πατέρα πού θὰ σὲ λατρεύῃ. Σκέψου μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις σου τὴν εὐτυχία αὐτὴν, πού μπορεῖ νὰ γίνῃ δική σου!

—Ἀχ! Μὴν τὸ λές αὐτό, ἀφοῦ εἶνε ἀδύνατον, ἀφοῦ μόνον ὁ θάνατος μπορεῖ νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπ' αὐτόν.

—Τότε, λοιπόν, ἄς τὸν σκοτώσουν! φώναξε ἡ Ὀλίβ κάτωχρη ἀπὸ τὸν θυμὸ. Ἀς τὸν σκοτώσουν, καὶ ἄς μὴ γίνῃ πιά λόγος γι' αὐτόν! Μὲ κάμεις νὰ λέγω λυπηρὰ πράγματα, προσέθεσεν ἔπειτα ἀπὸ λίγο. Γίνομαι ἔξω φρενῶν ὅταν βλέπω ὅτι σὲ ἀπέσπασα ἀπὸ μίαν φυλακή γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ αἰχμάλωτο ἐνὸς νόμου τόσο ἀπάνθρωπου. Ἀφοῦ προτιμᾷς τὶς ἰδέες τῆς θείας ἀπὸ τὰς δικῆς μου, δὲν σὲ κρατῶ, δὲν ἀσχολοῦμαι πιά μὲ σένα, κάμε μαζὶ τῆς ὅ,τι σοῦ ἀρέσει, ἀντίο!

—Ὀλίβ! Μὴ μὲ ἀφήνῃς!

Ἡ νέα εἶχε κρεμαστῇ ἀπὸ τὰ ροῦχα τῆς ἀδελφῆς της.

—Θὰ γράψω, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι. Περιμένε ἀκόμη λίγο.

—Ὡστε εἶμαι ὁ δῆμιός σου;... Ὡ-ραῖα, σὲ ἀφῆνω. Ἐχὼ ἀνάγκη νὰ μείνω μόνη. Μὲ κάμνεις ἔξω φρενῶν μὲ αὐτὰ τὰ «ἀλλά», τὰ «ἐάν», τὰ «γιατί»... Μὴ φοβάσαι, θὰ ξαναγυρίσω... προσέθεσε ἀμέσως, βλέποντας ἔμπρός της τὴν ἀπελπιμένη ἐκείνη μορφή.

Φώναξε τὴν μικρὴ σκιάδα, ζήτησε ἐλὸς τῆς φέρῃ τὸ καπέλλο της καὶ ἔπειτα ἔφυγε μὲ θλιβερὸ ὄψος. Ἡρχοντο ἡμέραι πού ἡ πάλαι ἐκείνη κατὰ τῆς ἀδρανείας τῆς μικρότερης ἀδελφῆς της, τῆς φαίνονταν τόσο ματαῖα, ὅσον καὶ ἐξαπληκτική. Δὲν θὰ ἦτο προτιμότερο νὰ τὴν ἐμπιστευθῇ στὴν δόνα Μαρία, καὶ νὰ ζήσῃ μόνη, ἐλευθερή, εὐθυμῇ, ὅπως ζοῦσε στὴν Γαλλία;

Η ΙΝΦΑΝΤΗ ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

Ἐγώισμος τῆς μιλοῦσε ὑψιφώνως, ἀλλὰ τὸ καθήκον ἀπαιτοῦσε ἀπ' αὐτὴν ν' ἀγωνισθῇ ἀκόμη γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τοῦ τὸ ἀβουλο ἐκεῖνο κομψότατο καὶ ἡ φυσιογνωμία τοῦ φωτίσθηκε μόλις εἶδε ὅτι ἡ νεαρὰ γυναῖκα ἦταν μόνη.

—Δὲν θέλω νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Σεβίλλη χωρὶς νὰ σὰς ἀποχαιρετήσω, κυρία μου, ἔσὰς καὶ τὴν ἀδελφὴν σας...

Φίλησε μὲ εὐλάβεια τὸ ἀρώματισμένο χερσάκι. Ἡ Φανέτ, παραγμένη λίγο ἀπὸ τὸ τόσο γλυκὸ ἐκεῖνο βλέμμα, δὲν εὗρεκε νὰ ἀπαντήσῃ τίποτε. Ἐτραυλίσεν μόνο:

Μὲ συγκινεῖ πολὺ, μαρκήσιε...

Εἶχε ξεχάσῃ νὰ τοῦ προσφέρῃ καὶ θισμα. Στεκόταν καὶ οἱ δύο ὄρθιοι, ὁ ἕνας ἀντίκρου στὸν ἄλλο, καὶ κυττάζοντας χωρὶς νὰ λέγουν λέξη.

Τέλος ἡ νέα ἀντελήφθηκε τὴν ἀγέ- νειά της.

—Καθῆστε, παρακαλῶ.

Ὁ νέος πήρε μιά πολυθρόνα καὶ αὐτὴ ἔπεσε ἀνάμεσα στὰ μαξιλάρια τοῦ ντιβανίου.

—Ὁ Μορεὰς δὲν θὰ ἀνεγνώριζε πιά τὴν αὐστηρήν του κατοικία, εἶπε ὁ νέος γιὰ νὰ διακόψῃ τὴν στενὸν χωρὴν σιωπή.

Βλέπει κανεὶς ἀμέσως τὸ γαλλικὸ γούστο, πού κυριαρχεῖ στὴν χαριτωμένη αὐτὴν ἐγκατάσταση.

—Τὸ σπῆτι μας εἶνε πολὺ μέτριο, ἀλλὰ ἡ Ὀλίβ θὰ κολλοκεῖτο ἀπὸ τὶς φιλοφρονήσεις σας! Τί κρίμα πού δὲν εἶναι ἐδῶ ἡ ἀδελφὴ μου!

Τὸ βλέμμα τοῦ μαρκησίου δὲν ἐξέφραζε καμμιὰ λύπη γιὰ τὴν ἀπουσία αὐτῆς. Ἀπεναντίας χαίροταν πολὺ γιὰ τὴν ἰδιαιτέρη ἐκείνη συνάντησή του μὲ τὴν Ἰνφάντην.

Ἡ νέα τὸ κατάλαβε. Καὶ εἶτε ἀπὸ φιλαρέσκεια εἶτε ἀπὸ στενοχωρία ἔα- νᾶπε:

—Ἡ ἀδελφὴ μου σὰς ἐκτιμᾷ πάρα πολὺ, σὰς ἔχει ἐπινοήσει Γόητα!

Ὅταν δὲν θρίσκη μέσα σ' ἕνα θιβάριο αὐτὸ πού ζητεῖ, τὴν ἀκούω νὰ λέγῃ με- γαλοφώνως: «Θὰ μοῦ τὸ πῇ αὐτὸ ὁ Γόης».

Ὁ ντ' Ἀρμπόν τὴν ἄφησε νὰ λέγῃ, γελώντας καὶ κυττάζοντας κατὰ- μέρη. Ἡ Φανέτ ταραζόταν ὁλοένα πῶς πολὺ.

—Φεύγετε γιὰ πολὺν καιρὸ;

—Ἰσως. Πηγαίνω στὴν Κόρδοβα.

Ἀλλὰ αἰεὶ, κυρία, θὰ μένεται πολὺν καιρὸ στὴν Σεβίλλη;

—Αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὶς εἰδή- σεις πού θὰ λάβω ἐκ Γαλλίας, ἀναστέ- ναξε ἡ νέα.

Ὁ μαρκήσιος ὑπέθεσεν ὅτι ἡ Φανέτ συλλογιζόταν ἄλλον ἄντρα γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν μιλοῦσε. Τάχα γιὰ κεῖ- νον εἶχε κλάψῃ προὐ λόγιον;

—Ἐάν ἀνησυχῇτε, μοῦ εἶνε εὐκόλο νὰ πάρω εἰδήσεις γρηγορώτερα, μὲ τὸ διπλωματικὸ ταχυδρομεῖο.

Ἡ Φανέτ ἔκαμε μιά κίνηση διαμαρ- τυρίας. Ὅχι, δὲν ἔπρεπε νὰ ἀναμιχθῇ στὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ ὁ μαρκήσιος!

Τὰ κακὰ νέα φθάνουν πάντοτε γρη- γορώτερα.

—Ἐάν φοβάσθε γιὰ τὴν ζωὴ κάποιου προσώπου πού σὰς εἶναι προσφιλές, θὰ ἡσυχάσετε γρηγορὰ, γιατί ὁ ἀγὼν τῶν Συμμάχων θρίσκειται σὲ καλὸ δρόμο, οἱ ὑπέροχοι στρατιῶταί σας κι- νοῦν τὸν θαυμασμὸ ὅλων ἐκείνων, πού ἐκτιμοῦν τὴν στρατιωτικὴ ἀνδρεία...

Ἡ Φανέτ στέναξε ἐλαφρὰ.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Τὴν στιγμή ἐκείνη ἡ μαύρη ὑπὲρ- τρια ἔφερε τὸ ἐπισκεπτήριο ἐνὸς ἐπι- σκόπου, ὁ ὁποῖος ζητοῦσε νὰ γίνῃ δε- κτός. Ἡ Φανέτ διάβασε τὸ ὄνομα, ἔ- μινε γιὰ μιά στιγμή διστακτική, ἔ-

πειτα ἔτρεξε πρὸς τὸν μικρὸ καθρέ- πτη τῆς κι' ἐκυττάχθηκε μὲ ἀνησυ- χία, μὴπως ἦτο λιγώτερο ὥραια.

Ὁ δὸν Λουὶς παρουσιάσθηκε πίσω ἀ- πὸ τὴν ὑπὲρτριά. Ἦταν ντυμένος μὲ κομψότητα καὶ ἡ φυσιογνωμία τοῦ φωτίσθηκε μόλις εἶδε ὅτι ἡ νεαρὰ γυ- ναῖκα ἦταν μόνη.

—Δὲν θέλω νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Σε- βίλλη χωρὶς νὰ σὰς ἀποχαιρετήσω, κυ- ρία μου, ἔσὰς καὶ τὴν ἀδελφὴν σας...

Φίλησε μὲ εὐλάβεια τὸ ἀρώματισμέ- νο χερσάκι. Ἡ Φανέτ, παραγμένη λίγο ἀπὸ τὸ τόσο γλυκὸ ἐκεῖνο βλέμμα, δὲν εὗρεκε νὰ ἀπαντήσῃ τίποτε. Ἐτραυλί- σεν μόνο:

Μὲ συγκινεῖ πολὺ, μαρκήσιε...

Εἶχε ξεχάσῃ νὰ τοῦ προσφέρῃ καὶ θισμα. Στεκόταν καὶ οἱ δύο ὄρθιοι, ὁ ἕνας ἀντίκρου στὸν ἄλλο, καὶ κυττά- ζοντας χωρὶς νὰ λέγουν λέξη.

Τέλος ἡ νέα ἀντελήφθηκε τὴν ἀγέ- νειά της.

—Καθῆστε, παρακαλῶ.

Ὁ νέος πήρε μιά πολυθρόνα καὶ αὐτὴ ἔπεσε ἀνάμεσα στὰ μαξιλάρια τοῦ ντιβανίου.

—Ὁ Μορεὰς δὲν θὰ ἀνεγνώριζε πιά τὴν αὐστηρήν του κατοικία, εἶπε ὁ νέος γιὰ νὰ διακόψῃ τὴν στενὸν χωρὴν σιωπή.

Βλέπει κανεὶς ἀμέσως τὸ γαλλικὸ γού- στο, πού κυριαρχεῖ στὴν χαριτωμένη αὐτὴν ἐγκατάσταση.

—Τὸ σπῆτι μας εἶνε πολὺ μέτριο, ἀλλὰ ἡ Ὀλίβ θὰ κολλοκεῖτο ἀπὸ τὶς φιλοφρονήσεις σας! Τί κρίμα πού δὲν εἶναι ἐδῶ ἡ ἀδελφὴ μου!

Τὸ βλέμμα τοῦ μαρκησίου δὲν ἐξέ- φραζε καμμιὰ λύπη γιὰ τὴν ἀπουσία αὐτῆς. Ἀπεναντίας χαίροταν πολὺ γιὰ τὴν ἰδιαιτέρη ἐκείνη συνάντησή του μὲ τὴν Ἰνφάντην.

Ἡ νέα τὸ κατάλαβε. Καὶ εἶτε ἀπὸ φιλαρέσκεια εἶτε ἀπὸ στενοχωρία ἔα- νᾶπε:

—Ἡ ἀδελφὴ μου σὰς ἐκτιμᾷ πάρα πολὺ, σὰς ἔχει ἐπινοήσει Γόητα!

Ὅταν δὲν θρίσκη μέσα σ' ἕνα θιβάριο αὐτὸ πού ζητεῖ, τὴν ἀκούω νὰ λέγῃ με- γαλοφώνως: «Θὰ μοῦ τὸ πῇ αὐτὸ ὁ Γόης».

Ὁ ντ' Ἀρμπόν τὴν ἄφησε νὰ λέγῃ, γελώντας καὶ κυττάζοντας κατὰ- μέρη. Ἡ Φανέτ ταραζόταν ὁλοένα πῶς πολὺ.

—Φεύγετε γιὰ πολὺν καιρὸ;

—Ἰσως. Πηγαίνω στὴν Κόρδοβα.

Ἀλλὰ αἰεὶ, κυρία, θὰ μένεται πολὺν καιρὸ στὴν Σεβίλλη;

—Αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὶς εἰδή- σεις πού θὰ λάβω ἐκ Γαλλίας, ἀναστέ- ναξε ἡ νέα.

Ὁ μαρκήσιος ὑπέθεσεν ὅτι ἡ Φανέτ συλλογιζόταν ἄλλον ἄντρα γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν μιλοῦσε. Τάχα γιὰ κεῖ- νον εἶχε κλάψῃ προὐ λόγιον;

—Ἐάν ἀνησυχῇτε, μοῦ εἶνε εὐκόλο νὰ πάρω εἰδήσεις γρηγορώτερα, μὲ τὸ διπλωματικὸ ταχυδρομεῖο.

Ἡ Φανέτ ἔκαμε μιά κίνηση διαμαρ- τυρίας. Ὅχι, δὲν ἔπρεπε νὰ ἀναμιχθῇ στὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ ὁ μαρκήσιος!

Τὰ κακὰ νέα φθάνουν πάντοτε γρη- γορώτερα.

—Ἐάν φοβάσθε γιὰ τὴν ζωὴ κάποιου προσώπου πού σὰς εἶναι προσφιλές, θὰ ἡσυχάσετε γρηγορὰ, γιατί ὁ ἀγὼν τῶν Συμμάχων θρίσκειται σὲ καλὸ δρόμο, οἱ ὑπέροχοι στρατιῶταί σας κι- νοῦν τὸν θαυμασμὸ ὅλων ἐκείνων, πού ἐκτιμοῦν τὴν στρατιωτικὴ ἀνδρεία...

Ἡ Φανέτ στέναξε ἐλαφρὰ.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Τὴν στιγμή ἐκείνη ἡ μαύρη ὑπὲρ- τριά ἔφερε τὸ ἐπισκεπτήριο ἐνὸς ἐπι- σκόπου, ὁ ὁποῖος ζητοῦσε νὰ γίνῃ δε- κτός. Ἡ Φανέτ διάβασε τὸ ὄνομα, ἔ- μινε γιὰ μιά στιγμή διστακτική, ἔ-

Τὰ περίεργα τῆς ἐπιστήμης

Φοβάσθε τὸν θάνατο;

Διηγούνται ὅτι ἕνας φίλος τοῦ ρώ- τησε κάποτε τὸν Ἀλφόνσο Ντω- ντέ, πού ἦταν βαρεῖα ἀρρωστός:

—Φοβάσθε τὸν θάνατο;

Ὁ Ἀλφόνσος Ντωντέ γοητευτικὸς πάντα, ἀλλὰ καὶ ἡρώϊκος ἀπάντησε:

—Τὶ θάθετε φίλε μου; εἴμαστε ἀ- πὸ μιά οἰκογένεια πού συνειθίζει νὰ μὴ δῖνῃ πεντάρα σὲ τέτοια μικροπράγ- ματα!

Λοιπόν, ἡ ἴδια ψυχολογία μᾶς χα- ρακτηρίζει λίγο-πολύ ὅλους μας. Ὅλοι μας δὲν δίνουμε σχεδὸν καμμιὰ σημα- σία στὴν ζωὴ μας, καὶ πρέπει τὸ μα- χαίρι νὰ φθάσῃ στὸ κόκκαλο, πού λέ- γει ὁ λόγος, γιὰ νὰ σκεφθοῦμε ὅτι μποροῦμε καὶ νὰ πεθάνουμε ἀπ' αὐτὸ πού πάσχομε.

Γιὰ νὰ φοβηθῇ ὅμως κανεὶς τὸν θά- νατο, πρέπει αὐτὸς νάναί κατὰ τὸ φο- βερὸ ἢ πράξις, νὰ ποῦμε. Εἶναι ὅμως πραγματικὰ φοβερὸ πρᾶγμα ὁ θάνα- τος; Ὁ Γάλλος συγγραφεὺς κ. Ζ. Μπαρμπανέν, τὸ ἐξετάζει στὸ τελευ- ταῖο βιβλίον του «Ὁ γλυκὸς καὶ ἡ- ρεμὸς θάνατος». Λοιπόν, ὁ συγ- γραφεὺς αὐτὸς προσπαθεῖ νὰ μᾶς πεί- σῃ ὅτι «πράξις τοῦ θνήσκειν» δὲν εἶ- ναι διόλου κατὰ τὴν ἀπαίσια καὶ βασα- νιστικὴ κατὰ συνέπεια δὲν πρέπει ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου νὰ δηλητηριάξῃ τὴν ζωὴ μας.

Βέβαια, ὑπάρχουν καὶ θάνατοι φρι- κτοί, ὅπως ἀπὸ φωτιά, ἀπὸ ἀέρια, τὸν τέτανο, ἀλλὰ αὐτοὶ δὲν μποροῦν νὰ κάμουν τὸν κανόνα. Καὶ ἐν τούτοις, καὶ γι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς θανάτους ὑπάρχει ἡ ἀμφιβολία ἂν πραγματικὰ εἶναι μαρτυρικοί, ἂν αἰσθάνεται δηλ. πάντα ὁ θνήσκων τοὺς φρικτοὺς πό- νους καὶ ἂν ἡ φύσις δὲν τὸν ἔχει ἀναι- σθητήσῃ προηγουμένως, οὕτως ὥστε νὰ πεθαίνῃ ὅσο τὸ δυνατόν ὀλιγώτερο μαρτυρικά. Καὶ οἱ σπασμοὶ δὲ πού βλέπουμε σὲ τέτοιες τελευταῖες στιγ- μέ, καὶ οἱ κινήσεις πού τις θεωροῦμε γενικὰ, ὡς ἐκδηλώσεις τοῦ μαρτυρίου πού περνᾷ αὐτὸς πού πεθαίνει κατὰ ἔ- να τέτοιο τρόπο, εἶναι ἀπλὲς σπασμο- δικές κινήσεις, ὑποσυνειδητές.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΟΒΟΜΑΣΤΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ;

—Στὴν ζωὴ μας καὶ σ' ὅλο τὸν κό- σμο, γράφει κάπου ὁ Μαίτερλιγκ, ἕνα μόνον πρᾶγμα λογαριάζεται: ὁ θά- νατος. Ὅσο περισσότερο τὸν φοβόμα- στε, τόσο πῶς τρομερὸς καὶ ἀπαίσιος γίνεται. Γιατὶ δὲν τρέφεται καὶ δὲν γι- γαντώνεται παρὰ μόνον μὲ τοὺς φόβους μας.

—Οἱ Ἀραβες, λέγει ὁ Γκάντι, φρο- νοῦν ὅτι ὁ θάνατος εἶναι μιά ἀρρώ- στια ὅπως κάθε ἄλλη καὶ δὲν κλαίνει ποτέ τὸν συγγενὴ τοῦ πού πεθαίνει.

—Οἱ Κινέζοι, ἔγραφε ὁ Πέρ Χόκ, πεθαίνουν μὲ ἀσύνκριτη ἡρεμία, χωρὶς ἐκείνους τοὺς φοβεροὺς κλονισμοὺς πού μᾶς κάνουν τὸν θάνατο τόσο τρο- μακτικόν. Σβύνουν σιγὰ, σὴν μιά λυχνία πῶς ἔχει σβῆθαι τὸ λάδι.

Νᾶναι ὅμως ἡ ἐπιθανάτια αὐτὴ να- λήνη δώρο μόνον τὸν ἀσιατικὸν λαόν;

Ὅχι. Ὁ Μὰκ Κέννα σὲ μιά περίφημη σελίδα τοῦ βιβλίου του «Ἡ περιπέτεια τοῦ θνήσκειν» γράφει:

«Ὁ φόβος τοῦ θανάτου, εἶναι μικρό- τερος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπινους φό- βους. Δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ μπροστὰ στὸν ἔρωτα, τὴν δόξα, τὸ καθήκον, τὸ θρησκευτικὸ αἶσθημα... Τὸ δηλώνω μὲ πολὺ σαφῆ τὴν συναίσθησιν τῆς σημα- σίας τῶν λόγων μου: μέχρι ὁποιοῦν- ποτε βαθμοῦ ἕνας ἄνδρας καὶ μιά γυ- ναῖκα πού βρίσκονται σ' ὅλη τους τὴν ἀκμὴ, καὶ νὰ φοβοῦνται τὸν θάνατο, ὅ- ταν ἔλθῃ ἡ ὥρα ἀντιμετωπίζουσαν ὅλοι ἡρεμὰ τὸ τέλος των».

Ὁ κ. Μπαρμπανέν μιλεῖ καθαρίζον- τας τὴν νιὰ τὴν φοβερὴ στιγμή κατὰ

στείες. Τὸ τί μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ θάνα- τος αὐτός, ὑπάρχουν ἀποδείξεις, γιατί ὑπάρχουν μεγάλοι ἀρρωστοί, βαρεῖα ἀρρωστοί, πού ἔχουν ἐγκαταλειφθῇ ἀ- πὸ τὴν ἐπιστῆμην καὶ πού ἔφθασαν ὡς τὸν ἐπιθανάτιον ρόγχο καὶ πού ἐν τού- τοις τὴν ἐγλύτωσησιν τὴν τελευταία στιγμή! Λοιπόν, κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς... δραπέτας τοῦ θανάτου δὲν εἶπε ὡς τώρα ὅτι ὑπέφερε, κατὰ τὴν μετα- ξὺ ζωῆς καὶ θανάτου ἀγωνία του. Ὁ- λοι μιλοῦν γιὰ ἕνα γλυκὸ λήθαργο, χωρὶς ὄνειρα καὶ ἐφιάλτες.

Ἐνῶς ἀπ' αὐτοὺς, ὁ Ἀντρέ Ντεμα- ζόν, πού ἔχει ξεφύγει ὕστερ' ἀπὸ μιά κρίση αἰματορίας, γράφει:

—Θὰ πέθαινα, ἂν πέθαινα, χωρὶς λύπη. Στὶς τελευταῖες στιγμὲς μου, ἔ- να μόνον ἤθελα: νὰ ξεκουρασθῶ.

«Καὶ ὅμως, θὰ πῆτε, ἔτυχε νὰ ἰδοῦμε συχνὰ ἐτοιμοθανάτους νὰ βασανίζω- νται φρικτὰ, νὰ κουλουριάωνται, νὰ μαζεῖουν στὸ στήθος των τὰ σεντόνια, νὰ ἔχουν τιναγμούς». Λοιπόν, ἡ ἐπι- στήμη παραδέχθηκε πῶς ὅλα αὐτὰ, κατὰ τὸ πλεῖστον, εἶναι ὑποσυνειδητά.

Ἐνῶς γιὰ τὸν πῆγαίνα νὰ πεθάνῃ καὶ ὅμως σώθηκε, ὡς ἐκ θαύματος, θυμότανε ὅτι ἄκουε τὸν ἴδιο του ἐπι- θανάτιον ρόγχο, ἀλλὰ ἄδικα προσπα- θοῦσε νὰ καταλάβῃ ἀπὸ ποῦ προερχό- ταν!

Ὁ Κουκ Οὐλσων, μάρτυς τῆς τρο- μακτικῆς ἐπιθανάτιας ἀγωνίας τοῦ πατέρα του, πού πέθαινε ἀπὸ μιά καρ- διακὴ πάθηση, ἰκέτευε τοὺς γιατροὺς νὰ δώσουν ἕνα τέλος στὰ βασανιστήρια τοῦ ἀρρώστου. Ὑστερὰ ἀπὸ ὥρων φαινομενικῶς μαρτυρικοῦ, ὁ ἐτοι- μοθανάτος ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ δῆλωσε, ὅταν τὸν ρώτησαν, ὅτι πέρα- σε μιά ἔξοχη νύχτα!

Ὁ γενικός κανὼν, κατὰ τὴν μαρτυ- ρία πολλῶν γιατρῶν, πού παρέστησαν στὶς τελευταῖες στιγμὲς ἐκατοντάδων ἀνθρώπων, πρόκειται περὶ ληθάργου ἀσφυξιακῆς προελεύσεως, διόλου ὅμως βασανιστικῆς.

ΒΙΑΙΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ

Νὰ τὸ κεφάλαιον τῶν σφοδρῶν καὶ βιαίων θανάτων: πνιγμῶν, συγκρού- σεων, ἀσφυξιών, δυστυχημάτων τοῦ βουνοῦ ἢ τοῦ αὐτοκινήτου, πολεμικῶν τραυματίων κ.τ.λ.

Ἀς πάρω μιά πτώση ἀπὸ βουνό. Ὁ Χάιμ, ἀπὸ τοὺς παθόντας, θὰ μᾶς διηγηθῇ μόνος του τὶς ἐντυπώσεις του.

«Μόλις ἄρχισε ἡ πτώση, κατάλαβα

Ο ΓΚΑΛΒΑΝΙ ΚΑΙ ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ

Ἡ Ἰταλία γιόρτασε αὐτὲς τὲς μέρες τὴν 200ετηρίδα ἑνὸς μεγάλου παιδιοῦ τῆς τοῦ Λουδοβίκου Γκαλβάνι, ποὺ ἔχει ἀνακαλύψει τὸν δυναμικὸ ἠλεκτρισμὸ καὶ τὸ σύστημα ποὺ φέρει τὸ ὄνομά του (γαλβανισμός). Γεννήθηκε στὰς 9 Σεπτεμβρίου 1737 στὴν Μπολόνια ὅπου, ὕστερ ἀπὸ καλὲς σπουδές, ἔκανε τὸν γιατρὸ καὶ τὸν καθηγητὴ στὸ ἐκεῖ Πανεπιστήμιο καὶ πέθανε στὰ 1798, ἀφοῦ ἀνεκάλυψε τὴν μεταδοτικότητα τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρευστοῦ ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐπαφὴ δύο διαφορετικῶν μετάλλων. Ἐπρόκειτο γιὰ κάτι τὸ ἐντελὸς νέο. Δηλαδή, ὡς τότε, ποὺ ἦταν ἀπὸ καιρὸ γνωστὸς, ὡς στατικὸς ἠλεκτρισμὸς ὁ ἠλεκτρισμὸς δὲν ἦταν παρὰ ἓνα ἀντικείμενο περιεργείας μόνο στὰ ἐργαστήρια τῆς φυσικῆς· ὁ Γκαλβάνι τὸν συνειδητοποίησε, ἔδωσε τὴν σημερινή του ἔννοια.

Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, ποὺ ἦταν ὁ ἀρχαιότερος καὶ ὁ πρὸ σοφὸς ἀπὸ τοὺς ἐπὶ τὰ σοφοὺς τῆς Ἑλλάδος, εἶχε μελετήσει τὸ πρόβλημα, ἐξακόσια ἢ ὀκτὼ χρόνια πρὸ Χριστοῦ, πειραματιζόμενος μὲ ἤλεκτρο. Κανένα θετικὸ ἀποτέλεσμα ὅμως δὲν εἶχε ἐπιτευχθῇ. Καὶ τὸ πρόβλημα ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ αἰνιγτὸ ἕως ὅτου ὁ Γκαλβάνι ἔβγαλε ἐπὶ τέλους στὰ 1791 ἐκεῖνο, ποὺ τόσοι σοφοὶ ἐπὶ τὸ σους αἰῶνες ἀναζητοῦσαν.

Μιὰ περίεργη τύχη τὸν βοήθησε σ' αὐτό. Εἶναι κλασικὸ τὸ ἀνέκδοτο τῶν βατράχων. Μέσα στὸ ἐργαστήριό του, ποὺ χρησιμεῖν γιὰ φυσικὰ καὶ ἀνατομικὰ πειράματα, οἱ μαθηταὶ τοῦ Γκαλβάνι πετσόκοβαν διάφορους βατράχους. Ἐνας ἀπὸ τοὺς πειραματιζόμενους, εἶχε τοποθετήσει τὸν βράχον του κοντὰ σὲ μιὰ ἠλεκτρικὴ συσκευή, ἀπὸ τὴν ὁποία ἄλλος μαθητῆς τοῦ Γκαλβάνι ἔβγαζε σπίθες, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ὁ πρῶτος μὲ τὸν βράχον σκάλιζε τὰ νεῦρα τοῦ μῆρου τοῦ ζώου. Ξαφνικά, κατάπληκτος ὁ ἀνατόμος τοῦ βατράχου, εἶδε τὰ μικρὰ πόδια του νὰ τινάζονται πρὸς τὰ ἔμπροσθ. Ὁ Γκαλβάνι, ποὺ εἰδοποιήθηκε, ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε τὴν ιδέα νὰ κρεμάσῃ ἀπὸ τὸ μπαλόνι του ποὺ ἦταν καμωμένο ἀπὸ χυτοσίδηρο, πολλοὺς βατράχους γδαρμένους πιασμένους ἀπὸ χάλκινα ἀγκίστρια ποὺ ἦσαν βυθισμένα μέσα στὰ νεῦρα τῶν.

Λοιπόν, οἱ βράχοι αὐτοὶ συσπώνταν καὶ ἀνοίγαν κάθε φορὰ ποὺ ἀγγίζαν τὰ νεῦρα τους στὸ σίδερο τοῦ ἔξωτου. Ἡ ἀρχὴ τοῦ δυναμικοῦ ἠλεκτρισμοῦ εἶχαν ἀνακαλυφθῇ. Τὴν ἀνακάλυψη τοῦ Γκαλβάνι συνεπλήρωσε ἀργότερα ὁ περίφημος Βόλτα, καθηγητῆς τῆς φυσικῆς στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Πάβιας, ἐπανορθώνοντας καὶ μερικὰ λάθη τοῦ πρώτου.

Ὁ ἴδιος ἀντικατέστησε τοὺς βατράχους τοῦ πειραματισμοῦ τοῦ Γκαλβάνι, ὡς φορεῖς τῆς ἠλεκτρικῆς δυνάμεως, μὲ μικρὰ κομμάτια ὕψισμας ἡ γηινῆς σὲ νερὸ λιθόξυνο. Ἔτσι καὶ πηύσσε τὴν περίφημη ἠλεκτρικὴ στήλη ποὺ φέρει τὸ ὄνομά του (Βολταϊκὸ τῆλο).

Σοφὰ Λόγια

— Ἡ ἀπελπισία εἶναι ἡ μεγαλύτερη πλάγη μας.

(Βωδενάγκ)

— Ὁ χρυσὸς καὶ τὰ πολύτιμα δῶρα μὲ τὴ βοῦθὴ εὐλογητῆς τους ταράζουν περισσότερο τὴν καρδιὰ τῆς γυναίκας ἀπὸ τὰ ὠραιότερα λόγια.

(Λά Μπρυγιέρ)

— Ἐκεῖνος ποὺ δὲν τολμᾷ νὰ διατάξῃ δὲν εἶναι κύριος.

(Πλίνιος)

— Ἐχεις μάθει πολλὰ ἂν ἔμαθες νὰ ὑπομῆν.

(Γκαίτε)

— Ἡ μοναξιά εἶναι ὁ χειρότερος σύντροφος ὅταν ζητεῖ κανεὶς τὴν ἀνακούφιση καὶ τὴ λήθη.

(Μερϋ)

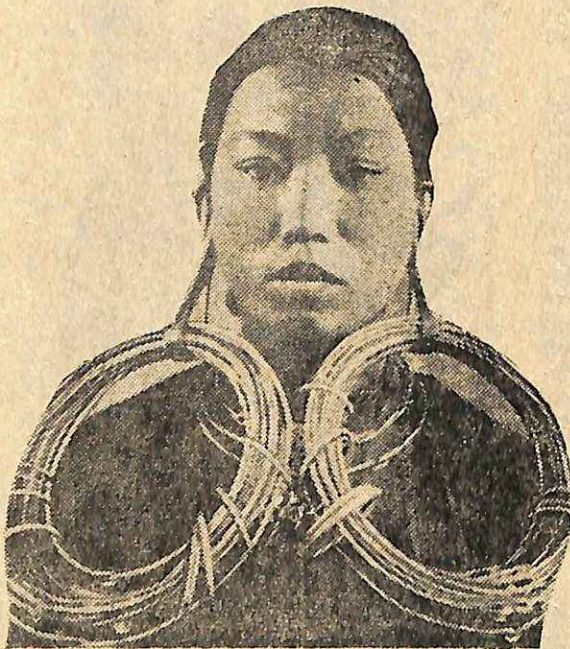
— Ἡ κολακεία εἶναι ἡ δύναμις τῶν μικρῶν καὶ ἡ ἀδυναμία τῶν μεγάλων.

(Γιάννι)

— Ὅλα τὰ μάτια εἶναι ὠραῖα ὅταν εἶναι ὑψωμένα πρὸς τὸν οὐρανὸ.

(Λαμαρτίνος)

ΜΙΑ ΜΟΔΑ... ΠΟΛΥ ΕΠΙΚΑΙΡΗ

Ἡ Κίνα εἶναι σήμερα ἡ μεγάλη δημοσιογραφικὴ ἐπικαιρότης. Ὅλα τὰ φύλλα γράφουν γιὰ τὴν ἑξωτερικὴ αὐτὴ χώρα καὶ τοὺς κατοίκους τῆς. Οἱ ἀναγνώστριάς μας, θὰ ἦσαν ἴσως, περιέργες νὰ μάθουν καὶ τί μὸδες ἐπικρατοῦν στὸ Οὐράνιο Κράτος. Λοιπὸν ἀρχίζομε ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ σὰς δίνουμε σήμερα τὴν εἰκόνα τῶν σκουλαρηκῶν ποὺ φοροῦν οἱ ἀριστοκράτισσες τοῦ Χαϊνάν, ἐνὸς νηιοῦ ποὺ βρίσκεται στὸ νοτιότατο ἄκρο τῆς Κίνας. Νηοί, εἶναι τρόπος τοῦ λέγειν. Πρόκειται γιὰ ὁλόκληρη ἐπικράτεια μὲ δύο ἑκατομμύρια κατοίκους. Λοιπὸν οἱ Χαϊνὰ κώτισσες κυρίες φοροῦν στίς ἐπίσημες μέρες τὰ τεράστια αὐτὰ σκουλαρήκια, ποὺ θὰ ποροῦσαν κάλλιστα νὰ εἰς ἐπιβάλλον στὸ φίληθλο κόσμο καὶ ὡς πρωταθλήτριες στὴν ἀρση βαρῶν...

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΟ ΓΑΛΑ ΠΟΥ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ!

Ἡ μικρούλα Τζέννυ ποὺ ἄρεζε νὰ βοηθῇ τὴν μητέρα τῆς στὴν κουζίνα, εἶχε μιὰ μέρα ἀφεθῇ μόνη τῆς νὰ παρακολουθῇ τὸ βράσιμο τοῦ γάλακτος στὴν κατσαρόλα.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἡ μικρούλα ἄρχισε νὰ φωνάζει:

— Μαμά τρέξε. Τὸ γάλα ἐγὼ μεγαλιέτω ἀπὸ τὴν... κατσαρόλα.

□ □

Ο ΘΕΙΟΣ ΤΟΥΣ ΤΗΝ ΕΦΕΡΕ

Ἐνα ἀντρόγυνο μὲ τὴν ιδέα ὅτι ὁ θεῖος τους εἶχε λεπτὰ τὸν περιπολόνταν, ἔξαιρετικά ὅταν ὅμως ἔμαθαν ὅτι ἦταν φτωχός, ἀποφάσισαν ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' αὐτόν.

Συμφώνησαν, λοιπόν, νὰ θροῦν αὐτὴ τὴν ἀφορμὴ τὴν ὥρα τοῦ δείπνου: Ὁ σύζυγος θὰ ἐπέμενε ὅτι ἡ σούπα εἶναι ἀλμυρὴ ἐνῷ ὁ σύζυγος θὰ ἰσχυριζόταν τὸ ἀντίθετο. Καὶ στὸ τέλος θ' ἀπευθυνόταν στὸν θεῖο: Ἄν ὁ θεῖος συμφωνοῦσε μὲ τὴν σύζυγο, ὁ σύζυγος θὰ γινόταν... θηρίο καὶ θὰ τὸν ἐδίωχνε μὲ τὸ αἰτιολογικὸ ὅτι βάζει σκάνδαλα στὸ σπίτι γιὰ νὰ χωρίσουν. Ἐνῷ ἂν συμφωνοῦσε μὲ τὴν ἀποφύ τοῦ συζύγου, ἡ σύζυγος θὰ γινόταν... ἔξω φρενῶν κ.λ.π. Λοιπόν, σὰν ἦρε ἡ ὥρα τοῦ δείπνου καὶ κάθησαν κ' οἱ τρεῖς στὸ τραπέζι, ὁ σύζυγος εἶπε:

— Γυναίκα, ἡ σούπα εἶναι σήμερα ἀλμυρὴ. Δὲν μπορῶ νὰ τὴν φάω.

— Ὁχι, ἀγάπη μου, λάθος κάνεις. Ἡ σούπα ἴσια-ἴσια εἶναι ἀνάλατη, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνη ἀφοῦ τὴν δοκίμασε πρώτα.

— Τότε, συμπεράνε ὁ σύζυγος θ' ἀφήσουμε τὸν θεῖο νὰ μᾶς πῇ ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο μᾶς ἔχει δικη. Θεῖε τί γνώμη ἔχεις; Ἡ σούπα εἶναι ἀλμυρὴ ἢ ἀνάλατη;

— Θεῖε, τί γνώμη ἔχεις; Καὶ ὁ θεῖος ὁ ὁποῖος στὸ μεταξὺ εἶχε ἀδειάσει τὸ πιάτο του, εἶπε χωρὶς δισταγμό:

— Ἐμένα μ' ἀρέσει!

□ □

ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ... ΤΟΥ ΓΛΥΚΟΥ ΝΕΡΟΥ

Μιὰ γυναίκα μπήκε σ' ἓνα ψαράδικο καὶ ζήτησε ν' ἀγοράσῃ ἓναν ὀμορφὸ καπνισμένο γάδο.

— Πῶς σὰς φαίνεται αὐτὸ ἐδῶ, κυρία; τὴν ρώτησε ὁ ὑπάλληλος δείχνοντάς τῃς ἓνα.

— Ἀ! ὄχι αὐτὸ ἔκαμε μὲ ἀποστροφὴ ἡ ἰδιότροπη πελάτισσα στὸ βλέμμα τῆς δὲν μοῦ ἀρέσει διόλου.

— Ὁραῖα, τότε ν' ἀγοράσετε αὐτὸ ἐκεῖ, συμβούλεψε τὴν κυρία πιάνοντας ἓνα ἄλλο ψάρι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ. Εἶναι ἓνας πραγματικὸς... Κλάρε Γκρέμπλ δὲν εἶναι;... Κυττάχτε τ' αὐτιά του;

□ □

ΦΡΟΝΙΜΗ ΣΥΖΥΓΟΣ

— Μοῦ εἶπε πῶς ἂν κάποτε μάθῃ, πῶς τὸν ἀπατᾷ θὰ σκοτωθῇ.

— Τὸν καὶ μένω. Καὶ σὺ τί τοῦ ἀπνέμεις;

— Τίποτε. Ἐκρυψα μόνο τὸ περίστροφο.

Ο ἄστρολόγος

Διήγημα τοῦ Α. Μοσκόφσκυ

Πάρτε ἓνα ποῦρο, δόκτωρ! Πῶς πηγαίνει ἡ κυρία σας;

— Θαυμάσια, εὐχαριστῶ, κ. Ἐφέτα, εἶπεν ὁ δικαστικὸς πάρεδρος κ. Λούκας.

— Σὰς εἶχα ἐμπιστευθῇ μιὰ ἀρκετὰ δύσκολη ὑπόθεση. Ἐξετελέσατε χρεὶ εἰσαγγελέως στὴν ὑπόθεση τοῦ ἐμπρηστοῦ Πούσμαν.

— Naί, naί. Θυμοῦμαι ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶχε ἀθωωθῇ.

— Ὁραῖα. Καὶ ἐκεῖνος ποὺ συνετέλεσε στὴν ἀθώωση αὐτὴν εἰσθε σεῖς!

— Μὰ ἦτο καθήκον μου, κ. Ἐφέτα! Τί θέλετε νὰ κάμω ὅταν ὅλες οἱ ἐνδείξεις εἶναι ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου. Ὅλα αὐτὰ καὶ ἡ ψυχολογικὴ κατάσταση...

— ...σὰς ἀνάγκασαν νὰ ξεχάσετε τὲς δικαστικὲς συνθήκες, συνεπλήρωσε ὁ ἐφέτης. Βεβαίως μπορεῖ κανεὶς νὰ παρεκκλίνῃ ἀπὸ τοὺς τύπους. Διόβολε! ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν εἶναι καταδικαστικὴ μηχανή, ἀναγκασμένη νὰ κεραυνώσῃ ἀκόμη καὶ τοὺς ἀθώους! Τὸ ἐννοῶ... Στὴν προκειμένη, ὅμως, περίπτωση δὲν συνέτρεχε λόγος, καὶ ἐγώ, στὴν θέση σας, θὰ ἀκολουθοῦσα τὴν εὐθεῖαν οἰκίας... θὰ κατεδίκαζα!

— Ὁλόκληρο τὸ δικαστήριον ἦταν τῆς γνώμης, μου: Ὅλοι ἦσαν βέβαιοι γιὰ τὴν ἀθώωσιν.

— Γιατί εἶχαν ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὴν ἀγορευσὴ σας! Ἀπλοῦστα. Δὲν θὰ σὰς κρύψω ὅτι εἰσθε θαυμάσιος ρήτωρ. Καὶ ὅταν ἓνας εἰσαγγελεὺς ὑποστηρίξῃ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ κατηγορουμένου, τί θέλετε νὰ κάνῃ τὸ δικαστήριον; Εἶναι ζήτημα ὑποβολῆς, βλέπετε! Ἄν μιλοῦσατε ψυχραιμότερα, μὲ ὀλιγώτερο πάθος, μὲ μετριώτερη ρητορικὴ, σὰν πραγματικὸς δημόσιος κατηγορὸς καὶ ὄχι σὰν δικηγόρος, ἴσως ἀνακαλύπταμε τὴν ἀλήθειαν.

— Τὴν ἀλήθειαν;

— Μάλιστα. Ὁ Πούσμαν, αὐτὸς ποὺ ἀθωώσατε, ἦταν ὁ πραγματικὸς ἐμπρηστής, ὁ πραγματικὸς κακοῦργος!

— Τὸν συλλάβατε;

— Εἶναι τώρα μακριὰ. Καὶ μᾶς στέλνει ἀπὸ τὸ Βέλγιο αὐτὴν τὴν γραπτὴν ὁμολογία, ὅπου ἐξηγεῖ ὅλες τὲς λεπτομέρειες τοῦ ἐγκλήματος — πρὸς χάριν τῆς ἀλήθειας, ὅπως γράφει — καὶ στὸ τέλος εὐχαριστεῖ τὸν κ. Εἰσαγγελέα γιὰ τὴν εὐγενὴ καλωσύνη του!

— Φοβερόν... ψιθύρισε ὁ Λούκας κάτωχρος.

— Νὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ρητορικῆς σας καὶ τῆς ψυχολογίας σας. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἶναι ἓνας κόλαφος κατὰ τῆς δικαιοσύνης ἐν γενεῇ καὶ κατὰ τοῦ προσώπου μου ἰδιαίτερος. Εἶχα τὸ σφάλμα νὰ σὰς ἀναθέσω μιὰ δύσκολη ὑπόθεσιν καὶ νὰ σὰς ἐμπιστευθῇ μιὰ δύσκολη θέση...

— Ἐννοῶ, εἶπε ὁ πάρεδρος. Θέλετε νὰ πῇτε ὅτι ἡ θέση μου στὸν δικαστικὸν κλάδον εἶναι προβληματικὴ... Προεῖται κάποιος νὰ τιμωρηθῇ γιὰ τὴν ἀθώωση τοῦ Πούσμαν καὶ ὁ κάποιος αὐτὸς θὰ εἶμαι φυσικὰ ἐγώ...

— Ἐγὼ θὰ σὰς ἐπρότεινα ν' ἀλλάξετε κλάδον. Θὰ σὰς συνιστοῦσα νὰ παραιτηθῇτε. Ἄν κρίνω, ὅμως, ἀπὸ τὴν ἐκφρασὴ τοῦ προσώπου σας, ἡ λύσις αὕτη θὰ σὰς λυθῇ πάρα πολὺ. Θὰ ἀκολουθῆσω, λοιπόν, μιὰ μέση οδὸ ἐξοντὰς ὑπ' ὅψει τὴν προσωπικὴν μου εἰλία μὲ τὸν κύριο πατέρα σας καὶ τὴν ἐπιρροή του στοὺς δικαστικούς κήρυκες.

— Θὰ μὲ κρατήσετε ἐν ἐνεργείᾳ;

— Δοκιμαστικῶς μόνον. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ σὰς ἀναθέσω μιὰν ἄλλη ὑπόθεσιν, ἐπίσης λεπτή, ἡ ὁποία θὰ σὰς δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν....

— Βεβαιωθῇτε, κύριε... εἰτε συγκινημένος ὁ Λούκας.

— Θὰ σὰς ἀναθέσω τὸν φάκελλο τοῦ Γκουρνίκελ....

— Τοῦ τρομεροῦ δολοφόνου;

— Ἀκριβῶς. Σὰς δίνεται εὐκαιρία νὰ δοκιμάσετε τὴν διορατικότητά σας. Ἡ ἀποδεικτικὴ διαδικασία δὲν ἔληξε ἀκόμη καὶ σὲ σὰς ἀνήκει νὰ συμπληρώσατε τὰ κενὰ τῆς. Θὰ σὰς παραδοθῇ ἀμέσως ἡ δικογραφία, ἐργασθῇτε!

□ □

Ὅσο ὁ Λούκας ἐξέταζε τὸν φάκελλο ἐκεῖνο, τόσο ἡ ὑπόθεσις τοῦ φαινόταν σκοτεινὴ. Ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπισκεφθῇ ἐπανειλημμένως τὸν προϊστάμενόν του.

— Ἐγὼ νὰ σὰς κάμω μερικὲς παρατηρήσεις, τοῦ εἶπε, βεβαίως, ἐκτός θέματος. Ξέρετε ὅτι ἀγαπᾷ πολὺ τὸ ἐπάγγελμα μου. Ἐκτός αὐτοῦ, ὅμως, κάμνω καὶ ἄλλες σπουδές. Καταγίνονται μὲ τὴν ἀστρολογία....

— Αὐτὸ δὲν παίζει ρόλο. Καὶ ἐγὼ καταγίνονται μὲ τὴν γεωλογία, ὅταν μοῦ περισεύῃ καιρὸς. Ἄλλ' αὐτὰ, βεβαίως, δὲν ἔχουν σχέση μὲ τὸν κλάδον μας.

— Ἐχουν! εἶπε ζωηρὰ ὁ Λούκας.

— Πῶς; Μήπως σκοπεύετε νὰ ἐξετάσετε τὸν κατηγορούμενον ἀπὸ... ἀστρονομικῆς ἀπόψεως;

— Ἀπὸ ἀστρονομικῆς ὄχι... ἀλλὰ ἀπὸ ἀστρολογικῆς.

— Ἡ ἀστρολογία, κύριε, εἶναι ἐπιστὴμὴ ἀόριστη καὶ μυστικιστικὴ. Δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ καμμιὰ σχέση μὲ τὸν κλάδον μας.

— Οἱ τελευταῖες, ὅμως, ἔρευνες ἀποδείχνουν ὅτι ἡ ἀστρολογία εἶναι θετικὴ ἐπιστὴμη....

— Τί θέλετε νὰ πῇτε;

ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

— Δεσποτά, δεχθῇτε σὰς καθισμενῶς, τὸ χεῖρ ποὺ σὰς προσφέρω... τουλάχιστον γιὰ νὰ ξεψασηκωθῶ!...

(« Ἀκμπασκα» — Σαμπουλί.)

— Ἐγὼ μὲ τὸν... κακοῦργο αὐτὸν τὴν ἴδια τύχη καὶ τὴν ἴδια ζωὴ. Ἡ καταδικὴ του εἶναι ὁ θάνατός μου. Βρισκόμαστε καὶ οἱ δύο ὑπὸ τὸν ἴδιον ἀστερισμό, ὑπὸ τὲς αὐτὲς ἐπιδράσεις... τὸ ἴδιο μοῖραίον μᾶς ἀκολουθεῖ.

— Ἀγαπητέ μου, εἰσθε ἐντελὸς ἀκατανόητος. Πῶς θέλετε νὰ εἰσθε ὁ ἴδιος μὲ ἓνα Γκουρνίκελ;

— Οἱ γεννήσεις μας συμφωνοῦν. Ὁ θάνατός του θὰ εἶναι καὶ ὁ δικός μου θάνατος!

— Αὐτὸ ἐγὼ τὸ ὀνομάζω ἀνοησία! Ἐπιτρέπεται νὰ κάμετε τέτοιου εἶδους σκέψεις σεῖς, ἓνας ἀνώτερος λειτουργὸς τῆς Θεμίδος; Ποῦ κατήντησε, λοιπόν, ἡ δικαιοσύνη!

— Συγγνώμην, κ. Ἐφέτα, ἡ ἀστρολογία δὲν εἶναι ὅπως τὴν φαντάζεσθε.

— Τί εἶναι τότε;

— Ὁ Γκουρνίκελ ἔχει παντρευθῇ τὴν ἰδια μέρα ὅπως καὶ ἐγώ.... ὁ πατέρας του ἔχει πεθάνει τὴν ἴδια μέρα ὅπως καὶ ὁ δικός μου καὶ ὑπὸ τὲς αὐτὲς συνθήκες...

— Ὑπάρχουν τόσες συμπτώσεις!

— Συμπτώσεις, ὅμως, ποὺ δίνουν ἀφορμὴ νὰ σκεφθῇ κανεὶς πολὺ.

— Μὲ ἄλλους λόγους εἰσθε χαμένος; Σκέπτεσθε ν' ἀκολουθήσετε τὸν Γκουρνίκελ στὸ κάτεργο ἢ στὴν ἀγχώνη;

— Εὐχομαι νὰ μὴ καταδικασθῇ.

— Τέλος πάντων, τί θέλετε ἀπὸ μένα; θέλετε νὰ βάλω μέσα στὴν δικογραφία καὶ τὴν ἀστρολογία σας;

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ ἀνελάμβανε ἄλλος τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Γκουρνίκελ. Δὲν θέλω νὰ γίνω δημόσιος κατηγορὸς κατὰ τῆς ἰδίας ζωῆς μου.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἐκουδούνισε τὸ τηλέφωνο καὶ ἡ συνδιάλεξιν διακόπη. Ὁ ἐφέτης ἔβαλε τὸ ἀκουστικὸν στὸ αὐτί.

— Σεῖς εἰσθε, κ. Φόρμτ; Καλησπέρα σας! Σὰς ἀκούω... Πῶς εἰπατε;... Ἐ, λοιπόν!... Κρεμάσθηκε;... Διόβολε!... Τέλος πάντων εἶναι ἡ καλλίτερα λύσις!...

Ὁ ἐφέτης ἀφήνει τὸν δέκτην στὴ θέση του καὶ γύρισε πρὸς τὸν Λούκας:

— Ἡ ὑπόθεσις ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ τελείωσε, τοῦ εἶπε. Ὁ Γκουρνίκελ κρεμάσθηκε μέσα στὸ κελλὶ του. Μπορεῖτε τώρα νὰ διαβάσετε τὰ ἀστρολογικὰ σας δεδομένα... Ἄν δὲν ἀπατώμαι, ἔπρεπε νὰ εἰσθε αὕτη τὴ στιγμή πεθαμένος!

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἀναστήναε ὁ Λούκας τὸ ὤροσκοπιο δὲν ἐπαλήθευσε. Ἡ ἀστρολογία δὲν εἶναι χρησικὴ στὸν κλάδον μας!

— Ἐπὶ τέλους! εἶπε ὁ ἐφέτης. Ἐπανερχεσθε στὴν εὐθεῖαν οἰκίας. Ἡ ἐπιστὴμη τοῦ δικαστικοῦ εἶναι ἀνεπιτησίμως τίποτε ἄλλο.

— Θὰ ἀκολουθῆσω τὲς συμβουλὰς σας.

Ὁ Λούκας πῆρε τὸ καπέλλο του κατάρμενος τὴν ἀστρολογία. Ὅταν μπῆκε στὸ αὐτὸν κολινητὸ ποὺ θὰ τὸν ὠδηγοῦσε στὸ σπίτι του ἦταν τελείως θετικὸς ἄνθρωπος.

Στὰ βραδυνὰ φύλλα ὁ ἐφέτης, κάτω ἀπὸ τὴν εἰδηση τοῦ ἀπαγχονισμοῦ τοῦ Γκουρνίκελ, διαβάσε κεραυνόληπτος καὶ τὰ ἔβλεψε:

«Ὁ δικαστικὸς κόσμος ἔχει νὰ θρηνησῇ τὴν ἀπόλειπν ἑνὸς ἐκ τῶν πλέον ἐπιλεκτῶν μελῶν του. Ὁ κ.

Μία μεγάλη ■ γόησσα.

«Όταν μια γυναίκα είναι τόσο όμορφη, σαν την Καίη Φράνσις, δεν έχει ανάγκη να είναι τίποτα άλλο». Τα λόγια αυτά τα έγραψε ένας Γάλλος συγγραφέας, περαστικός από το Χόλλυγουντ, στις έντυπώσεις του που δημοσίεψε κατόπι.

Και έπεξηγοῦσε παρακάτω: «Όταν, όμως, λέμε ομορφιά, δεν πρέπει να πάρουμε το πράγμα υπό την κλασσική του έννοια. Σήμερα, η ομορφιά στην γυναίκα δεν είναι εκείνο που παραδεχόνταν τόσο χρόνια τώρα οι άνθρωποι για να κρίνουν μία γυναίκα από αισθητικής απόψεως. Σήμερα, ο κόσμος έγινε και στο κεφάλαιο αυτό πιο δύσκολος, πιο απαιτητικός, και κατά συνέπεια ζητά από την γυναίκα περισσότερα πράγματα. Έκ παραλλήλου, έχουν αλλάξει οι αντιλήψεις περί αισθητικής. Σήμερα δεν ζητάμε πια το ψυχρό άγαλμα σε μία γυναίκα ή την κούκλα που θα έχει ξεφύγει από καμιά βιτρίνα, αλλά την πνευματικώτερη ομορφιά, το σύνολο των ιδιοτήτων που κάνουν μία γυναίκα αληθινά όμορφη. Αί λοιπόν: την ομορφιά αυτή την έχει η Καίη Φράνσις. Έκ πρώτης όψεως οι όπαδοί του κλασικισμού θα σάς πουν ότι η Καίη δεν μπορεί να είναι ωραία, γιατί δεν καταπλήσσει. Όταν όμως την κυττάζουν καλλίτερα, όταν την ίδουν να παίζει...»

Αυτά έγραψε ο Γάλλος συγγραφέας και δεν είχε διόλου άδικο. Η Καίη Φράνσις είναι σήμερα η γόησσα του Χόλλυγουντ και θα κατακτήσει φέτος τον χειμώνα και όλο τον κόσμο. Γιατί δεν γινότανε αυτό πρωτίτερα; Γιατί ήταν τόσο σπάνιες οι ταινίες της... Οι καλές ταινίες της, γιατί δεν έφτασε διόλου η διάσημη καλλιτέχνης αν την τοποθετούσαν σε πλαίσια που μάλλον την αδικούσαν. Σήμερα η Καίη Φράνσις είναι ασφαλώς η πιο αγαπημένη από τις στάρ-δλου του κόσμου, και άς μεσουρανούν η Γκάμπο, η Ντίτριχ, η Κράουφορντ. Αν όμως οι τρεις αυτές βεντέτες αγαπιούνται ή μάλλον θαυμάζονται για την τέχνη τους, η Καίη Φράνσις αγαπάται για την γοητεία της. Παράστημα ή γεμονικό, κομμι πλαστικότητα μ' όλες του τις αναλογίες εν τάξει, ένα πρόσωπο μελαγχροινό με δυο μάτια που σκλαβώνουν και δυο χείλη σαρκώδη και εύγυμα που προκαλούν και τον πιο ψυχρό. Από το σύνολο δε αυτό ξεφεύγει μία πνευματικότης αφάνταστη για όσους την πλησιάζουν, από

κοντά. Επόμενο, λοιπόν, είναι μία τέτοια γυναίκα να έχει και άπειρους θαυμαστές. Είναι - άπιστευτο τί γράμματα παίρνει καθημερινώς απ' όλο τον κόσμο. Οι προτάσεις δε γάμου που της κάνουν φθάνουν κατά μέσον δρον τις... τρεις δωδεκάδες την εβδομάδα! Η Καίη Φράνσις απαντά σ' όλα αυτά τα γράμματα με την ειλικρίνεια αλλά και την ευγένεια που την χαρακτηρίζουν. Βρίσκεται, όμως, σε τρομερά δύσκολη θέση, όταν έχει να απαντήσει και σε κανένα θαυμαστή της, νεαρό κατά το πλείστον, που απειλεί ν' αυτοκτονήσει αν δεν δεχθεί η Καίη Φράνσις τις προτάσεις του. Και της γράφουν όλων των ειδών ανθρώποι. Από τον φτωχό εργατάκο ή τον μαθητή που της κλείνει μέσα στο γράμμα του λίγα ροδοπέταλα, «βεγμένα από τα δάκρυά του» ως τον εκατομμυριοῦχο που καταθέτει στα κομψά της πόδια την περιουσία του. Ναυτες, χαράζουν τ' όνομά της στα στήθη των με τη γνωστή τους μέθοδο, γυναίκες λαχταροῦσαν να είναι κάτι από την γοητεία της για να συγκρατήσουν για πάντα κοντά τους τους αγαπημένους των, σύζυγοι της ζητούν συμβουλές για να γίνουν έλκυστικότερες...

Και η Καίη Φράνσις προσπαθεί να ικανοποιήσει όλες αυτές τις ανήσυχες ψυχές, να τις καθησυχάσει.

Δεν την θαυμάζει όμως μονάχα ο έξω κόσμος την Καίη Φράνσις, αυτής που την βλέπει μονάχα στην οθόνη αλλά και όλοι όσοι την βλέπουν από κοντά. Την αγαπά και την θαυμάζει σήμερα όλόκληρο το Χόλλυγουντ. Κι' αυτό είναι το σπουδαιότερο, γιατί εκτός από το κεφάλαιο των αντιζηλιών που έχει να λάβει υπ' όψη της μία ηθοποιός, είναι και το ζήτημα της ξέως της οθόνης παραστάσεώς της. Σπανίως ή «στάρ» είναι εκείνο που βλέπομε πάνω στο λευκό πανί: Το μακιγιάζ, ο φωτισμός, τα διάφορα σκηνοθετικά τρίκ, όλα συντελούν ώστε να κάνουν συχνά αγνώριστη μία βεντέτα.

Με την Καίη δεν συμβαίνει αυτό. Δεν φοβάται αυτή το φυσικό φως. Είναι γοητευτική και χωρίς το φτιασίδι του «μακιγιέρ».

Όταν το πρωί, φθάνει στο στούντιο, όλοι γυρίζουν και την κυττάζουν. Κι' άς την βλέπουν κάθε μέρα σχεδόν.

Δεν είναι όμως μονάχα ωραία η Καίη Φράνσις, αλλά και μία μεγάλη κυρία, στους τρόπους, στην παράσταση. Και όμως, δεν προέρχεται από τα ανώτερα κοινωνικά στρώματα, είναι μία κόρη του λαού. Έν τούτοις είναι γεννημένη αριστοκράτισσα. Την έμφυτη δε αυτή ευγένειά της την έκαλλιέργησε όταν, προτού αφοσιωθεί στον κινηματογράφο, χρημάτισε ιδιαίτερα γραμματέας σε μεγάλα σίτια.

Όταν τελείωσε το κολλέγιο, την πήρε κοντά της η Κα Μόρρου, της οποίας ο σύζυγος ήτο σύνεταρος του περιφήμου τραπέζιτη Μόργκαν. Αργότερα ο κ. Μόρρου διορίστηκε πρεσ-

ΚΑΙΗ

ΦΡΑΝΣΙΣ

βυτής της Αμερικής στο Μεξικό και έγινε γαμπρός του Λίντμπεργκ. Κατόπι προσελήφθη ως γραμματέας της Κας Πίνσοτ, συζύγου του κυβερνήτη της πολιτείας Πενσυλβανία.

Τι ήταν τα καθήκοντά της; Απασχολείτο ιδίως με τις κοινωνικές υποχρεώσεις της οικογενείας. Διοργάνωνε τα τσάγια, το κόκταιηλς - πάρτυ, έδειχνε τις θέσεις των σούς προσκεκλημένων. Απαντούσε στις προσκλήσεις που έστέλλοντο στην οικογένεια για τα διάφορα γεύματα και τις δεξιώσεις, δεχότανε εκείνες που έκρινε τιμητικές για την κυρία της, απέρριπτε άλλες, έστελνε άνθη και ακόμη, ανταπέδιδε επισκέψεις εκ μέρους της κυρίας της.

Έτσι, έμαθε πολλά πράγματα που της ήσαν πολύτιμα κατόπι, στην νέα σταδιοδρομία της, και την έκαναν να αναδειχθεί άμέσως και να ξεχωρίσει από τις άλλες συναδέλφους της. Έπειτα ντυνότανε πάντοτε πολύ κομψά, δώρο από τη φύση κι' αυτό, που δεν το έχουν όλες οι γυναίκες κι' όταν ακόμη, έχουν τα οικονομικά μέσα άφθονα. Παρ' όλα αυτά, όμως, αυτή, η Καίη Φράνσις είναι μία απλή ψυχή, γεμάτη καλωσύνη, και δεν κάνει διάκριση μεταξύ μιάς πλούσιας κυρίας και μιάς γυναικούλας του λαού. Θα φερθή και στις δυο με την ίδια ευγένεια.

Πώς ζή η Καίη Φράνσις; Απλούστατα:

Αί Αθήναι φιλοξενούν αυτές τις μέρες τη διάσημη ελληνίδα ηψίφωνο, θα Μαργαρίταν Πέρεα, πρωταγωνίστρια της Κρατικής Όπερας Βερολίνου και Βιέννης. Η Κα Πέρεα έχει εμφανισθή τελευταίως και στον κινηματογράφο, σε ρόλους του ρεπορταζίου της.

Μένει μόνη σ' ένα σπιτάκι μαζί με την μαύρη υπηρέτριά της, την Ίντα. Αυτή της μαγειρεύει, την ντύνει, την συνοδεύει στο στούντιο. Κι' αυτό γίνεται οκτώ χρόνια τώρα. Η Καίη αγαπά την Ίντα και η Ίντα της ανταποδίδει την αγάπη της. Όταν τα βράδια επιστρέφει κάποτε άργα στο σπίτι, πατά στις μύτες των ποδιών για να μη ξυπνήσει την Ίντα. Όταν δε άρρωστήσει ή μαύρη υπηρέτριά της, την περιποιείται ή ίδια.

Η άλλη «οικογένεια» της Καίη άπαρτίζεται από δυο σκυλιά, δυο γάτες, ένα παπαγάλο, ένα κουνέλλι, ένα χανανί, ένα χρυσόψαρο και... τρεις βατράχους, τους οποίους ή στάρ αγαπά πολύ.

Στο στούντιο, κατά τα διαλείμματα της εργασίας της ή Καίη Φράνσις πλέκει σουέτερς για τα σκυλιά της και για τα σκυλάκια των γυναικών της: για το σκυλάκι αίφνης του ρεζισέρ της, αλλά και για το σκυλάκι του πιο ταπεινού φιγκουράν.

Ζη' όπως είπαμε, απλά. Μολονότι δε κερδίζει 5.000 δολάρια την εβδομάδα, μόλις δαπανά τα 1000. Δεν θέλει, λέγει, να έχει οικονομικές σκοτούρες στα γηρατειά της.

Και από αισθηματικής απόψεως; Θα ρωτήσουν. Ίσως οι αναγνώστριάς μου. Λοιπόν σάς βεβαιώνω κατόπιν έξηκριβωμένων πληροφοριών που έχω, ότι η Καίη είναι μία γυναίκα που κρατά προ πάντος την θέση της. Δεν μπορεί όμως, παρά να έχει και αυτή καρδιά και αισθήσεις. Λοιπόν, έχει και ή Καίη το «βασανάκι» της και γι' αυτό ψιθυρίζονται τώρα αρκετά στο Χόλλυγουντ, υπό το ευνούκωτερο όμως πνεύμα, γιατί ή Καίη όταν έρωτευθη δεν καίζει, αλλά θέλει τον άντρα παντοεινά κοντά της. Ποιος είναι τώρα αυτός ο μεγάλος τυχερός που θα γίνει μία μέρα σύζυγος της μελαχροινής αυτής Αφροδίτης, δεν μπορούμε να σάς το πούμε, υποσχθήκαμε δηλ. να μην το φανερώσουμε ακόμη...

ΚΟΥΡΤ ΡΑΙΕΣ

Γνωρίζετε ότι...

...ο μεγάλος τραγωδός της οθόνης Τσαρλς Λάφτον, γυρίζει τώρα στις Κάννες το νέο του φιλμ «Ένας άνθρωπος και ο σκύλος του»...

...ή «Κοῦπα Μουσολίνι» το μεγαλειότερο κινηματογραφικό βραβείο, έχει άπονειμηθή στο φιλμ «Χορευτικό καρνέ»...

...διεκόπη το γύρισμα της νέας ταινίας της Ουγκέτ Ντυφλό «Μαμά Κολιμπρι» του Άνρὺ Μπατάιγ, λόγω άσθενείας της στάρ...

...ή Άλις Φήλδ θα παντρευθή τον γνωστότατο σεναρίστα Ζάκ Κοστάν...

...ή Μύρνα Λόου και ο Ουόλντεμ...

Μπάξτερ θα παίξουν μαζί, αλλά σε δυο αντίθετους ρόλους στο φιλμ «Κάρκρ εν Σ. Μόζαρ»...

...ή Μέτρο Γκόλντουϊν Μάγερ άγοασε από τον Σασά Γκιτρυ προς κινηματογράφισιν το έργο «Ντεμποῦρά»...

...το βραβείο της κινηματογραφικής εκθέσεως της Βιέννης για το καλλίτερο καλλιτεχνικό σύνολο, άπενεμήθη στο φιλμ «Η Μεγάλη Αῦταπάτη» του Ζάν Ρενουάρ...

...ο Ρώσος σκηνοθέτης Βολκώφ, εξαγύρισε στο στούντιο, ύστερ' από μακρά άπουσία και πρόκειται να γυρίσει τον «Μεγάλο έρωτα της Αδριανής Λεκουβρέρ» με πρωταγωνιστάς τον Πιέρ Φρεναι και την Ίβον Πρετάν...

...στά γαλλικά κινηματογραφικά φύλλα δημοσιεύεται ένα πολύ ενδιαφέρον άρθρο για τις κυρίες-του Σακατουνί για το μακιγιάζ-ως γνωστόν, ο διακεκριμένος κωμωδός, που είχε άλλοτε τόσες επιτυχίες, έχει και το δώρο του αριστοτέχνου μακιγιέρ, το οποίο έχει θέσει στην διάθεση των συναδέλφων του. Το άρθρον του Σακατουνί, πιθανόν να αναδημοσιευθή και στις σελίδες μας...

...μās γράφουν αναγνώσται μας ζητώντας τις διευθύνσεις διαφόρων αγαπημένων τους στάρ της οθόνης. Λοιπόν άς πάρουν σημείωση:

Μοις Σεβαλέ: 96 rue de Miro-mesnil, Paris.

Τ. Ρόσι: 5 bis, boul. Richard-Wallace, Neuilly (Seine) Paris.

Άνρὺ Γκαρά: 3 rue des Dardanelles, Paris.

Raimur: 8 rue Balzac, Paris.

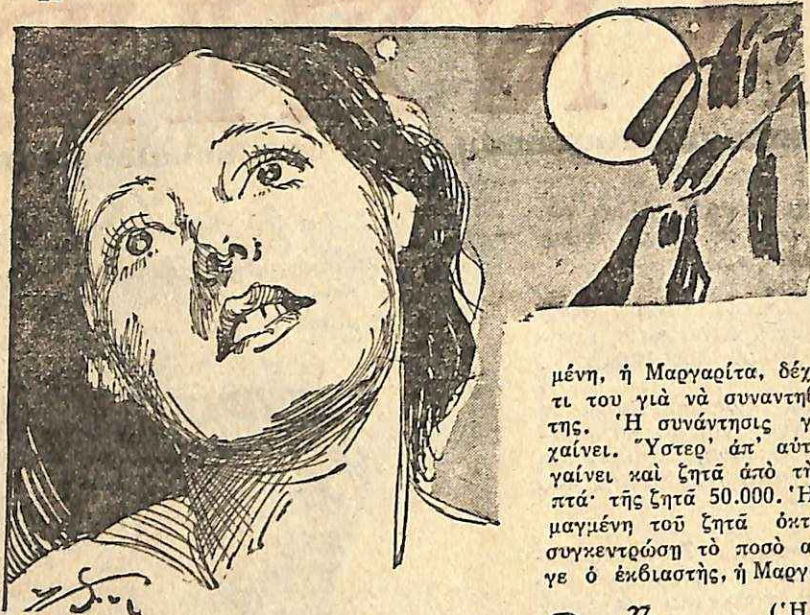
...ο Ζάν Γκαμπέν, θα γνωρίσει κι' αυτός τη δόξα... και τα δολάρια του Χόλλυγουντ, ύστερ' από μία πρόταση που του έγινε και την όποια, φυσικά, έδέχθηκε...

...στά κινηματογραφικά φύλλα της Αμερικής δημοσιεύεται μία πολύ περιέργη φωτογραφία του περιήμου Ουίλλιαμ Πόουελ, με ψηλό κολλάσο δέκα πόντους. Κάτω από τη φωτογραφία αυτή υπάρχει ή λεζάντα: «Δέν επιθυμώ τίποτε άλλο παρά να γίνω ο πιο κοντυμένος άνδρας του Χόλλυγουντ-Ουίλλιαμ Πόουελ»

...ότι έκανε δηλ. θα κάνη στο κινηματογραφικό στερέωμα την εμφάνισή του ένα νέο άκροβατικό άστέρι, ή μικροῦλα Νίτα Πάριζερ, μία αῦστριακή ηλικίας μόλις 16 ετών...

Μία ωραία στάσις της Καίη Φράνσις που άδεικνύει την ύπεροχη σιλουέττα της

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Μαργαρίτα ντὲ Σεβερνύ, συναντᾷ ὅσπερ ἀπὸ δέκα ὀκτὼ χρόνια μὴ μέρα ξαφνικὰ τὸν γυνὸς τῆς Ζάκ, τὸ παιδί ποὺ εἶχε κάνει τότε, νέα κοπέλλα ἀκόμη μὲ τὸν παιδικὸ τῆς φίλο Ροζέ Ρεμοντέ, ποὺ πέθανε ὅστερ' ἀπὸ μιὰ δραματικὴ συνάντησή του μὲ τὸν ἀδελφὸ τῆς Μαργαρίτας. Τὸ παιδί ἐκεῖνο τὸ εἶχε περιμαζέψει τότε ἡ μικρὴ κόρη τοῦ πλανοδίου γανωματῆ Ρουτάρ, Μαρζολαίν. Ἡ μικρὴ πῆρε τὸ μωρὸ τὸ περιποιήθηκε. Ἐκτοτε καὶ μετὰ τὸν θάνατο ἀκόμη τοῦ γέρω Ρουτάρ, οἱ δυὸ νέοι ζοῦν μαζί καὶ ἀγαποῦνται τρυφερά. Ὁ Ζάκ γίνεται ἀξιωματικός καὶ σώζει μιὰ μέρα χωρὶς νὰ γνωρίζῃ σὲ μιὰ μάχη τὸν συνταγματάρχη ντὲ Σεβερνύ. Εἰς ἀντάλλαγμα αὐτὸς τὸν παίρνει ὑπὸ τὴν προστασία του. Τὸ μυστικὸ τῆς γυναίκας τοῦ Ζάκ τὸ ξέρει μόνον ὁ παλαιὸς ἐπιστάτης τοῦ σπιτιοῦ τῆς Μαργαρίτας Ἐρβέ. Αὐτὸς ἀποφασίζει νὰ ἐμμεσάλλευσθαι τὸ πρᾶγμα γιὰ νὰ ὠφεληθῇ χρηματικῶς. Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ, σκεπτεται νὰ χρησιμοποίησιν ὡς ὄργανό του, κάποιον νέον ποὺ εἶχε στὴν ὑπηρεσία του τὸν Ἀντρέ Μοριάνι, ποὺ τὸν συλλαμβάνει μιὰ μέρα νὰ κλέπτῃ στὸ γραφεῖο του, χάριν τῆς ἀρρώστιας ἀρραβωνιαστικῶς του. Ὁ Ἐρβέ, τὸν συγχωρεῖ, ἀλλὰ τὸν δάξει νὰ ὑπογράψῃ μισροστὰ σὲ μάρτυρας ἕνα χαρτί στὸ ὁποῖο ὁ νέος ὁμολογεῖ τὴν πράξιν του. Κατόπι διώχνει τὸν Ἀντρέ. Αὐτὸς φεύγει καὶ χάνεται γιὰ πολλὸν καιρὸ. Ὁ Ἐρβέ ὅμως ποὺ τὸν χρειάζεται, δὲν τὸν ἐξχνά καὶ δάξει ἕνα φίλο του τῆς Ἀσφαλείας, νὰ τὸν βρῇ. Ἀδίκῃ ὅμως ἔψαξε αὐτὸς.

Μιὰ μέρα, ὁ Ἐρβέ, πηγαίνοντας νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Ἀντουάν ντὲ Πονταλές, γιὰ νὰ ἀποσπᾷ ἀπ' αὐτὸν τὰ χρήματα ποὺ εἶχε ἀνάγκη συναντάται μὲ τὸν νεαρὸ γραμματέα τοῦ Πονταλές, τὸν Πιέρ Ζιρόντ. Ὁ Ἐρβέ μένει κατὰπληκτος, γιὰτὶ ἀναγνωρίζει ἀμέσως τὸν Μοριάνι. Ὁ δυστυχὴς νέος στὴν ἀρχὴ ἀρνείται, ὅτι εἶνε αὐτός, ἀλλὰ κατόπιν ὑποκύπτει. Ὁ Ἐρβέ χωρὶς περιστροφὰς τοῦ λέει νὰ γίνῃ συνέννοχος τοῦ σ' ἕναν ἐκδιασμὸ εἰς βάρος τῆς Μαργαρίτας ντὲ Σεβερνύ. Θὰ περνοῦσε γιὰ τὸ χαμένο της παιδί. Ἀμέσως ἐπειτα ὁ Ἐρβέ πηγαίνει καὶ βρῖσκει τὴν Μαργαρίτα. Δὲν ἀργεῖ νὰ τὴν πείσῃ ὅτι θοῖκε τὸ παιδί της, καὶ

ΔΙΚΗ

ὅτι λέγεται Πιέρ Ζιρόντ.
Κατασκευάζει

μὲνη, ἡ Μαργαρίτα, δέχεται νὰ πᾶ σπῆτι τοῦ γιὰ νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν «γυνὸς» της. Ἡ συνάντησις γίνεται καὶ ἐπιτυχαίνει. Ὑστερ' ἀπ' αὐτὴν ὁ Ἐρβέ πηγαίνει καὶ ζητᾷ ἀπὸ τὴν Μαργαρίτα λεπτὰ τῆς ζητᾷ 50.000. Ἡ Μαργαρίτα τρομαγμένη τοῦ ζητᾷ ὀκτὼ μέρες γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὸ ποσὸ αὐτό. Ὅταν ἐφυγὲ ὁ ἐκδιαστής, ἡ Μαργαρίτα ἐψιθύρισε:

27.

(Ἡ συνέχεια)

«Δε μου! Τί θὰ γίνω!... Καὶ μὲ μιὰ ἀόριστη κίνησι τῶν χειρῶν, ὅμοια μὲ τὴν κίνησι μιᾶς γυναίκας ποὺ πέφτει, μιᾶς γυναίκας ποὺ πνίγεται καὶ νοιώθει τὶς δυνάμεις της νὰ τὴν ἐγκαταλείπουν καθὼς τὴν παρασύρῃ τὸ κύμα φάνηκε νὰ ζητᾷ γύρω της ἕνα στήριγμα, ἕναν προστάτη»

Μὰ τὸ χέρι τῆς ξανάπεσε, κουρασμένο, ἄτακτο

Ἦταν ἕνα κενὸ γύρω της, ἕνα χάος τρομακτικόν. Ποιὸς θὰ τὴν προστάτευε; Κανείς! Σὲ ποιὸν θὰ ἐκμυστηρευόταν τὴν ἀγωνία της; Ἀπὸ ποιὸν θὰ ζητοῦσε μιὰ συμβουλή;... Τὰ χρήματα αὐτά, πῶς νὰ τὰ προμηθευθῇ; Ἐπρεπε νὰ πῇ ψέμματα!... Νὰ ξαναπῇ ψέμματα ὅταν ὁ Ἐρβέ θὰ ξαναρχόταν... Νὰ λήῃ ψέμματα πάντα, σὲ ὅλες τὶς ἀτέλειωτες αἰτήσεις ποὺ πρόβλεπε!...

— Εἶμαι χαμένη, εἶμαι χαμένη! ἐπα-νελάμβανε.

Μὲ μεγάλες δυσκολίες, τὶς ἐπόμενες μέρες κατάρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ τὸ ποσόν. Εἶπε στὸν Ζώρζ ντὲ Σεβερνύ ὅτι δὲν εἶχε πληρώσει τὴν μοδίστα της ἀπὸ πολλὸν καιρὸ, ὅτι στὴν ὁδὸ ντὲ λα Παί εἶχε δῇ ἕνα βραχιόλι μὲ διαμάντια ποὺ τῆς ὄρεσε ὑπερβολικά, ὅτι ἤθελε νὰ δώσῃ καμμιά χιλιάδα φράγκα σ' ἕνα φιλικὸν ὄργανον. Τέλος πάντων συγκεντρῶσε τὶς πενήντα χιλιάδες φράγκα. Ἦταν τὸ πρῶτον βῆμα στὸν ὁδὸν τὸν Γολγοθᾶ, τὸν ὁποῖον ἔμελλε ν' ἀνεβῇ ἕως τὴν κορυφὴν... Τὰ ἔδωσε στὸν Ἐρβέ!

Εἶχε, ὅμως, τὸ προαίσθημα ὅτι ὁ ἀπαίσιος ἄνθρωπος γρήγορα θὰ ἐπανελάμβανε τὸ διάβημά του.

Δὲν μπορούσε ν' ἀρνηθῇ. Ὅποιος κι' ἂν ἦσαν οἱ ἀπαιτήσεις του, ἦταν ἀναγκασιμὸς νὰ τὶς ικανοποιήσῃ. Ἐπρεπε νὰ εἶναι ἔτοιμη γιὰ ὅλα.

Τότε ἡ ζωὴ της ἀλλάξε ἐντελῶς. Ἀρχισε νὰ δειχνῇ κοκετταρίες στὶς ὁποῖες δὲν εἶχε συνειθίσει τὸν αἰζυγὸ τῆς ποτὲ ἕως τώρα. Παρακάλεσε τὸν Ζώρζ νὰ τῆς αὐξήσῃ τὸν ἰδιαιτέρὸ της λογαριασμό. Σὲ κάθε στιγμὴ τῆς ἔρχονταν καὶ νέες ἰδιοτροπίες. Ὁ Ζώρζ πλήρωνε χωρὶς νὰ λογαριάζῃ. Στὴν ἀρχὴ περιωρίσθηκε νὰ εἰρωνευθῇ τρυφερά τὴν γυναῖκα του.

— Πάντοτε σοὺ ἔκανα παράπονα ὅτι δὲν ἐσοδεῖς ἀρκετὰ, τῆς εἶπε. Ὑπάρχουν λίγες γυναῖκες στὶς ὁποῖες θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ τὸ ἴδιον!...

ΤΟ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΕΡΒΕ

Ὁ Ἐρβέ ἦταν εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ του. Ὅλα πῆγαιναν περίφημα. Δὲν τοῦ ἔμενε πιά, γιὰ νὰ εἶναι ἀπολύτως ἡσυχος καὶ νὰ μὴ φοβᾶται ἐπικίνδυνες περιπτώσεις, παρὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν ὁλοένα αὐξανόμενη οἰκίότητά μεταξὺ τοῦ Ζάκ καὶ τῆς κυρίας ντὲ Σεβερνύ.

Καὶ δὲν ἔχασε τὸν καιρὸ του. Ἦταν τώρα πολλὸ πρὸ καλοντυμένος. Εἶχε παραγγείλῃ ἕνα νέο κοστούμι μαῦρο, καμὶ μιὰ δεκαριά ποικίλματα, δυὸ-τρὶς γραβάτες.

Ἦταν λιγώτερο ἀποκρουσικὴ ἡ ἐμφάνισις του τώρα ἢ καὶ διατηροῦσε φανίσις του τώρα ἢ καὶ διατηροῦσε ποὺ ποὺ ἐτοιμάζεται πάντα νὰ σκαρώσῃ κάποια βρωμοδουλειά.

Εἶχε συναντήσῃ τὸν Ζάκ στὸ ἀτελιέ τῆς Μαρζολαίν. Μιὰ μέρα μάλιστα βρῆκε στὸ σαλόνι τῆς Μαρζολαίν καὶ τὴν οἰκογένειαν Σεβερνύ. Καὶ ἄκουσε τὸν συνταγματάρχη νὰ ὑπενθυμίζῃ τὴν γενναϊότητα ποὺ εἶχε ἐπιδείξει ὁ νεαρὸς λοχίας στὸ Τονκίνο καὶ ἀνάμεσα στοὺς ἐπαίνους ἔκανε μονάχα μιὰ φιλικὴ ἐπιφύλαξη:

— Ἐμαθα μόνον, ἔλεγε ὁ συνταγματάρχης, ὅτι ὁ Ζάκ ἀγαποῦσε τὸ παιχνίδι. Ἐπαίξε στὸ Χανόι μὲ συντρόφους του. Τοῦ ἔκανα τὴν παρατήρησι. Δὲν πιστεύω νὰ ξαναπαίξει ἀπὸ τότε πιά.

— Ὁχι, συνταγματάρχα μου, ἀπὸ τότε δὲν ξανάπαισα χαρτιά στὰ χέρια μου, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ εὐκρίνεια.

— Καὶ δὲν θὰ ξαναπαίξῃς πιά;

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

— Πόσους ἀξιωματικούς εἶδα στὴν καριέρα μου, νὰ καταστρεφῶνται ἐξ αἰτίας τοῦ πάθους αὐτοῦ! Θὰ μπορούσα νὰ σὰς δώσω ἀπειρα τέτοια παραδείγματα καὶ μάλιστα ἀξιωματικῶν ποὺ ἦσαν ἀπὸ τοὺς πρὶν γενναίους, τοὺς πρὶν περήφανους, τοὺς πρὶν μορφωμένους... Κι' ὅμως τοὺς κατέστρεψε ἡ χαρτοπαιξία...

Ὁ Ἐρβέ ἄκουε καὶ σκόπευε νὰ ἐπιφυλαχθῇ.

— Ὅποιος ἦπε θὰ ξαναπῇ, σκεφτόταν... Κι' ὅποιος ἐπαίξε θὰ ξαναπαίξῃ!

Ὁ Ζάκ δὲν ἤξερε τὸ Παρίσι ποὺ δὲν τὸ εἶχε δῇ ποτὲ του. Ἡ πόλις τὸν γοήτευε καὶ τὸν μεθοῦσε.

Γιὰ νὰ εἶναι πρὸ ἐλεύθερος ντυνόταν πολιτικὰ καὶ συνειθίζει μέρες ὁλόκληρες νὰ γυρίζῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὴν τύχη. Κάποτε ἔβγαине μὲ τὸν Μπερνάρ, κάποτε μὲ τὸν θείο Σεζάρ, κάποτε μὲ τὸν ἴδιο τὸν Ἐρβέ ποὺ εἶχε προθυμοποιηθῇ νὰ τὸν συνοδεύῃ ὅπου κι' ἂν ἦθελε.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς δὲν συμπαθοῦσε πολὺ τὸν Ἐρβέ. Ἀπεναντίας, αἰσθανόταν κάποια ἐνστικτὴ ἀντιπάθεια γι' αὐτόν. Μολοταῦτα, βλεπόντάς τον συνδεδεμένο μὲ τὴν Μαρζολαίν, ἔφροντας ὅτι χάρις σ' αὐτὸν ἡ νέα κοπέλλα εἶχε ἀποκτήσῃ τὸ κατὰστημά της μὲ οικονομικοὺς ὁρους, τὸν ἀνεχόταν.

Ἐξ ἄλλου ὁ Ἐρβέ ἐπεδοξίλευε χίλιες περιποιήσεις στὸν Ζάκ.

Ἐπιδέξιος στὴν τέχνη τῆς ὑποκρισίας, θαυμάσιος ἡθοποιὸς ἤξερε νὰ δείχνεται

ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!

στοργικός, ἀγαθός, εὐγενικός.

Ἐκτὸς αὐτοῦ εἶχε καὶ τὴν συνειθισμένη στοὺς γλεντζέδες εὐστροφία πνεύματος ποὺ κατέπλησε καὶ διασκέδαζε τὸν Ζάκ.

Σχεδὸν κάθε βράδυ ὁ Ζάκ καὶ ἡ Μαρζολαίν πῆγαιναν στὸ θέατρο ὅταν δὲν περνοῦσαν τὴν βραδυὰ τους στοὺς Σεβερνύ. Ἡ Μαρζολαίν ἦταν ἀπολύτως εὐτυχισμένη. Μὰ ἔβλεπε, μὲ κάποιο σφιγμένο στὴν καρδιά νὰ πλησιάζῃ ἡ μέρα ὅποτε μοιραῖα ἡ εὐτυχία αὐτὴ θὰ τελείωνε, γιὰτὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ζάκ κόντευε νὰ τελειώσῃ.

Μιὰ μέρα ἡ Μαρζολαίν ἔδωσε στὸν Ζάκ ἀπόλυτη ἐλευθερίαν. Εἶχε πολλὴ δουλειὰ γιὰτὶ ἔπρεπε νὰ ἐκτελέσῃ ἕνα σωρὸ παραγγελίας γιὰ κάτι πλούσιες πελάτιδες ποὺ ἀναχωροῦσαν τὴν ἐπομένη γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ ἔπρεπε νὰ ἐργασθῇ ἐντατικὰ ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ μέρος τῆς νύχτας ἀκόμη γιὰ νὰ προφθάσῃ. Δὲν θέλησε νὰ βγῇ ἔξω τὸ βράδυ ἐκεῖνο γιὰτὶ ἐπιστατοῦσε αὐτοπροσώπως τὶς μαθήτριάς της.

— Λοιπὸν θὰ σοὺ κρατήσω κι' ἐγὼ συντροφιά, εἶπε ὁ Ζάκ.

— Γιατί; Ἐγὼ θὰ εἶμαι τὴν περισσώτερη ὥρα στὸ ἀτελιέ. Δὲν θὰ μὲ βλέπῃς. Γι' αὐτὸ εἶναι καλύτερα νὰ βγῇς περίπατο. Ἀπόλαυσε τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ἐλευθερίας σου...

— Ἐ, λοιπὸν, ἀφοῦ τὸν ἀφήνετε ἐλεύθερο αὐτὸν τὸν νεαρό, εἶπε εὐθυμῶς, ἐγὼ τὸν υἱοθετῶ. Τὸν προσκαλῶ σὲ δείπνο. Σύμφωνοι;... Ἀν' ἀρνηθῇτε, αὐτοκτονῶ!

— Δέχομαι, εἶπε ὁ Ζάκ γελώντας.

Ἡ Μαρζολαίν εἶχε δῇ ἕως τώρα πέντε ἔξι φορές τὸν ἀδελφὸς της νὰ βγαίνει ἔξω μὲ τὸν Ἐρβέ χωρὶς νὰ ἀνησυχῇ, χωρὶς νὰ φοβηθῇ...

Γιὰτὶ ἀπότομα ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται;

Κύτταξε τὸν Ἐρβέ παρατεταμένα σὰν νὰ μὴν τὸν εἶχε δῇ ποτὲ. Ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν Ζάκ, ἡ βαθεῖα καὶ ζηλιάρικα, αὐτὴ ἡ ἀποκλειστικὴ ἀγάπη ποὺ ἔκρυβε συγχρόνως τὴν μητρικὴ, τὴν ἀδελφικὴ καὶ τὴν ἐρωτικὴ ἀγάπη, προαισθανόταν κάποιον μακρυνὸ κίνδυνον.

— Ἐ! φώναξε γελώντας ὁ Ἐρβέ, δὲν φαντάζομαι νὰ ζηλεύετε ἐμένα, ὁμορφὴ καὶ αἰνιγματικὴ Μαρζολαίν; Θάλεγε κανεὶς ὅτι ἡ πρότασις μου δὲν σὰς ἀρέσει...

— Ἀστειεῖσθε, βέβαια, κύριε Ἐρβέ, εἶπε ἐκεῖνη μὲ εὐγένεια.

Ὁ Ἐρβέ ἔσκυψε στὸ αὐτί της καὶ ψιθύρισε:

— Μὴν φοβᾶσθε τίποτα. Δὲν θέλω νὰ σὰς κλέψω τὸν ἀγαπημένο σας!

Ἐκεῖνη κοκκίνισε, ἀνθρωθώθηκε. Ἀσφαλῶς δὲν ἦταν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο ποὺ φοβόταν. Ἦταν βέβαια γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Ζάκ της! Καὶ τότε διερωτήθηκε μόνη της γιὰτὶ τόση ἀνησυχία, γιὰτὶ αὐτὸ τὸ παράξενο προαίσθημα ποὺ ἔπέμπε, ἀθελά της, νὰ σφίγγῃ τὴν καρδιά της;

— Εἶμαι τρελλή, σκέφθηκε.

— Δὲν θὰ βγῶ, εἶπε ὁ Ζάκ, ποὺ ἔβλεπε τοὺς διαταγμοὺς της.

Μὰ ἐκεῖνη ντράπηκε νὰ φανῇ ζηλιάρικα

ἐμπρὸς στὸν Ἐρβέ. Ἀρχισε νὰ γελᾷ.

— Πῆγαινε νὰ δειπνήσῃς μὲ τὸν κ. Ἐρβέ, εἶπε. Θὰ σοὺ ζητήσω, ὅμως, μιὰ χάρη.

— Δεκτὴ ἐκ τῶν προτέρων. Ποιάν;

— Μὴν ἐπιστρέψῃς ποὺ ἀργά. Θ' ἀνησυχῶ.

— Ἀφοῦ θὰ εἶναι μαζί μου; Ἐλᾶτε, ἀφήστε τ' ἀστεία! εἶπε ὁ Ἐρβέ.

— Θὰ ἐπιστρέψω στὶς δέκα, εἶπε ὁ Ζάκ.

— Ἀλήθεια;

— Ἀθέτησα ποτὲ ὡς τώρα τὸν λόγο ποὺ σοὺ ἔδωσα;

— Ὁχι, ποτέ.

— Τότε;

— Τότε εἶμαι βεβαία ὅτι στὶς δέκα θὰ εἶσαι κοντά μου.

Ὁ Ἐρβέ καὶ ὁ Ζάκ ἔφυγαν. Ἡ Μαρζολαίν ἀναστέναξε νοιώθοντας κάποιο ἀκαθόριστο πόνο.

Ὁ θεὸς Σεζάρ ποὺ ἐπέστρεψε λίγα λεπτὰ ἀργότερα τὴν βρῆκε νὰ κλαίῃ.

Τί τρέχει λοιπὸν; Τί συνέβη; τὴν

ρώτησε ὁ ἀγαθὸς γέρος.

Μὰ ἡ Μαρζολαίν ἀνασκήκωσε τοὺς ὤμους της χαμογελώντας.

— Ἀνοήσιες, εἶπε. Δὲν σὰς λέω τίποτα γιὰτὶ θὰ μὲ μαλώσετε.

Μὰ καθὼς ἐκεῖνος ἐπέμενε, ἀναγκάσθηκε νὰ τοῦ τὰ ὁμολογήσῃ ὅλα.

— Νὰ σοὺ πῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἶμαι κι' ἐγὼ πρὸ καθησυχασμένος ἀπὸ σένα, μικρούλα μου Μαρζολαίν. Αὐτὸς ὁ Ἐρβέ δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου! Μὲ τὸ ὑποκριτικὸ βλέμμα του, τὸ ὑπουλο ὄφρος του καὶ τοὺς ὑπόπτους ρόπους του μοῦ δίνει τὴν ἐντύπωση ὅτι εἶναι ἕνας ἄνθρωπος τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ... Δὲν σοὺ εἶπαν ποὺ πῆγαν;

— Ὁχι.

— Τόσο τὸ χειρότερο. Θὰ κυττάζω νὰ τοὺς βρῶ.

Καὶ ζάρωσε τὰ πυκνὰ φρύδια του.

B'

Ὁ Ἐρβέ καὶ ὁ Ζάκ ἀνέβαιναν ἡσυχὰ τὴν ὁδὸ Σκριμπ. Ὁ ὑπαξιωματικὸς φο-

—Μὴν ἐπιστρέψῃς; πολλὸ ἀργά, Ζάκ ἔκανε ἡ Μαρζολαίν.

ρούσε πολιτικά ένδύματα. Καί ο Έρβέ με ένα ανοιχτόχρωμο παρτενισού έπαιζε μ' ένα μπασιτόνι που στριφογυρνούσε στα γαντωμένα δάκτυλά του.

— Ποῦ θά πάμε νά φάμε; ρώτησε τὸν Ζάκ.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Γνωρίζω τόσο λίγο τὸ Παρίσι...

— Εἶναι καιρὸς πού δὲν ἔκανα κανένα περίφημο γεῦμα. Ἄς πᾶμε λοιπὸν πρῶτα νὰ πάρουμε ἕνα ὀρεκτικό. Ἐπειτα θά δοῦμε.

Ἦταν ἕξη ἡ ὥρα ἀκόμη. Καί τὴν ὥρα αὐτή ἐκείνη βραδυά τοῦ Ἰουλίου, εἶχε ἀπείρο κόσμος στὰ βουλεβάρτα. Μῆλιναν σ' ἕνα μπάρι.

— Δυὸ ἀψέντια! διέταξε ὁ Έρβέ σ' ἕνα γκαρσόνι.

— Μόνο πού... εἶπε ὁ Ζάκ χαμηλόφωνα καί λίγο στενοχωρημένα, δὲν ἦπια ποτέ μου ἀψέντι.

— Ἐσεῖς, ἕνας στρατιώτης;

— Ναί. Εἶναι ἀστείο, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἔ, λοιπὸν, θά πῆτε σήμερα, γιὰ πρώτη φορά. Τὸ ἀψέντι, κύριε Ζάκ, εἶνε τὸ γάλα τοῦ στρατιώτου...

Ὁ ὑπαξιωματικός δὲν ἀντιστάθηκε. Ἦπιαν μὲ μικρὲς γουλιές, παρατηρώντας τὴν ἀτελείωτη παρέλασι τῶν περιπατητῶν.

Κατὰ τὶς ἑπτὰ, ὁ Έρβέ, πού εἶχε τὶς τσέπες του γεμάτες χρήματα, ὡδήγησε τὸν Ζάκ σ' ἕνα ρεστῶράν τοῦ βουλεβάρτου.

Ὁ Έρβέ ἦταν λαίμαργος. Ἦταν ἐξ ἄλλου καί στὶς γενοαδιωρίες του. Ὁ σκοπὸς αὐτῶν, ὅμως, ἀπέβλεπαν σὲ καπιελοσκοπὸ, ὅπως θά δοῦμε παρακάτω. Διέταξε ἕνα λουκούλλιο γεῦμα μὲ ἀφθονα κρassiά πού διάλεξε προσεκτικὰ ἀπὸ τὸν κατάλογο, ἐνῶ ὁ μαίτρ ντ' ὅτελ παρακολούθησε μὲ σεβασμό.

Τὸ δείπνο βάστηξε πολλὴ ὥρα. Θάλεγε κανεῖς ὅτι ὁ Έρβέ τὸ παρέτεινε ἐπιτήδης. Ὁ καυμένος ὁ Ζάκ ποτέ δὲν εἶχε φάει καί πῆ τόσο καλὰ σ' ὅλη του τὴν ζωὴ. Ὅταν ἐγκατέλειψαν τὸ ρεστῶράν, ἄφρον ἀναψάν, ἀπὸ ἕνα ἐκλεκτὸ τσιγάρο, ἔκαναν ἕνα σύντομο περίπατο στὰ βουλεβάρτα. Ὁ Ζάκ ἦταν πούλ γερὸς μὰ δὲν εἶχε συνειθίσει σὲ τόσο βαρεῖα γεύματα. Θὰ ὑπέμενε πολὺ εὐκολότερα τὴν δίψα καί τὴν πείνα παρὰ αὐτὸ τὸ ὑπερβολικὸ φόρτωμα.

Οἱ σκέψεις του δὲν ἦταν πιά πολὺ καθαρές. Περπατοῦσε σταθερὰ ἀκόμη, ἀλλὰ αἰσθανόταν ἕνα παράξενο κενὸ μέσα στὸ μυαλό του. Τοῦ φαίνονταν ὅτι τὸ κεφάλι του δὲν συγκρατιόταν πιά στὸς ὤμους του ἀλλὰ ὅτι ταλαντευόταν ἐμπρός, πίσω, δεξιὰ κι' ἀριστερά, σύμφωνα μὲ τὶς κινήσεις τοῦ περιπάτου του.

Ὁ Έρβέ, ἀπεναντίας, ἦταν ψυχρὸς καί ἥρεμος. Πότε-πότε παρατηροῦσε πλάγιως τὸν Ζάκ, σάν νὰ ἤθελε νὰ παρακολουθήσῃ τὴν πρόοδο τῆς μέθης πού εἶχε προκαλέσει. Καί τὰ χλωμά καί στεγνὰ χεῖλη του συνεσπῶντο σ' ἕνα χαμόγελο.

Πῆραν τὸν καφέ τους στὸ βουλεβάρτο. Ὁ ἀέρας τῆς ὑπαθρου καί τὸ ἀδιάκοπο πῆγαινε-ἔλα τῶν περιπατητῶν ἀποτελεῖσαν ἐκεῖνο πού εἶχαν ἀρχίσει τὰ καλὰ κρassiά καί τὸ καλὸ γεῦμα.

Κατὰ τὶς δέκα, ὁ Έρβέ εἶπε ἀδιάφορα:

— Ἐχω κάποια δουλειά, ἐδῶ κοντά...

— Ποῦ λοιπὸν;

— Στὴ λέσχη τοῦ Ἀντέν. Σὲ πέντε σηκώθηκε μὲ κόπο καί ἀκολούθησε λεπτά θὰ τὴν τελειώσω. Μὲ συνοδεύετε; Θὰ πάρω ὕστερα ἕνα ἀμάξι καί θὰ σᾶς συνοδεύσω στὴς Μαριζολάιν.

— Εὐχαρίστος, εἶπε ὁ Ζάκ.

Σηκώθηκε μὲ κόπο καί ἀκολούθησε μὲ ἕνα ἔρβε.

Δικὴ σου γιὰ πάντα!

Ἡ Λέσχη τοῦ Ἀντέν ἦταν ἕνα κακόφημο κέντρο πού εἶχε κλεισθῇ ἕνα σωρὸ φορὲς ἀπὸ τὴν ἀστυνομία καί εἶχε ἀνοιχθῇ ἄλλες τόσες μὲ διάφορα μέσα ἕως ὅτου κανένα νέο σκάνδαλο ἀναγκάσει τὴν ἀστυνομία νὰ τὸ κλείσῃ ὀριστικά.

Ἐξ ἄλλου εἶχε πολὺ καλὴ ἐμφάνιση, περιποιημένη κουζίνα, πολυτελέστατα σαλόνια, γκαρσόνια καί θυρωροὺς μεγαλοπρεπεῖς.

Στὶς λέσχες, συνήθως, δὲν δέχονται στὸ παιχνίδι παρὰ μόνο τὰ μέλη τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ὑπάρχουν στὸν κατάλογο.

Μὰ στὰ κέντρα τοῦ εἴδους τῆς λέσχης τοῦ Ἀντέν, ἀρκεῖ ἕνα μέλος τῆς λέσχης νὰ παρουσιάσῃ ἕνα βράδυ κάποιο φίλο του γιὰ ν' ἀνοίξουν ἀμέσως διὰ πλάτα ὅλες οἱ πόρτες.

Ὁ φίλος εἶναι, κατὰ κανόνα, ἕνα καινούργιο «κορόιδο» καί φυσικὰ εἶναι εὐπρόσδεκτος.

Αὐτὸ συνέβη καί μὲ τὸν Ζάκ. Ὁ Έρβέ μῆλκε, εἶπε λίγα λόγια στὸν θυρωρὸ, ἔδωσε τὸ ὄνομα τοῦ Ζάκ καί ἔτσι πέρασαν καί οἱ δυὸ μέσα χωρὶς ἄλλες δυσκολίες ἢ διατυπώσεις.

Τὰ σαλόνια εἶχαν ἀπλετον φῶς. Τὰ κρυστάλλα καί ὁ χρυσὸς ἀστραποβολοῦσαν. Οἱ καθρέφτες ἀντανάκλουσαν τὰ φῶτα πού πολλαπλασιάζονταν ἔτσι ἐπ' ἀπειρον.

Παρ' ὅλα τὰ παράθυρα πού ἦταν μισάνοιχτα, ἔκανε μέσα μιὰ ζέστη ἀποπνικτική. Αὐτὸ ἀποτελεῖσε τὴν μέθη τοῦ φτωχοῦ Ζάκ. Ἦταν ζαλισμένος καί τὰ μάτια του θάμπωναν.

— Καθῆστε, εἶπε ὁ Έρβέ. Ἐρχομαι σ' ἕνα λεπτό. Θέλετε κανένα ἄλλο τσιγάρο;

— Εὐχαριστῶ. Δὲν θά καπνίσω πιά.

Καί πρόσθεσε γελῶντας:

— Μοῦ προσφέρεται ἕνα πολὺ καλὸ δείπνο καί τὸ κεφάλι μου εἶναι λίγο βαρὺ.

Ὁ Έρβέ διευθύνθηκε πρὸς τὴν αἴθουσα τῶν παιχνιδιῶν. Δὲν εἶχε ἀρχίσει τὸ παιχνίδι ἀκόμη, ἀλλὰ ἡ ἐναρξὶς δὲν θ' ἀργοῦσε. Οἱ παίκτες πηγαινοέρχονταν στὸ σαλόνι, καπνίζοντας. Ὁ ταμίας ἦταν στὴν κάσσα του, ἀραδιαίζοντας μάρκες. Ἡ κάσσα βρισκόταν σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο, συνεχόμενο μὲ τὸ σαλόνι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο χωριζόταν μόνο μὲ μιὰ κουρτίνα καί ὄχι μὲ πόρτα ἐνδιάμεση.

Ὁ Έρβέ πλησίασε τὸν κρουπιέρη, σὲ μιὰ γωνία, πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα. Χωρὶς ἄλλο θὰ εἶχαν συναντηθῇ τὴν ἡμέρα γιατί ἔκαναν ἕνα νεῦμα συνεννόησης καί χωρὶς ἄλλες ἐξηγήσεις γιὰ τὴν ὑπόθεση πού εἶχε ἤδη συμφωνηθῇ μεταξύ τους, ὁ ἄνθρωπος τῆς λέσχης ρώτησε:

— Λοιπὸν, βρίσκεται ἐδῶ; Τὸν φέρετε μαζί σας;

— Ναί.

— Θὰ παίξῃ;

— Πιστεύω ὅτι κρατᾷ χρήματα καί ὅταν θ' ἀκούσῃ τὸ χρυσάφι νὰ κουδουνί-ζῃ στὸ πράσινο τραπέζι, δὲν θ' ἀνισταθῇ στὸν πειρασμό, ἔτσι μεθυσμένος καθὼς εἶναι.

— Πρέπει νὰ πάρῃ τὸν μπάνκο...

— Θὰ τὸν πάρῃ. Εἶσθε ἔτοιμος νὰ κά-νετε αὐτὸ πού σᾶς εἶπα;

— Βασισθῆτε σὲ μένα. Θὰ γλυστρήσω

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

μέσα στὰ χαρτιά του καί ἕνα μάτσο χαρτιά προετοιμασμένα. Θὰ κερδίσῃ ὁ, τι θελήσῃ.

— Ὁραῖα. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὰ ὑπόλοιπα.

— Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι συμφωνήσαμε νὰ πληρώσετε προκαταβολικὰ εἴτε πάρει τὸν μπάνκο εἴτε ὄχι, εἴτε τὸν ὠφελήσουν τὰ χαρτιά πού θὰ τοῦ δώσω, εἴτε ὄχι... Μοῦ ὀφείλετε 5.000 φράγκα...

— Πάρτε τα.

Ὁ Έρβέ ἔβαλε πέντε χιλιόφραγκα στὸ χέρι τοῦ κρουπιέρη πού ἔσπευσε νὰ τὰ ἐξαφανίσῃ στὴν τσέπη του.

— Δὲν γνωρίζω τὸν προστατευμένό σας, εἶπε ὁ κρουπιέρης τονίζοντας τὴν λέξη. Πρέπει πάντως νὰ τὸν δῶ.

— Εἶναι εὐκόλο. Βρίσκεται στὸ πρῶτο σαλόνι, στὸν καναπέ. Φορεῖ ἕνα κοστοῦμι μαρρόν. Εἶναι ὠραῖο παλληκάρι κι' ἔχει στρατιωτικὸ ὕψος.

Ὁ κρουπιέρης βγήκε, διέσχισε τὴν αἴθουσα τῶν παιχνιδιῶν κι' ἐξηφανίσθη. Σαναγύρισε ἀμέσως σχεδόν.

— Τὸν εἶδα, εἶπε. Θὰ τὸν ἀναγνω-ρίσω.

— Ἐχει καλὸς.

Καί ὁ Έρβέ πῆγε νὰ συναντήσῃ τὸν Ζάκ. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἐτοιμαζόταν ν' ἀρχίσῃ τὸ παιχνίδι καί οἱ παίκται μαζεῦθηκαν.

Τὸν μπάνκο κρατοῦσε ἕνας Οὐγγαρέζος, διαβλεπόμενος χαρτοπαίκτης πού διεκινδύνευε κάθε βράδυ τεράστια ποσά, χωρὶς νὰ πολυσκοτίζεται.

— Κάντε τὰ παιχνίδια σας, κύριοι.

Ἡ παρτίδα εἶχε ἀρχίσει. Ὁ Έρβέ πῆρε πατρικά τὸ μπράτσο τοῦ Ζάκ.

— Δὲν εἶδατε ποτέ νὰ παίζεται μιὰ μεγάλη παρτίδα μπακαρά;

— Ὁχι.

— Μιὰ ἀπὸ τὶς παρτίδες ἐκεῖνες ὅπου ὑπάρχουν εἴκοσι-τριάντα χιλιάδες φράγκα στὸν μπάνκο πού κερδίζονται ἢ χάνονται σὲ μιὰ φορὰ μονάχα;

— Ὁχι.

— Ξέρετε, τουλάχιστον, μπακαρά;

— Ὁ, βέβαια... παίξαμε συχνὰ στὸ Τονκίνο.

— Μὲ κουκκιά;

Ὁ Ζάκ κοκκίνισε μὰ δὲν ἀπάντησε. Μιὰ βαθεῖα σιωπὴ ἀπλωνόταν τὴν στιγμὴ ἐκείνη στὴν λέσχη ὅπου ὧλων ἢ προσοχὴ ἦταν συγκεντρωμένη γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ παιχνιδιοῦ. Σχεδὸν κανεῖς δὲν εἶχε μείνει στὰ σαλόνια πιά.

— Ὅλος ὁ κόσμος βρισκόταν στὸν μπακαρά.

Ὁ Έρβέ τραβοῦσε τὸν Ζάκ πρὸς τὸ σαλόνι σιγά-σιγά σταματώντας πότε-πότε γιὰ νὰ συνομιλήσουν. Μηχανικά, ἀσυναίσθητα σχεδόν, ὁ Ζάκ ἀφηνε νὰ τὸν παρασύρῃ.

Καί ὅμως μιὰ ἀνησυχία φούντωνε μέσα του. Ὁ συνταγματάρχης Σεβερνὸν τὸν εἶχε βάλε νὰ τοῦ ὑποσχεθῇ ὅτι δὲν θὰ ξαναπαίξῃ πιά. Τὴν ὑπόσχεση αὐτὴ τοῦ φώναζε τώρα ἡ ἀνάγκη τοῦ, ἢ συνειδήσεώς του, ἢ αξιοπρεπείας του.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι μιὰ ἄλλη φωνή, ἐξίσου δυνατὴ ἢ ἡ φωνὴ τοῦ πειρασμοῦ—ἀπαντοῦσε:

— Ὑποσχέθηκες νὰ μὴν ξαναπαίξῃς πιά. Μὰ δὲν ὑποσχέθηκες ποτέ νὰ μὴν κυττάξῃς ἄλλους νὰ παίζουν.

Ἦταν ἀλήθεια. Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε ὑποσχεθῇ. Ἡ λογικὴ ἔχει αὐτὲς τὶς ὑποκρισίες. Καί μῆλκε στὴν αἴθουσα τοῦ μπακαρά στηριζόμενος στὸ μπράτσο τοῦ Έρβέ.

Ὁ Οὐγγαρέζος κέρδιζε. Μιὰ τύχη ἀφάνταστη. Τὸ χρυσάφι πού μαζεύονταν μπροστὰ του μαζί μὲ τὰ χαρτονομίσματα, λαμποκοποῦσε κάτω ἀπὸ τὰ φῶτα.

.....

.....

Ξύπνημα

Διήγημα τοῦ Ρόμολο Μοῖζο

Μόλις ἔφυγε ὁ διαθητικὸς Σερεν, ὁ γιατρός Πλυμάρ ἔρριξε μιὰ ματιά στὸ ρολοῖ του.

— Ἐξῆ καί τέταρτο. Τί μέρα ἡ σημερινή!

Εἶναι κουρασμένος καί δὲν μπόρεσε νὰ ξεκουρασθῇ οὔτε πέντε λεπτά ἀπ' τὸ πρῶ: ἡ Σορβὸννη, τὸ συνέδριο, μιὰ ἐπίσκεψι στὸ Ρουάν, οἱ ἀπογευματινὲς ἐπισκέψεις... Στὸ γεῦμα, ἔμεινε μόλις ἕνα τέταρτο μαζί μὲ τὴν Σιμόνη κι' ἀντήλλαξε μαζί της μόνο μερικές ἀφηρημένες φράσεις. Οἱ πρῶτες ἐφημερίδες θρῖσκονται ἀκόμα διπλωμένες σ' ἕνα τραπέζακι μαζί μὲ τὴν ἀλληλογραφία. Τὸ πῶ φοβερὸ εἶναι ὅτι αὐτὴ ἡ ἀναθεματισμένη ζωὴ διαρκεῖ τόσα χρόνια κι' οὔτε βλέπει τρόπο νὰ γλυτώσῃ. Μπερδεύτηκε στὰ γρανάξια κι' ἔγινε μηχανὴ μὲ ἐγκέφαλο. Πόσα χρόνια εἶναι πού ἔχασε τὴν καυμένη τὴν γυναῖκα του; Δὲν μπορεῖ νὰ θυμηθῇ. Ὑστερα ἀπὸ δυὸ σύντομες ἐξδομίδες τοῦ μελῆτος στὴν Σατὼ σὺρ Λίλ... Πρέπει τώρα νὰ τὸ πάρῃ ἀπόφαση: ἢ νὰ εἶναι ὁ σύζυγος τῆς Σιμόνης ἢ ὁ διάσημος Πλυμάρ, τῆς Σορβὸννης, τιμημένος μὲ τὴν Λεγεῶνα τῆς Τιμῆς, πρόεδρος τῶν διεθνῶν συνεδρίων: ἢ νὰ ναρκώσῃ τὸν ἄνδρα ἢ νὰ ἀπαρνηθῇ τὶς δάφνες...

Ὁ Πλυμάρ, μηχανικά, χτυπᾷ τὸ κουδοῦνι. Μπαίνει ἡ νοσοκόμος.

—Νάρθῃ ἡ πρώτη κυρία, διατάσσει.

—Ἡ κυρία θέλοντας νὰ ἐξετασθῇ πλήρως, ἐπιθυμεῖ νὰ φορῇ μάσκα λέγει ἡ νοσοκόμος.

—Ἄς φορῇ ὅ,τι θέλει. Νάρθῃ.

Σὲ λίγο, ἡ κυρία θρῖσκεται μπροστὰ του.

—Καθῆστε, κυρία μου, τῆς λέει.

Καί καθὼς τὸ δωμάτιο φωτίζεται ἀνεπαρκῶς ἀπ' τὶς τελευταίες ἀναλαμπὲς τοῦ σούρουπου, ὁ γιατρός κάνει νὰ γυρίσῃ τὸν διακόπτη.

—Ὁχι, γιατρέ, σᾶς παρακαλῶ, ἐπιθυμῶ ἡ κυρία, θὰ προτιμῶσα...

Τοῦ μιλά μὲ φωνὴ ἐλαφροῦς ἀλλοιωμένη, μὲ κάπως ζενικὴ προφορά. Ἡ μάσκα ἀσφαλῶς θὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Ὁ Πλυμάρ εἶναι συνειδησιμένος στὶς γυναικεῖες «ψευδοντροπές». Θὰ νομίσῃ πῶς δὲν εἶδα ποτέ μου γυμνὴ γυναῖκα, σκέπτεται.

—Τί ἀισθάνεσθε; τῆς λέει.

—Μιὰ ἀόριστη κακοδιάθεση. Γενική ἀδυναμία, κόραση, ἀϋπνίες...

—Εἶσθε παντρεμένη;

—Μάλιστα.

—Παιδιά ἔχετε;

—Ὁχι καί γι' αὐτὸ παραπάνω θέλω νὰ ἐξετάσετε.

—Πῆγατε σ' ἄλλους γιατρούς;

—Ὁχι. Κι' ἦρθα σὲ σᾶς γιατί μοῦ ἐπιτοῦσατε νὰ φορέσω μάσκα.

—Γδύθητε.

Σὲ λίγο, ὁ γιατρός ἀνασηκώνεται λαχανιασμένος μὲ τὸ κεφάλι πλημμυρισμένο αἷμα, μὲ τὶς φλέβες τοῦ λαιμοῦ παρατεταμένες. Γιὰ πολλὴ ὥρα ἔμεινε σκυμμένος σ' αὐτὴ τὴν κουραστικὴ στάση.

—Εἶσθε λαμπρὰ στὴν ὀνεία σας.

Καρδιά καί πνεύμονες ἀπολύτως ἐντάξει.

—Κι' ὅμως, γιατρέ, σᾶς θεοτιῶ πῶς δὲν αἰσθάνομαι καλὰ τὸν ἑαυτὸ μου!

κινητικὸ δυστύχημα πρὸ ἐξαετίας.

—Ἡ ἡλικία σας;

—Τριανταδυὸ χρονῶν, ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριο.

—Τριανταδυὸ χρονῶν, τὸν Σεπτέμ-

Ὁ Πλυμάρ σκέπτεται ἄθελα: «32

σάν τὴν Σιμόνη. Ἀσφαλῶς ὅμως ὁ δικός της σύζυγος δὲν εἶναι κοιμισμένος

σάν τὸν διάσημο Πλυμάρ...».

Στρέφεται καί βλέπει γυμνοὺς τοὺς ὤμους τῆς. Καί καθὼς εἶναι ἐλαφρὰ μύωψ ψάχνει στὸ γραφεῖο του νὰ θρῇ τὰ ματογυῶλα του.

—Γιὰ τὴν ἐξέταση τῆς καρδιάς καί τῶν πνευμόνων, ἀρκεῖ ἔτσι. Ἄν ὅμως ἐπιθυμῆτε...

—Ἐπιθυμῶ, γιατρέ νὰ τὰ μάθω ὅλα, ἔστω κι' ἂν ἔχω τὴν χειρότερη ἀρρώστεια.

Τὸ βράδυ, παρὰ τὴν συνήθειά του, ὁ Πλυμάρ δὲν σηκώνεται ἀμέσως ἀπ' τὸ τραπέζι. Ὑστερα ἀπ' τὸν καφέ, ζητᾷ ἀπ' τὴν Σιμόνη ἕνα ποτηράκι Σαρτρὲζ τὸ πίνει ἀργὰ καί λέει κάπου-κάπου στὴν γυναῖκα του...κάτι τολμῆρες ἱστορίες. Πέντε χρόνια εἶχε νὰ φανῇ τόσο... εὐθυμος, τόσο ζωηρός. Ξεχνᾷ νὰ κυττάξῃ τὸ ρολοῖ ἀφῆνει νὰ περάσῃ ἡ ὥρα τοῦ ραντεβου πού εἶχε στὸ «Κοντινεντάλ».

—Στὸ διάβολο τὸ «Κοντινεντάλ»!

Τί λές, μικρὴ μου Σιμόνη, δὲν πᾶμε νὰ ξεκουραστοῦμε λιγάκι; Πᾶμε μιὰ ἐκδρομούλα, οἱ δυὸ μας ὁλομόναχοι στὴν Ριβιέρα;

Τί παράξενη ἐμπνευσι γιὰ τὸν διάσημο Πλυμάρ!

Ἡ Σιμόνη χαμογελᾷ, συγκατατίθεται.

—Καί στὸ ἀναμεταξύ, καθὼς εἰμαι κουρασμένος, φοβερὰ κουρασμένος δὲν πᾶμε στὸ κρεβάτακι μας ναρῖς-ναρῖς; Πόσα χρόνια ἔχουμε νὰ κοιμηθοῦμε μαζί;

—Πέντε, Ροζμόν. Τὴν τελευταία φορὰ, ἦταν στὸ Σατὼ σὺρ Λίλ.

Πέντε χρόνια ἀκριβῶς. Μιὰ ἀνατριχίλα περνᾷ ἀπ' τοὺς ὤμους τῆς Σιμόνης, πού φυσικὰ δὲν ἀντιλαμβάνεται ὁ διάσημος Πλυμάρ. Φυσικὰ. Σάν ἕνας πού μόλις ἐγύπνησε ἀπὸ θαθὺν ὕπνο, εἶναι τυφλός.

Δὲν ξέρει, κι' ἴσως νὰ μὴ μάθῃ ποτέ, πῶς σ' αὐτοὺς τοὺς ὑπέρποχους ὧμους, πρὶν ἀπὸ δυὸ ὥρες, στὴν ἱατρικὴ ἐπίσκεψι τῆς κυρίας μὲ τὴν μάσκα, εἶχε ἀκουμπήσει τὸ ἀλάνθαστο αὐτὸ τοῦ ὁ διασημοῦ γιατροῦ Πλυμάρ...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Περίληψης
Προηγούμενων

Η Έβελυν
Προτέρου είχε παν-
τρευτή τον Τζίμ
Λαίηντον που είχε κι' έναν εξάδελφο τον
Ζάιν. Στον Μεγάλο Πόλεμο, οι δυο άδελ-
φοί υπηρέτησαν στον αγγλικό στρατό που
πολεμά στο γαλλικό μέτωπο. Μια μέρα
εξαφανίζονται και οι δυο, και από τότε
κανείς δεν ακούει γι' αυτούς. Πέρασαν
δύο χρόνια. Η Έβελυν σκέπτεται ότι
είναι ίσως καιρός να ξαναπαντρευτεί,
όποτε ο σύζυγός της εξαδέλφης της Λού-
σι, ταγματάρχης Μάνινγκ, τον οποίο ά-
ποκαλούν χαϊδευτικά «Πίθηκος» βρίσκει
μια μέρα έναν μισοκίβριο χωρικό. Αυτός
μόλις τον βλέπει του μιλά με τό παρα-
τσούλι του και του λέγει για τις πολ-
μικές μέρες που πέρασαν μαζί. Ο Μάν-
νινγκ φέρνει τον χωρικό σπίτι του κι' έ-
κει κατάπληκτος τον βλέπει να συνέρχε-
ται από την ήλιθιότητά του και να λέει
πως είναι ο Λαίηντον. Ο Μάννινγκ φέ-
ρνει τον συγγενή του στον πόρο των Λαί-
ητον, όπου γίνεται οικογενειακή συγ-
κέντρωση και όλοι, εκτός των Άμποτ,
που θα κληρονομούσαν μια μέρα τον γέ-
ρω-Κόττερελ, λένε πως είναι ο Τζίμ
Λαίηντον. Η Έβελυν όμως δεν τ'ό πι-
στεύει ακόμη. Η εξαδέλφη της Λούσι εξ
άλλου προσπαθεί τώρα να την πείσει ότι
είναι ο Τζίμ ή ο Τζάιν. Ρωτά τί έγινε. Την
επομένη η Έβελυν πηγαίνει να βρει την
Άννα Μπλόου, στην οποία λέγει ότι είναι
σύζυγος του Τζίμ Λαίηντον, και της ζη-
τεί να την βοηθήσει να μάθει αν αυτός
ποδ παρουσιάζεται σήμερα ως Λαίηντον,
είναι ο Τζίμ ή ο Τζάιν. Η Άννα όμως
δεν είναι εις θέσιν να την πληροφορήσει
Θυμάται μόνο ότι μια μέρα που ήταν άρ-
ρωστος ο άντρας της έπαναλάμβανε στον
πυρετό του τη φράση «Πέρλα, πρέπει να
φύγω».

Όταν επέστρεψε στο Λονδίνο, η Έ-
βελυν συναντάει στις φίλης της Ζέσι-
κα Σάννινγκ με τον Κόττυ Άμποτ. Αύ-
τος την πληροφορεί ότι για να αποδείξει
ότι ο παρουσιαζόμενος ως Λαίηντον δεν
είναι αυτός, έβαλε έναν ντετέκτιβ να τον
παρακολουθήσει. Αυτός τον πληροφορήσε
ότι ο δήθεν Λαίηντον, πήγε και βρήκε
την Πέρλα Πάλιζερ, άφοι προηγούμενος
πήγε στο ληξιαρχείο και πληροφορήθηκε
για ένα γάμο που είχε γίνει στα 1914 με-
ταξύ ενός Τζίμ Φίλντ και της Πέρλας.
Ο Κόττυ Άμποτ έπιμένει ότι ο παρο-
υαζόμενος σήμερα ως Λαίηντον είναι
απλώς ο Τζίμ Φίλντ. Η Έβελυν όμως
τον αντικρούει. Και για να βεβαιωθεί
καλύτερα πηγαίνει και βρίσκει την Πέρ-

λα Πάλιζερ. Από τη συνάντησή αυτή
φύγει πολύ ταραγμένη. Η Πέρλα έχει
κι' αυτή την εντύπωση ότι ο Λαίηντον
που ξαναγύρισε, είναι ο Τζάιν Λαίηντον.
Στο δρόμο η Έβελυν συναντάει με την
Σοφία Άμποτ.

16. (Η συνέχεια)

Σκεφθήκαμε ότι έπρεπε να σας
ειδοποιήσωμε άμέσως. Ο ά-
δελφός μου Τόμ, συμμερίσθη-
κε την γνώμη μας.

—Ναι, έκανε η Έβελυν.
—Ο Κόττυ έκανε χθές μίαν ανάκα-
λυψη πολύ σημαντική είπε η Σοφία με
ένα ύφος θριαμβευτικό.

—Μά τον είδα χθές ακριβώς!

—Ναι, αλλά άφοι σας συνήντησε έ-
κανε την ανάκάλυψη αυτή. Έκρινε ό-
τι είχε έλθει η στιγμή να αναλάβει μό-
νος του την υπόθεση αυτή και να μη
την αφήσει στα χέρια ενός ντετέκτιβ.
Όπως είπε: «Οι άνθρωποι αυτοί εί-
ναι πολύ χρήσιμοι στην αρχή, αλλά ό-
ταν συμβαίνουν σημαντικά γεγονότα
είναι αναγκαίον να έπιμείνουν αν-
θρωποι με περισσότερο έκλεπτυσμέ-
νην διάνοιαν». Ο άδελφός μου Τόμ
συμφώνησε με την γνώμη του.

—Αλήθεια;

—Ναι... κι' εγώ επίσης. Όπως δεν
παύω να το έπαναλαμβάνω: αν θέλε-
τε να γίνετε καλά ένα πράγμα, κάντε
το μόνοι σας.

—Και τί έκανε; Θέλετε ακόμη ένα
φλυτζάνι τσάι, Σοφία;

—Δεν θάπρεπε να το δεχθώ... Δεν
τό συνηθίζω... Στην πραγματικότη-
τά; πίνω πολύ σπανίως.

Έτεινε το φλυτζάνι της στην Έ-
βελυν να της το γεμίσει και πήρε ένα
νέο γλύκισμα.

—Όλοι οι Μέντιν-Φόλιντον, είπε, δι-
ακρίνονται για την άνορεξία των.
Θυμώμαι ότι ο σέρ Άρτσιμπάλτ Κρό-
σμπυ έλεγε στην άγαπητή μου μητέ-
ρα ότι ποτέ του δεν είχε συναντήσει
άνθρωπο να τρώει τόσο λίγο. Θυμώ-
μαι την απάντησή της στην άγαπητή μου
μητέρα, αν και δεν ήμουν παρά ένα
παιδί την εποχή εκείνη: «Αλήθεια.
Είμαι, λοιπόν, ένας άνθρωπος εξαιρε-
τικός, σέρ Άρτσιμπάλτ;». Κι' εκείνος
απάντησε: «Εξαιρετικός, άγαπητή κυ-
ρία; Πήτε καλύτερα ότι είστε κατα-
πληκτική».

Η Έβελυν άφησε το φλυτζάνι
της και ρώτησε:

—Μά τί θέλατε να μου πείτε, Σο-
φία;

Τά άχρωμα και λίγο εξέχοντα μά-
τια της κυρίας Άμποτ πήραν μια
έκφραση που τους ήταν συνειθισμένη
και ή οποία έδειχνε ότι ή υπερηφά-
νεια των Μέντιν-Φόλιντον είχε προσ-
βληθεί έλαφρά. Ύστερα από μια σύν-
τομη σιωπή κατά το διάστημα της ό-
ποίας τελείωσε το γλύκισμα της και
πήρε ένα άλλο μελομακάρονο, δήλω-
σε:

—Ο Κόττυ έκανε, λοιπόν, μια άνα-
κάλυψη πολύ σημαντική. Πήγε μόνος
του στην γυναίκα αυτή που ονομάζε-
ται Πάλιζερ και είχε παντρευτεί τον
Τζίμ Φίλντ...

—Και τί έμαθε;

—Α! απάντησε η Σοφία που έτεινε
και πάλι το φλυτζάνι της στην Έβε-
λυν: Δυο θόλους ζάχαρη, σάς παρο-
καλώ, και λιγότερο γάλα... Ο Κόττυ
πήγε και είδε την γυναίκα αυτή που
του άπέδειξε, χωρίς την παραμικρή
άμφισβόλια, ότι ο δήθεν Άντονυ Λαί-
ηντον δεν είναι άλλος από τον σύζυγό
της Τζίμ Φίλντ!

—Τον έβεσβίωσε ότι ήταν ο Τζίμ
Φίλντ;

—Όχι κατηγορηματικά. Όπως είπε
ο Κόττυ, μια γυναίκα σαν αυτήν δεν
θά κάνει ποτέ μια σαφή δήλωση. Έ-
κρινε όμως ότι ή στάσις της ήταν πο-
λύ ένδεικτική.

—Αν ο Κόττυ πήγε να διηγηθώ αυ-
τό στον σέρ Κόττερελ, άμφισβόλλω πο-
λύ ότι θα κατορθώσω να τον πείσω εί-
πε η Έβελυν ξερά.

Η Σοφία Άμποτ δίπλωσε σε δυο
ένα βουτυρωμένο ψωμάκι, το δάγκω-
σε με ύφος προσεβλημένο, άδειασε
το φλυτζάνι της και το επέστρεψε στην
κυρία Λαίηντον, και είπε αγέρωχα:

—Ο Κόττυ είναι πεπεισμένος. Ό-
πως ένεπιστεύθη στον άδελφό μου Τόμ,
πήγε στην γυναίκα αυτή χωρίς καμ-
μία προκατάληψη κι' επέστρεψε πε-
πεισμένος. Ο άδελφός μου Τόμ, μου
είπε αργότερα ότι κι' εκείνος πίστευε

ότι αυτός ο Άντονυ Λαίηντον ήταν ά-
ναμφισβήτητος ο Τζίμ Φίλντ... Όχι,
ένα μόνο κομματάκι ζάχαρη τη φορά
αυτή, συνήθως δεν θάχω καθόλου.

—Τί είπε, λοιπόν, η Πέρλα Πάλι-
ζερ; ρώτησε η Έβελυν.

Η Σοφία ήπιε το τσάι της με μικρές
γουλιές προτού απαντήσει:

—Δεν πρόκειται τόσο για το τί εί-
πε!

—Καταλαβαίνω, αλλά τί είπε πάν-
τως;

Η κυρία Άμποτ την κύτταξε με
έκπληξη καθώς άπαντούσε:

—Αλλά, άγαπητή μου Έβελυν, σάς
τό διηγούμαι. Όπως παρατήρησα στον
Κόττυ: Τί είναι τά λόγια; Χρησι-
μεύουν μόνο για να μεταμφιέζουν
την σκέψη! Δεν θυμώμαι ποιος τό
είπε αυτό, μά θρίσκω σωστή την ιδέα
που έκφράζει. Ο Κόττυ συμφώνησε με
την γνώμη μου και όπως τό έέξηγησε
στον Τόμ και σε μένα... Η Πάλιζερ

ΖΩΝΤΑΝΕΥΟΥΝ ΑΠ' ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

αυτή έκρουε προφανώς κάτι!».

—Σοφία, σάς παρακαλώ, προσπαθή-
στε να μου έπαναλάβετε τά λόγια
της!

—Σας τά έπαναλαμβάνω: όταν ο
Κόττυ την ρώτησε καθαρά: «Αναγνώ-
ρίσατε τον άνδρα που ήλθε να σας
δής; Ποιος είναι;». Εκείνη απάντη-
σε...

Η Σοφία πήρε τό τελευταίο μελο-
μακάρονο. Γέλασε και απάντησε ότι
δεν ήταν θεαία άκόμη και ότι μπο-
ρούσε κάλλιστα να είναι ο Τζίμ Φίλντ
όπως και ένας άλλος και ότι δεν ήξε-
ρε αν θά της συνέφερε αυτό.

Τό πρόσωπο της Έβελυν φωτίσθη-
κε. Αναγνώριζε καλά την Πέρλα Πα-
λιζερ στις φράσεις αυτές.

—Αυτό δεν μου φαίνεται πολύ σα-
φές, Σοφία, είπε.

—Αφήστε με να καταλήξω συνέχι-
σε λέγοντας ότι αν ο Κόττυ της πα-
ρείχε σωστές δικαιολογίες για να έ-
νερνγησει έτσι, ήταν έτοιμη να όρκι-
σθή ότι ήταν ο Τζίμ Φίλντ. Όρίστε!
Τί σκέπτεσθε γι' αυτό;

Η Σοφία έμεινε άκόμη μισή ώρα
στο σπίτι της Έβελυν, μά ή ύπόλοι-
πη όμιλία της δεν ήταν παρά μια έ-
πανάληψις των όσων ο Κόττυ είχε πει
σχετικά με την Πέρλα και των όσων
είχε σκεφθή ο άδελφός της Τόμ για
τις γνώσεις του συζύγου της.

Η Ζέσινα επέστρεψε λίγο αργό-
τερα και θρήκε την Έβελυν ξαπλω-
μένη ανάμεσα στα μαξιλάρια με ύφος
κουρασμένο.

—Τί σας συνέβη; ρώτησε αυστηρά.

—Δεν θέλω να ξαναδώ ποτέ πια κα-
νένα συγγενή μου! δήλωσε ή νέα γυ-
ναίκα. Αν κανείς προφέρει μπροστά
μου τό όνομα του Τόμ Μέντιν Φόλιν-
τον, θά με πιάσουν τά νεύρα μου!

Η Ζέσινα έβγαλε τό καπέλλο της,
τό έρριξε μακριά της, πέρασε τό χέρι
της στα άνακατωμένα μαλλιά της και
απάντησε:

—Τό λάθος είναι δικό σας! Η Σο-
φία ήρθε εδώ ή ο Κόττυ;

—Η Σοφία, είπε η Έβελυν άναστε-
νάζοντας κι' έμεινε άρρες. Μά γιατί τό
λάθος είναι δικό μου;

—Σας τό είπα έκατό φορές. Τους έν-
θαρρύνετε και είσθε από τους ανθρώ-
πους εκείνους που περιτριγυρίζουν οι
συγγενείς τους... Έμένα, κανείς δε με
περιτριγυρίζει! Τους κυττάζετε σαν
να τους λατρεύετε, παίρνετε ένα ύφος
συμμετοχικό και...

Η Έβελυν της πέταξε ένα μαξιλά-
ρι στο κεφάλι. Την ίδια στιγμή ή κα-
μαριέρα άνοιξε την πόρτα και άνήγ-
γειλε:

—Ο σέρ Χένρυ Προτέρου!

Η Ζέσινα έκανε έναν φρικτό μορ-
φασμό, σηκώθηκε μ' ένα πήδημα και
είπε:

—Πώς είσθε;

—Ύστερα μάζεψε τό καπέλλο της
και βγήκε με μια καταπληκτική σβελ-
τώσση.

Η Έβελυν άνασηκώθηκε, προσκά-

λεσε μ' ένα νεύμα τον θείο της να κα-
θήσει και του είπε:

—Ω! αν ξέρατε τί φρικτή μέρα
πέρασα! Η Σοφία ήλθε να με δής, ο
Κόττυ έφυγε για τό Λαίηντον όπου
πάει να θασανήσει τον σέρ Κόττερελ και
εγώ πήγα στην Πέρλα Πάλιζερ...

—Ω! δεν έπρεπε να σχετισθώ με
αυτήν την γυναίκα, είπε ζωηρά ο σέρ
Χένρυ.

—Μην είσθε τόσο σεμνόντοφος, απή-
νησε η Έβελυν. Είμαι ένθουσιασμένη
που την είδα για πολλούς λόγους, έκ-
των όποιών ο κυριώτερος είναι ότι
είμαι εις θέσιν ν' αντικρούσω ό,τι λέ-
γει ή Σοφία, ό,τι λέγει ο Κόττυ, ό,τι
λέγει ή Πέρλα!

—Καλύτερα να μου τά διηγηθήτε ό-
λα, παιδί μου. Ήλθα να σας δώ για-
τι ο σέρ Κόττερελ μου τηλεφώνησε. Εί-
χε δει τον Κόττυ και ήταν άρκετά τα-
ραγμένος.

—Φανταζόμουν ότι θά γινόταν έξω
φρενών!

—Ναι, έγινε έξω φρενών φυσικά,
αλλά ήταν συγχρόνως και ταραγμένος.
Ο Κόττυ τον είχε κλονήσει περισσότερο

από όσο ήθελε να όμολογήσει. Ξέρετε
ότι ο Τζίμ Φίλντον ήταν συγγενής του
επίσης;

—Όχι... Α ναί, νομίζω ότι μου τό
είχαν πει κάποτε.

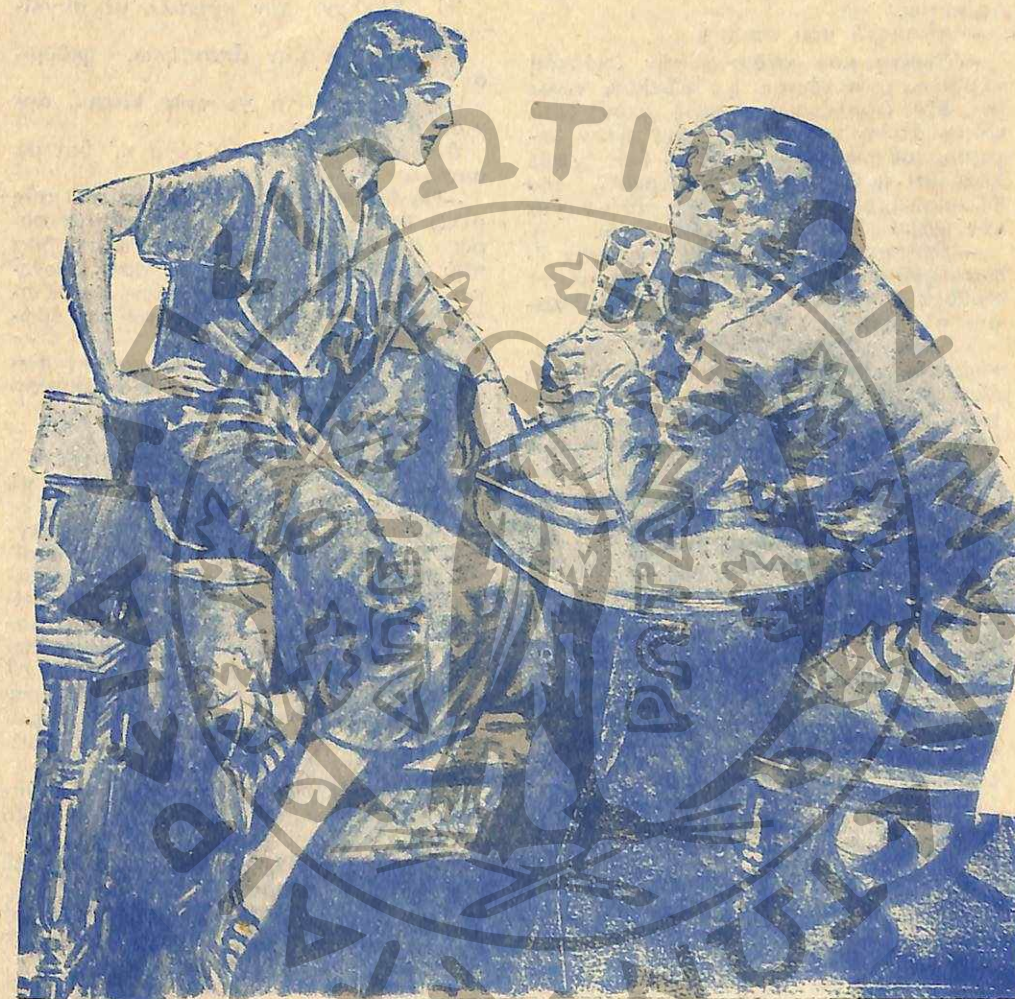
—Ε λοιπόν! Ο Κόττερελ είχε δη-
λώσει ότι έμεινε κατάπληκτος από
την όμοιότητα των χαρακτηριστικών
του Λαίηντον με τό πορτραίτο του πα-
τέρα του και ο Κόττυ του παρατήρη-
σε ότι ή άδελφή του πατέρα του σέρ
Κόττερελ ήταν προμάμη του Τζίμ
Φίλντ, πράγμα που μπορούσε να έξη-
γήσει θαυμάσια την όμοιότητα αυτήν
των χαρακτηριστικών. Ο σέρ Κότ-
τερελ τάχασε λίγο.

—Ω! έκανε στενοχωρημένη ή Έ-
βελυν. Δεν τό είχα σκεφθή αυτό...

Ζάρωσε τά φρύδια της, έκανε κά-
ποια χειρονομία σαν να θέλε να διώξει
μια έννοχλητική ιδέα, κι' ύστερα πρό-
σθεσε:

—Θά σας μιλήσω για την Πέρλα Πά-
λιζερ.

—Πώς είναι; έξακολουθώ να θρί-
σκω ότι δεν κάνατε καλά να πάτε στο
σπίτι της, μικρούλα μου,

—Ο Κόττυ έκανε, λοιπόν, μια άποκάλυψη πολύ σημαντική.

—Μπα! Είναι τώρα ένα φαινόμενο, μὰ είναι ένα εξαιρετο πλάσμα που θα υπήρξε κάποτε γοητευτική. Καταλαβαίνει κανείς γιατί την παντρεύονταν όλοι τους!

—Ποιοι όλοι;

—Μὰ ναι, αγαπητέ μου θεϊέ! 'Η Πέρλα παντρεύονταν με την ίδια εύκολία που 'θ' αγοράζε ένα καινούριο καπέλλο... 'Ακούστε με και προσπαθήστε να καταλάβετε αυτά που σ'αξ λέω; πρώτα πρώτα παντρεύτηκε τον Τέντ 'Εντουαρντς που ήταν ένας διαρρηκτής και ο οποίος την έδερνε. Τον έβαλαν στην φυλακή, ύστερα έφυγε για την Αυστραλία και πίστεψε ότι πέθανε.

—'Η 'Εβελυν σήκωσε το ένα της δάχτυλο για να παραστήση τον Τέντ 'Εντουαρντς.

—'Υστερα, παντρεύτηκε τον 'Αλμπέρ Λακόκ που ήταν κομμωτής στο Τουίνγκ, αλλά έφυγε για τον Καναδά όταν έμαθε ότι ο Τέντ 'Εντουαρντς ζούσε, άφ' ενός γιατί είχε άρχας και άφ' έτερου γιατί άρχιζε να θαρρεύεται την Πέρλα.

—Σήκωσε ένα δεύτερο δάχτυλο.

—'Υστερα απ' αυτόν, η Πέρλα δεν ξαναπαντρεύτηκε αρκετά χρόνια. Στις 7 Δεκεμβρίου 1914 παντρεύτηκε τον Τζίμ Φίλντ, και τον επόμενο Φεβρουάριο πήρε μια έπιστολή από την Αυστραλία που την πληροφορούσε ότι ο Τέντ 'Εντουαρντς είχε πεθάνει στις 8 Δεκεμβρίου και ότι κατά συνέπεια, ο γάμος της με τον Τζίμ Φίλντ δεν ήταν έγκυρος.

—'Η 'Εβελυν ύψωσε το τρίτο της δάχτυλο ρατώντας:

—Καταλάβατε; 'Υστερα, τον Μάρτιο του 1915, παντρεύτηκε τον Τζάκ Λαίηντον.

—Αγαπητό μου παιδί!

—'Εκείνο που καθιστά την υπόθεση περίπλοκη, συνέχισε η 'Εβελυν, είναι ότι δεν ώμολόγησε ποτέ στον Τζίμ Φίλντ ότι η ένωσή τους δεν ήταν νόμιμος, ούτως ώστε ο Τζίμ δεν έμαθε ποτέ ότι η Πέρλα είχε παντρευτεί τον Τζάκ και ο Τζάκ δεν είχε ιδέα για τον γάμο της με τον Τζίμ Φίλντ.

—'Ωρισμένως, δεν έπρεπε να την έπισκεφθώ; έλεπε ο σέρ Χένρυ με τα φρόδια ζαρωμένα. Θά είναι ένα άπαισιο πλάσμα!

—Κάθε άλλο! Είναι πολύ εύληκτη, πολύ καλή και δεν ζητά παρά να εξυπηρετηθεί. Σ'ας επαναλαμβάνω είμαι ένθουσιασμένη που μίλησα μαζί της γιατί αυτό θα στενοχωρήσει τον Κόττι.

—Μὰ ο Κόττι δεν θα ήταν Ικανός...

—'Ω! Ξέρω ότι είναι έντιμος, αλλά είναι πολύ θάλακας. "Όσο για την Πέρλα Πάλιζερ θά την κάνουν να ώμολογήσει ότι της ζητήσουν, υπό τον όρον να μη άντισταθείται στα σχέδιά της, γιατί επιθυμεί να ξαναπαντρευτεί... Ναι, αλήθεια. Θά είναι ο πέμπτος της σύζυγος αυτός και με άφησε να καταλάβω το βάθος της σκέψης της. Θά προτιμούσε ο Τόνυ να είναι ο Τζίμ Φίλντ γιατί ο γάμος της με αυτόν είναι άκυρος. Μὰ είναι πρόθυμη να με εξυπηρετήσει και να δηλώσει ότι δεν είναι άλλος από τον Τζίμ Λαίηντον, εάν... το επιθυμώ!

—Λέγοντας τις τελευταίες αυτές λέξεις, η 'Εβελυν έγινε τόσο χλωμή που ο σέρ Χένρυ μισσηλώθηκε σχεδόν φωνάζοντας:

—Φτωχή μου μικρούλα!

—'Η νέα γυναίκα δάγκωσε δυνατά τα χείλη της και συνέχισε:

Μορφές

που ζωντανεύουν

από το παρελθόν

—'Εκανα καλά που πήγα σπίτι της. 'Ο Κόττι δεν της άρεσε καθόλου ενώ έγω της φάνηκα συμπαθητική. Ούτως ώστε αν την παρακαλέσω να θεσπιάσει ότι ο Τόνυ είναι ο Τζίμ Λαίηντον, θά το κάνη. Φυσικά, δεν θά πη ότι είναι ο Τζάκ, γιατί στην περίπτωση αυτή, δεν θά μπορούσε να παντρευτεί τον μνηστήρα της και να περάσει μαζί του μιά ήσυχη ζωή.

—Καταλαβαίνω έλεπε ο σέρ Χένρυ. Μεσολάβησε μιά σύντομη σιωπή κατά το διάστημα της οποίας η 'Εβελυν κύτταξε την φωτιά και ο σέρ Χένρυ παρατηρούσε την άνεψία του με άνησυχία. Έλεπε τέλος:

—'Ωστε, είδε πραγματικά τον Λαίηντον;

—'Η νέα γυναίκα έκανε ένα καταφατικό νεύμα.

—Νομίζετε ότι τον άνεγνώρισε; ρώτησε ο σέρ Χένρυ.

—Δεν θά μπορούσα να το θεσπιάσω. 'Η μαρτυρία της δεν έχει καμιά αξία...

—Μὰ έσείς, τί πιστεύετε;

—'Εγώ... μη με ρωτάτε!

—Τότε, αν δεν μπορείς να σ'ας θέσω απάντηση, θά ήθελα να σ'ας θέσω μιά άλλη...

—'Η 'Εβελυν τον κύτταξε με συγκίνηση.

—'Ισως να μην απαντήσω, ψιθύρισε.

—Θεέ μου, το γεγονός είναι... άρχισε ο σέρ Χένρυ.

—Δίστασε, στάθηκε λίγο κι ύστερα συνέχισε:

—Παιδί μου, συγχωρήστε με που σ'ας μιλώ έτσι, μιά διερωτώμαι καμιά φορά αν άνεγνώρισατε σεις τον άνδρα που έμφανίστηκε ενώπιόν σας ύστερα από άπουσία δέκα χρόνων; 'Επιτρέψτε μου να σ'ας άπευθώ την έρώτηση αυτή.

—'Η 'Εβελυν κύτταξε πάντα την φωτιά. 'Υστερα από ένα λεπτό άπάντησε:

—Ναι.

—Λοιπόν... τον άνεγνώρισατε;

—Ναι, επανέλαβε η νέα γυναίκα με φωνή χαμηλή και ήρεμη.

—'Εμεινε άπολυτως άκίνητη μιά στιγμή, ύστερα, προτού ο σέρ Χένρυ άνοιξει το στόμα του, σηκώθηκε, πλησίασε το παράθυρο, τράβηξε την κουρτίνα και κύτταξε προς τα έξω. Τό διαμέρισμα της ήταν στο τέταρτο πάτωμα και φαίνονταν οι κορυφές των δένων του βουλεβάρτου που θριασκόνταν δεξιά. 'Ανοιξε το παράθυρο και μιά πνοή ψυχρού άέρος μπήκε στο δωμάτιο.

—'Ο σέρ Χένρυ την πλησίασε, ακούμπησε στοργικά το χέρι του στον ώμο της και έλεπε:

—Κάνει κρύο, παιδί μου. Κλείστε αυτό το παράθυρο.

—'Εκείνη άφησε ένα μικρό, τρεμουλιαστό γέλιο, υπάκουσε, αλλά δεν στράφηκε.

—'Εβελυν, δεν μπορείς να σ'ας άπευθώ άλλη μιά έρώτηση;

—Την είδε νά άναρριγώ καθώς του ά-

παντούσε:

—'Όχι, σ'ας ίκετεύω...

—'Υστερα από δλιγόλεπτη σιγή, ο σέρ Χένρυ ρώτησε:

—Νομίζετε ότι είναι φρόνιμο να σιωπάτε;

—'Η νέα στράφηκε άπότομα:

—Δεν σκέπτομαι τί είναι φρόνιμο, άπάντησε. Δεν σκέπτομαι ούτε τον Κόττι, ούτε την οικογένεια, ούτε κανένα... Δεν... σκέπτομαι παρά εκείνον!

—'Εβελυν! φώναξε ο σέρ Χένρυ. Τί θέλετε να πητε;

—'Η κυρία Λαίηντον σήκωσε το κεφάλι της.

—Δεν θέλω να τον πιέσω, ούτε να βοηθήσω τους άλλους να τον κάνουν να θιασθώ! 'Όταν του άρέσει να άποκαλύψη την ταυτότητά του, θά μιλήσει!

—'Υποθέτετε, λοιπόν, ότι ο Τόνυ ξέρει ποιος είναι;

—'Η 'Εβελυν χαμογέλασε:

—Μὰ φυσικά, αγαπητέ μου θεϊέ, αυτό είναι άναμφισήτητο...

ΜΙΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ κ. ΤΑΡ-ΛΕΥ.

Την ώρα που η κυρία Κόττι 'Αμπότ έπαιρνε το τσάι της στής 'Εβελυν, ο Λαίηντον έστριβε την γωνία του Σαίν-Τζάιμς Στρήτ κι έμπαινε στο Πικαντίλλυ, που άσφαλώς δεν είναι μέρος κατάλληλο για ρεμβασμούς. 'Ο Λαίηντον όμως ήταν άπορροφημένος από τις σκέψεις του. Σκόνταψε, λοιπόν, σ' έναν διαβάτη, άκουσε μιά γνωστή φωνή να προφέρει ώργισμένες φράσεις και θρέθηκε φάτσα με τον ταγματάρχη Τάρλεϋ. 'Ο τελευταίος αυτός ήταν έως τότε ο μόνος επίζησας του άεροπορικού στολίσκου που είχε άπογειωθεί ένα πρωινό του Νοεμβρίου, πριν δέκα χρόνια καίστον όποιο συμμετείχαν ο Τζίμ Φίλντ, οι δύο Λαίηντον και ο ίδιος ο ταγματάρχης Τάρλεϋ που τον φώναζαν με το χαϊδευτικό παρατσούκλι κ. Τζόμπλες.

—'Ο Λαίηντον χαμογέλασε στον έαυτό του όταν θυμήθηκε με πόσο προσβεβλημένο και στενοχωρημένο ύφος ο Τάρλεϋ είχε άκούσει το παρατσούκλι αυτό, λίγες μέρες νωρίτερα στο 'Υπουργείο των Στρατιωτικών.

—Καλημέρα Τζόμπλες, του έλεπε. Τί γίνεσαι;

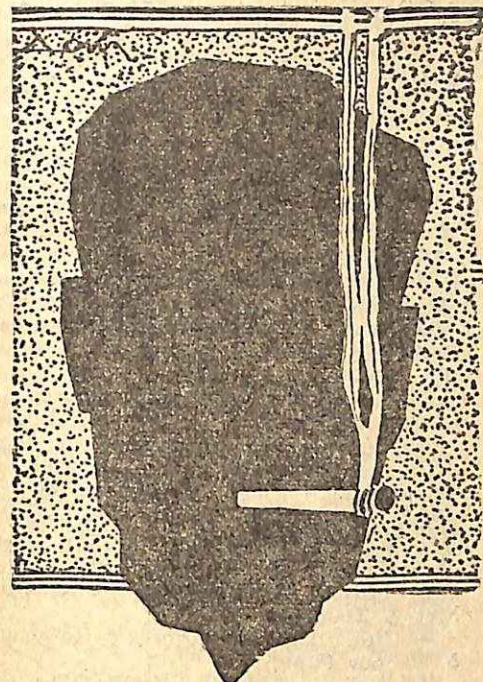
—'Ο Τάρλεϋ τού άπάντησε χωρίς κανένα ένθουσιασμό. 'Η τυπική είχε στα μάτια του ίσχυν νόμου και δεν είχε καμιά διάθεση να θρεθί άνακατωμένος σ' αυτό που μπορούσε να γίνη «'Η 'Υπόθεση Λαίηντον».

—'Ετοιμαζόταν να συνεχίση τον δρόμο του όταν η χαριτωμένη νέα γυναίκα του άπείλη να συνεχίση την κουρτίνα που τον συνόδευε του ταίμπης ζωηρά το μπράτσο. Βρέθηκε έτσι υποχρεωμένος να παρουσιάσει τον Λαίηντον στην νύφη του, την κυρία Ντίκ Τάρλεϋ κι εκείνη έδειξε τόσο μεγαλόφροσύνη στον Λαίηντον, που ο κουινιάδος της της έκανε άργότερα φρικτά παράπονα.

—Και γιατί δεν θά έκανα καλή ύδοχή στην κ. Λαίηντον; ρώτησε εκείνη. Τον έρίκω πολύ συμπαθητικό. Κι έπειτα όλη αυτή η ιστορία είναι τόσο ρομαντική!

—Θέλετε, λοιπόν, ν' άκούσετε το δονομά σας προφερόμενο σε μιά έντυπωσιακή υπόθεση;

(('Η συνέχεια στο επόμενο)

Ο «ΛΩΠΟΥΤΗΣ—ΦΑΝΤΑΣΜΑ»
...ΘΥΜΑ ΚΛΟΠΗΣ!

μ'έ τον κορμό του σώματός του ριγμένο στο έρεισινάτο του φωταγώγινο του τραπέζιού του, με ένα πελώριο πούρο της κακής ώρας στο στόμα του και με τις ποδάρες του ξαπλωμένες στο τραπέζι του, ο άνοπέκτορ Σούμερ έδιάβαζε κατά το μεσημέρι εκείνο την τελευταία έκδοση του «Νταίηλ Νιούς» όταν άνοιξε ξαφνικά η πόρτα του γραφείου του και φάνηκε στο κατώφλι γελαστός ο φίλος του άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ.

—Γκούτ Μόρνινγκ Σούμερ! —'Αλλόου! Νά μιά εύχαριστη έκπληξη! Πώς τέτοια ώρα στο γραφείο μου; Στοιχηματίζω πως ήλθες να μου άναγγείλεις ότι ο Μπίλιγκ άνησυχεί για μένα γιατί έχει αρκετές μέρες να με δει.

—Τό βρήκες! Σήμερα το πρωί, τη στιγμή που κατέβαινα τις σκάλες, με σταμάτησε για να μου πη: «Σήμερα πέτυχα ένα θαυμάσιο κομμάτι για «ρόμπετεκ». 'Αν κατά τύχη έρχόταν ο φίλος μας άνοπέκτορ Σούμερ, θά έτρωγε τον περιόρομο!»

—Έπτε ο Μπίλιγκ τη λέξη «περίδρομο»;

—Νά σ'ε θάψω αν δεν την έπτε!

—'Εται; 'Ε! Λοιπόν, θά έλθω να δοκιμάσω το «ρόμπετεκ» του και για τιμωρία του... θά τον άφήσω νηστικό!

—Πάμε, λοιπόν!

—'Ο διάσημος άστονομικός δεν έπερίμενε δεύτερη πρόσκληση. 'Εμάζεψε τα χαρτιά του, τα κλείδωσε στα συρτάρια του, στραπατοάρισε στα χέρια του την έφημερίδα που διάβαζε και την έπέταξε μέσα στο καλάθι των άχρήστων, σηκώθηκε, πήρε το καπέλλο του και στράφηκε προς τον φίλο του άριστοκράτη:

—Πάμε, λοιπόν, άφω με προκαλείς!

—'Υστερα από ένα τέταρτο της ώρας, η κομψή κούρα του άριστοκράτου σταμάτασε μπρος στην κυρία έισοδο του μετώπου της 'Εντουαρντς 'Αβενιου και οι δύο φίλοι κατέβαιναν από αυτήν ευδιάθετοι.

—'Ο άγαθος Μπίλιγκ που είδοποιήθηκε με το συνθηματικό κορνάρισμα του Μάρτεν Ντάλ έσπευσε να άνοίξη και δεν συγκράτησε την χαρά του άτενίζοντας μαζί με τον κύριο του τον έπιστήθιο φίλο του Σούμερ.

—'Αλλόου Μπίλιγκ! 'Εκανε ο άνοπέ-

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ "ΛΩΠΟΥΤΗ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ",

Ο τρισυπόστατος Λωποδύτης

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

κτορ Σούμερ δίνοντάς του φιλικά το χέρι. 'Ο μίστερ Μάρτεν Ντάλ με βεβαίωσε πως άνησυχούσε για μένα γιατί είχε αρκετές μέρες να με δει και ήλθα μαζί του για να βεβαιωθεί ότι είμαι καλά στην υγεία μου και ότι... ψοφάω από την πείνα!

—Ναι; Θά άνοίξουμε, λοιπόν, δυο-τρεις κονσέρβες... και θά τα βολέψουμε!

—Δυο-τρεις κονσέρβες!... Θά τα βολέψουμε; Τί έννοούν τα λόγια σου άνεκτίμητε φίλε Μπίλιγκ;

—Μά... ο μίστερ Ντάλ δεν σ'ας έπτε τί έχουμε για το μεσημέρι;

—'Ε; Τί;

—'Ομελέττα με μπιζέλια, τσέσερ και κομπόστα!

—Σοβαρά; ρώτησε ο Σούμερ κυττάζοντας τον Μάρτεν Ντάλ στα μάτια.

—Δεν μ'ας είδοποιήσατε πως θά έλθετε και δεν έμαγείρευσα γιατί ο μίστερ Ντάλ εξύπνησε σχεδόν μεσημέρι και σκέφθηκε πως δεν θά είχε άρεση. 'Αν μ'ας είδοποιούσατε θά έσφαζα... κανένα γουρουνόπουλο!

—Σοβαρά; ρώτησε ο Σούμερ άποτεινόμενος προς τον Μάρτεν Ντάλ. Με κουβίλησε στο σπίτι σου να φάμε μαζί... και να συμπληρώσω στο πλησιέστερο μαγαριό;

—'Ο Μπίλιγκ όπως και ο Μάρτεν Ντάλ άφησαν ένα ήχηρό γέλιο.

—Γελάτε! Με άλλους λόγους θά φάμε, θά πιούμε... και θά σηκωθώ νηστικοί!

—'Α! 'Όσο γι' αυτό μην άνησυχήτε άνοπέκτορ! 'Εχουμε κονσέρβες.

—Και το κομμάτι εκείνο που θά γινόταν ρόμπετεκ...

—Τό είχα δει στον ύπνο μου! λέει ο Μάρτεν Ντάλ που έξακολοθούσε να γελάει.

—'Εται; 'Ε! Λοιπόν Μπίλιγκ! Μπορείς να άνοίξεις μισή δωδεκάδα κονσέρβες... και βλέψουμε! Στο άναμεταξύ, ώπου να τα έτοιμάσεις, φέρε δυο φουμαρά ούισκυ και παγωμένα «σουέπες».

—Οι δυο φίλοι έπέρασαν δυο φουμαρά και σ'ε λίγο, παίρνοντας το ούισκυ τους άρχισαν να συζητούν περί άνέμων και ύδάτων.

—'Όχι για πολλή ώρα ώστόσο. 'Ο Μπίλιγκ που μπήκε να τους πη ότι το τραπέζι ήταν έτοιμο, δεν τους άφησε να πάρουν και από ένα δεύτερο ούισκυ.

—Και σ'ε λίγο, ένω ο Σούμερ άδειάζε στο πάτο του μιά δολόκληρη κονσέρβα, ο Μάρτεν Ντάλ ρωτούσε ξαφνικά:

—Για πές μου Σούμερ! Πού βρισκείται η υπόθεση του Κλάουν Γκρήβ;

—Του πρώην ήθοποιού;

—'Ακριβώς.

—Πού θέλεις να βρισκείται; 'Εμάζεψε μερικά εκατομμύρια από διάφορα κο-

ρόιδα και έγινε καπνός!

—Δεν καταρωόσατε άκόμη να βρήτε τα ίχνη του;

—'Ακόμη. 'Ωστόσο, δεν πιστεύω να κατώρθωσε να έγκατέλειψε τη χώρα. 'Η γνώμη μου είναι ότι κρύβεται έπιμελεστάτα μέσα στο Λονδίνο, μπρος στη μύτη μας, ίσως, ώπου να ξεχαστή ή υπόθεσις, για να έπιχειρήσει να φύγη στο έξωτερο με λιγώτερους κινδύνους. Τετραπέρατος άνθρωπος.

—'Όχι Σούμερ. 'Ενας άνθρωπος για να καταστρώσει ένα σχέδιο άπάτης και να το βάλη εις ένεργειαν, δεν είναι άπαραίτητο να είναι τετραπέρατος. 'Αρκεί νάχη το χάρισμα να έμπνευ έπιστοσύνη και μπουεί κάλλιστα να κάνει θύματα του ανθρώπους που φημίζονται για την έξυπνάδα τους. Τετραπέρατος τότε μόνο θά μπορούσε να χαρακτηριστεί, όταν θά κατώρθωνε να δραπετεύσει στο έξωτεροκό.

—Χμ! Πολύ φοβάμαι ότι... θά άποδειχθί τετραπέρατος!

—'Εννοεί ότι θά τα καταφέρη να φύγη;

—Τά πράγματα έτσι δείχνουν. Είναι πολύ επιτήδειος άνθρωπος. Μη ξεχνάς ότι υπήρξε ηθοποιός και μάστιχα από τους καλούς και ότι δεν είχε τον δμοίό του στο μακιγιάρισμα. Ποτέ δεν έδειξε στη σκηνή το πρόσωπο που είχε δείξει την προηγούμενη.

—'Ε, λοιπόν, Σούμερ, έγω σ'ε βεβαίωω πως δεν θά κατορθώσει να φύγη στο έξωτεροκό. Θά συλληφθί μιά από αυτές τις μέρες.

—Πώς μπορείς να το υποστηρίξεις αυτό, όταν δοκιμασμένα λαγωνικά έχουν άπελπισθί να άνακαλύψουν τα ίχνη του;

—Θά τον πιάσω έγώ!

—'Ο Σούμερ έμεινε με το πηροδι μετέωρο.

—Σύ;

—Δε με θεωρείς Ικανό;

—Δε θέλω να πω αυτό. 'Απειναντίας!

—Θά εύχαριστηθώ πολύ βλέποντάς σε να βάζεις τη μύτη σου σ' αυτή την υπόθεση. Παραξενεύομαι μόνο άκούγοντας ότι θά καταδιώξης ένα λωποδύτη γιατί ξέρω πως συμπάσας αυτή την τάξη των συμπολιτών μας.

—Θά άνακατευθώ... γιατί είμαι και έγώ ένα από τα θύματά του!

—Αυτή τη φορά ο Σούμερ που είχε γεμάτο το στόμα του στραβοκατάπτε και λίγο έλειψε να πνιγθί!

—Σύ; θύμα του Κλάουν Γκρήβ;

—Ναι, ναι! Είμαι και έγώ ένα από τα κορόϊδα του!

—Δόξα το Θεό! Βρήκες, τέλος πάντων, και σ' τον μάστορά σου;

—Για να μη λεχθί ένα τέτοιο πράγμα, γι' αυτό θά τον γρατώσω.

—Μὰ λέγε μου, λοιπόν, πως σου την σκάρωσε; Θά είναι πολύ διασκεδαστικό!

—Πραγματικά, είναι διασκεδαστικό Σούμερ! Με τύλιξε με τις μαλαγανίες του και με το ώραίο του λέγειν... και μου πήρε χίλιες λίρες πουλώντας μου μετοχές άνωπάρκτου έταιρίας! Δεν είναι κατώρθωμα. Θά μπορούσε να το επιτύχη και ο ήλιδιώτερος των ανθρώ-

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

MARTEN-NTAL

— Και τώρα;
— Τι τώρα; Θά σου τὸν παραδώσω νὰ τοῦ περάσης τὶς χειροπέδες καὶ νὰ ση-
μειώσης ἔτσι μιὰ περισσότερο μεγάλη
ἀστυνομικὴ ἐπιτυχία!

— Εἶμαι περίεργος νὰ ἀκούσω πὼς
θά ἐπιτύχῃς σὺ ἐκεῖνο πού δὲν ἐπέτυχαν
ὅλα τὰ λαγωνικά της. «Σκότλαντ —
Γουάρδ!»

— Πῶς; Ραντεβὸ ἀπόψε στὶς ἑννέα
στὸ ἀριστοκρατικὸ μπάρ «Ὁ Παπουτσώ-
μένος Γάτος».

— Θά εἶμαι ἀπὸ τὶς ὀχτὼ.
— Προσπάθησε ὥστόσο νὰ γίνῃς ἀ-
γνώριστος.

— Αὐτὸ δὲ νὰ λέγεται!
Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Μπίλιγκ ὁ
ὁποῖος ἔμπαινε ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ:

— Μπίλιγκ! Ἄνοιξε λοιπὸν καμμιὰ
κονσέρβα ἀκόμη! Τὶ διάβολο! Θέλεις
νὰ φύγῃς πεινασμένος;

ΕΝΑΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ

«Ὅπως εἶχεν ὑποσχεθῇ ὁ Σοῦμερ, ἀ-
πὸ τὶς ὀχτὼ βρισκόταν σὸ μπάρ «Ὁ
Παπουτσώμενος Γάτος». Κατὰ τὰς ὀχτὼ
καὶ μισή, ἔφθασεν ὁ Μάρτεν Ντάλ με-
ταμφιεσμένος καὶ αὐτὸς ὄχι, ὅμως καὶ
ἀγνώριστος γιὰ τὸν Σοῦμερ. Ἐπῆρε
θέση στὸ τραπέζι καὶ τοῦ φίλου τοῦ ἀστυ-
νομικοῦ, διέταξε μιὰ μπίρα καὶ ἀνάβον-
τας ἕνα τσιγάρο ἄρχισε νὰ συζητῇ γιὰ
ζητήματα ἄσχετα τελείως μετὰ τὴν ὑπό-
θεση γιὰ τὴν ὁποία εἶχε καλέσει τὸν
Σοῦμερ στὸν «Παπουτσώμενο Γάτο».

Φυσικά, ὁ Σοῦμερ ἀνυπομονοῦσε νὰ
ἀκούσῃ κάτι γιὰ τὸν Κλάουν Γκρήβ
ἀλλὰ ὁ Μάρτεν Ντάλ ἀπέφυγε ἔντεχνα
κάθε συζήτηση σχετικὴ μετὰ τὸ πρόσωπο
τοῦ διασήμου ἀπατεῶνος.

Κατὰ τὶς ἑννέα καὶ μισή, ἕνας ψηλὸς
κύριος ἀψογα ντυμένος μετὰ μαῦρο φαλι-
διαμένο μoustάκι, μετὰ μονόκλ καὶ μετὰ
ἐνα ἑκλεκτὸ ποῦρο στὸ στόμα, ἐμπήκε
μέσα σὸ μπάρ καὶ κάθησε σὲ ἕνα τρα-
πέζι, σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ τρα-
πέζι καὶ τὸν Σοῦμερ. Ὁ Μάρτεν Ντάλ
ἐξυκολοῦθησε τὴν συζήτησίν του μετὰ τὸν
Σοῦμερ χωρὶς νὰ στραφῇ νὰ ρίξῃ ἔστω
καὶ μιὰ ματιά πρὸς τὸ μέρος τοῦ νεοα-
φιχθέντος, ὁ ὁποῖος εὐθὺς μὲν μόλις σερβι-
ρίσθηκε ἄνοιξε μιὰ ἐφημερίδα καὶ βυθί-
σθηκε στὴν ἀνάγνωση τῶν ἑσπερινῶν
νέων.

«Ὅταν, ὅμως ὕστερα ἀπὸ τρία τέταρ-
τα τῆς ὥρας ὁ ἀγνώστος ἐπλήρωσε καὶ
βγήκε, ὁ Μάρτεν Ντάλ, πού εἶχε κί-
δλους πληρώσει τὰ πιότα, σηκώθηκε λέ-
γοντας στὸν Σοῦμερ.

— Πάμε!
— Ποῦ; Καὶ ὁ Κλάουν Γκρήβ;
— «Ὅ, τι βγήκε!
— «Εἰ; Ὁ τζέντλεμαν αὐτὸς μετὰ τὸ
μονόκλ;

—Ναί. Δρόμο τώρα νὰ μὴ τὸν χάσου-
με! Ἄφησε μoustάκι καὶ ἀλλάξε τὸ
χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου
του καὶ τῶν μαλλιῶν του, λέει ὁ Μάρ-
τεν Ντάλ μόλις βγήκανε ἀπὸ τὸ μπάρ.
Ἀλλὰ δὲν ὑπόρεσε οὔτε τὴν κορμοσα-
σιά του νὰ ἀλλοιώσῃ, οὔτε τὸ βάδιμά
του νὰ ἀλλάξῃ, οὔτε καὶ τὶς χειρονομίες
του. Θὰ τὸν ἀναγνώριζα καὶ μέσα σὲ
χιλῖους!

Καὶ παρακολουθώντας τον ἐξ ἀπο-
στάσεως φθάσανε μετὰ πολυσύχναστη
συνοικία καὶ τὸν εἶδαν νὰ μπαίνει μέσα
σὲ ἕνα ἀκίνητο.

Οἱ δύο φίλοι ἄφησαν νὰ περάσουν
πέντε λεπτά τῆς ὥρας καὶ παρουσιάστη-
σαν στὴν θυρῶν τοῦ μικροῦ ἀκινήτου
στὴν ὁποίαν καὶ εἶπαν πρὸς εἶναι ἀστυ-
νομικοὶ γιὰ νὰ τὴν τρομοκρατήσουν καὶ
διέταξαν νὰ τοὺς δείξῃ τὸ ἀπαρτ-

μὲν τοῦ κυρίου μετὰ τὸ μαῦρο μoustάκι-
κι καὶ τὸ μονόκλ.

— «Αἱ! Ἔννοεῖτε τὸν μίστερ Οὐίλλιαμ
Μπέργκαντσου; Πρῶτο πάτωμα δεξιά,
ἀριθμὸς 2. Εἶναι ἕνας τζέντλεμαν πολὺ
εὐγενικός.

— «Εἶσι; Μπορεῖς νὰ μᾶς πῇς τὰ
φυσικά αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;

— Εὐχαρίστως. Εἶναι πολὺ εὐγενικός
τζέντλεμαν ὅπως σὰς εἶπα. Πληρώνει
ταχτικά τὸ νοίκι του καὶ μοῦ δίνει πουρ-
μπουάρ κάθε τόσο. Δὲ δέχεται κανένα
στὸ σπίτι του. Οὔτε ἄνδρα, οὔτε γυναί-
κα. Συνήθως τρώει σὸ ἀπέναντι ρεστο-
ράν. Διαβάζει πολὺ. Ἐπιστρέφει σπῆτι
του κατὰ τὶς ἑνδεκα τὸ βράδυ καὶ ζυ-
πνάζει πάντα πολὺ πρῶτ.

— Πολὺ καλά, λέει ὁ Μάρτεν Ντάλ.
Πάμε λοιπὸν νὰ γνωρίσουμε τὸν εὐγε-
νικὸ μίστερ Οὐίλλιαμ Μπέργκαντσου.

Οἱ δύο φίλοι διευθύνθηκαν σὸ ἀπαρ-
τμάν ἀριθ. 2 καὶ χτύπησαν τὴν πόρτα.
Περίμεναν ἕνα λεπτό καὶ ξαναχτύπησαν.

Ἐχτύπησαν καὶ γιὰ τρίτη φορά. Ἐν
τέλει ὁ Σοῦμερ ἐχτύπησε ἐκνευρισμένος
καὶ γιὰ τετάρτη φορά καὶ φώναξε:

— «Εν δυνάμει τοῦ νόμου ἀνοίξατε!

Καμμιὰ ἀπάντηση δὲν δόθηκε καὶ αὐ-
τὴ τὴ φορά ἀπὸ τὸ ἐσωτερικόν.

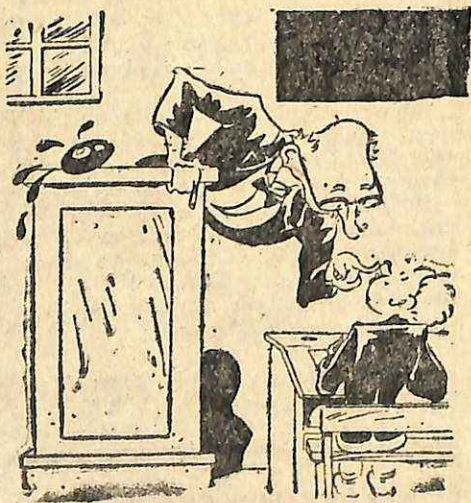
— Μήπως τὸ ἀπαρτμάν ἔχει καὶ ἄλλη
ἐξοδὸ; ρώτησε ὁ Μάρτεν Ντάλ τὴν κα-
τάπληκτη θυρῶν.

— «Ὅχι μίστερ. Ἄλλη ἐξοδὸ δὲν ἔχει.

— Θὰ σπάσουμε λοιπὸν τὴν πόρτα.
Καὶ ἄφου ἐχτύπησαν γιὰ τελευταία
φορά τὴν πόρτα, τὴν ἔσπασαν χωρὶς με-
γάλη δυσκολία.

Μιὰ δυσάρεστη ἐκπληξὴ τοὺς περίμε-
νε. Τὸ ἀπαρτμάν βρέθηκε ἔρημο! Ψά-
ξανε παντοῦ, κύτταξαν κατάπληκτοι τὰ
παράθυρα ὅλα πού ἦσαν κλεισμένα ἀπὸ
μέσα, ἀλληλοκυττάχτηκαν, ἀλλὰ κανεὶς
δὲν μποροῦσε νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριον.
Μιὰ κοινὴ ντουλάπα ἐκίνησε τὴν προσο-
χὴ τους. Τὴν ἄνοιξαν καὶ βρήκαν μέσα
σ' αὐτὴ κοστούμια κρεμασμένα σὲ
σέντρο. Ὁ Μάρτεν Ντάλ τὴν ἐχτύπησε
ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καὶ τέλος τὴν ἔκλεισε
λέγοντας:

— «Ἄλλη ἐξήγηση δὲν χωρεῖ. Ὁ Κλά-
ουν Γκρήβ μᾶς πῆρε μυρωδιά πὼς τὸν
παρακολουθοῦσαμε, μπήκε σὸ σπίτι
του, ἐπέρασε ἀπὸ τὸ θυρῶν καὶ ἀντὶ
τοῦ, ἐσταμάτησε σὸ ἀπαρτμάν του, ἀνέ-
βηκε στὴν ταράτσα καὶ ἀπὸ κεῖ, ἀπὸ
ταράτσα σὲ ταράτσα μᾶς τὸ ἔσκασε!

ΕΙΔΙΚΡΙΝΕΙΑ

—Στοιχηματίζω ἑυπνάζῃ, ὅτι τὸ πρόβλη-
μα αὐτὸ σὺ τῶχει λύσει ὁ πατέρας σου.

—Μάλιστα ν. καθηγητά, ἀλλὰ τὸν βοή-
θησα κι' ἐγώ...

Θέλοντας καὶ μὴ, παραδέχθηκαν ὅλοι
τὴν γνώμην τοῦ Μάρτεν Ντάλ καὶ σὲ λί-
γο ἡ θυρῶν ἐφρόντιζε γιὰ ξυλουργὸ
γιὰ νὰ ἐπισκευάσῃ τὴν ἀσφαμένη πόρτα.

ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΑΣΜΑΤΟΣ

Ὡστόσο, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ μέγαρο,
ὁ Μάρτεν Ντάλ καὶ ὁ Σοῦμερ δὲν ἐπῆ-
γαν μακριά. Σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ
τὸ μυστηριώδες κτίριο, βρισκόταν ἕνα
μπαρ. Ὁ Μάρτεν Ντάλ ἐπρότεινε στὸν
Σοῦμερ ἕνα ἀναψυκτικὸ καὶ οἱ δύο φί-
λοι κάθησαν σὲ ἕνα τραπέζι καὶ κύτ-
ταξαν πρὸς τὸ μυστηριώδες σπῆτι πού
τὸ φώτιζε ἀρκετὰ ὁ ἡλεκτρικὸς γλόμπος
τοῦ δρόμου.

Σὲ λίγο, εἶδαν ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ
κτιρίου νὰ βγαίνει ἕνας ἄντρας ἀκαθό-
ριστος ἡλικίας, μετὰ μακριὰ γένεια, ντυ-
μένος μετὰ ράκη καὶ μετὰ πλατύουρη
ρεμπούμπλικα πού κατέβαιναν ὡς τὰ
μάτια του. Ἐνα μεγαλόσωμο σκυλί,
πού τὸ κρατοῦσε δεμένο ἀπὸ τὸν λαιμὸ
μετὰ ἕνα σχοινάκι, τὸν ὠδηγοῦσε.

— Ἐνας δυστυχισμένος ἀόμματος,
λέει ὁ Σοῦμερ.

— Ναί. Ἐστὶ κατήντησε ὁ καυμένος
ὁ Κλάουν Γκρήβ!

Ὁ Σοῦμερ πετάχτηκε ὀρθὸς λὲς καὶ
τὸν εἶχε τινάζει κάποιο δυνατὸ ἐλατή-
ριο.

— Μὴ μετρελλαινέσαι Μάρτεν!
— Πάμε νὰ τὸν πιάσουμε!

Ἐπληρώσαν, σηκώθηκαν, τὸν παρα-
κολούθησαν ἀπὸ ἀρκετὴ ἀπόσταση καὶ
τὸν εἶδαν νὰ κάθεται σὲ ἕνα λαϊκὸ τα-
βερνεῖο.

Καὶ τὴ στιγμὴ πού τὸ γκαρσόνι ἔσερ-
βιριζε στὸν δῆθεν ἀόμματο ἕνα κρασί
τῆς τελευταίας ποιότητος, ὁ Σοῦμερ
προχώρησε πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ ἀπέπα-
σε ξαφνικά τὰ ψεύτικα γένεια.

Ἦταν πραγματικά ὁ Κλάουν Γκρήβ!

□ □

— Θὰ μοῦ ἐξηγήσεις Μάρτεν.... ρωτοῦ-
σε σὲ λίγο ὁ Σοῦμερ.

— Ἀπλούστατα πράγματα φίλε μου.
Χτυπώντας τὴν ντουλάπα μετὰ τὸ κοστού-
μια, κατάλαβα ὅτι ἦταν τροκαρισμένη!
Ἀπὸ τὴν ντουλάπα ὁ Κλάουν Γκρήβ ἐ-
μπαινε σὸ πλανὶν σπιτάκι! Εἶχε νοικιά-
σει τὸ σπιτάκι ἐκεῖνο ὡς ζητιάνος καὶ
τὸ ἀπαρτμάν ὡς εὐκατάστατος τζέν-
τλεμαν! Ἐτροκάρισε τοῖχο καὶ ντουλά-
πα. Ἔτσι, ἀντὶ τὸ δρόμο τὸν ἀντιλαμ-
βανόταν ἕνας ἀστυνομικός καὶ τὸν πα-
ρακολουθοῦσε ὡς ζητιάνος, θὰ ἔβγαине
ἀπὸ τὸ ἀπαρτμάν τοῦ τζέντλεμαν ὡς
τζέντλεμαν. Ἀντὶ τὸν ἀντιλαμβανό-
ταν κανεὶς ὡς τζέντλεμαν, θὰ ἔβγαине
ὡς ζητιάνος ἀπὸ τὸ σπιτάκι τοῦ ζητιά-
νου! Ἐνα τσιγαράκι Σοῦμερ;...

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΣΚΕΨΕΙΣ

— Ἀν θέλῃς νὰ γίνῃς καλὸς, πρέπει πρῶ-
τα νὰ πιστέψῃς ὅτι εἶσαι καλός.

(Ἐπίκτητος)

— Ἀς μὴν πάψουμε ποτὲ νὰ εὐεργετοῦμε
τὴν ἀνθρωπότητα.

(Πλούταρχος)

— Οἱ μεγάλες διάνοιες ἔχουν καὶ μεγάλες
πλάνες.

(Πετράρχης)

— Ἡ πλάνη εἶναι χειρότερη ἀπὸ τὴν ἀ-
γνοία.

— Στενοὶ συγγενεῖς μας εἶναι συνήθως ἐ-
κείνοι πού ἔχουν καλὴ θέσιν στὴν κοινωνία.

Οἱ ἄλλοι μᾶς εἶναι... μακρινοὶ συγγενεῖς.
(Σίλλερ)

Τὰ παστίτσια

Διήγημα τοῦ Κόξ Κούρτνεϋ

Ἐνὰ Σάββατο πρῶτὶ στὶς ἑννὴ ἡ ὥ-
ρα ἕνας κακοντυμένος καὶ ἀδύνατος
νέος ἔβγαине ἀπὸ ἕνα ἐστιατόριο τοῦ
Κόνουεϋ. Τὸν ξεπροβόδιζε ὡς τὴν
τῶρα ὁ προεστειμένος μετὰ ἄσχημην γλώσσα. Ὁ
ἀγνώστος σήκωσε τοὺς ὤμους καὶ τράβηξε
τὸ δρόμο του, ἐνῷ ὁ ἐστιατὼρ ἐπέστρεψε
στὴ θέση του. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπὸ τὸ ἐστι-
ατόριο βγήκε μιὰ νόστιμη κοπέλλα μ' ἕνα
πανέρι στὴν μασχάλη ἡ ὁποία εἶχε ἀντιλη-
φθῇ τὴ σκηνὴ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μαγα-
ζινοῦ. Διασταυρώθηκε μετὰ τὸν καταστηματοῦ-
χην χωρὶς ν' ἀνταλλάξῃ λέξεις μαζί του καὶ
μετὰ τὸ βλέμμα της παρακολούθησε τὸν νέο
πού προχώρησε σὲ πεζοδρόμιον. Γιὰ μιὰ
στιγμὴ ἔμεινε ἀναποφάσιστος, κατόπιν ὅμως
ἔτρεξε νὰ τὸν προλάβῃ. Στὴ γωνία τοῦ
δρόμου καὶ μόλις βρέθηκε πλᾶϊ του στραμ-
ποῦληξε τὸ πόδι της, καὶ κάθησε σὲ ῥεῖ-
θο ἀφήνοντας μιὰν οἰμωγὴν.

Ὁ νέος ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τὶς θλιβερές
του σκέψεις καὶ στοάφηκε.

— Δὲν πιστεύω νὰ χτυπήσατε; τὴ ρώτησε
μετὰ λεπτὴ φωνή.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἡ νέα. Μοῦ φαί-
νεται ὅμως πὼς στραμπούληξα τὸν ἀστεράγα-
λό μου. Πονῶ.

Ἐκεῖνος ἔσκυψε καὶ τῆς ψηλάφησε τὸ
χτυπημένον μέρος:

— Δὲν φροντίζομαι νὰ πάθατε τίποτε, ἔ-
χετε νὰ πάτε μακριά;

— Ὅχι, κρατῶ ἕνα δωμάτιο στὸν
ἄλλο δρόμο.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε τότε νὰ σᾶς
δοηθῶ ὡς ἐκεῖ. Μὴν ἀνησυχίτε.
Μόλις τελειώσῃ τὴ δουλειά μου κι'
ἔχω καιρὸ γι' ἀγαθοεργίες.

Τῆς πῆρε τὸ πανέρι μετὰ τὸν χέρι,
μετὰ ἄλλο τὴν βοήθησε νὰ σηκωθῇ
καὶ σὲ λίγο ἔφθασαν ἔξω ἀπὸ τὸ σπι-
τι της.

— Εὐτυχῶς πού ἡ σπιτονοικοκυρά
μου λείπει. Ξέρετε... ἂν σᾶς ἐβλε-
πε θὰ παρεξηγοῦσε.

Ἄνοιξε τὴ σαθρὴ ἐξώπορτα μετὰ
τὸ κλειδί καὶ οἱ δύο ἀνέβηκαν τὴν σκο-
τεινὴν σκάλα. Σὲ λίγο βρέθηκαν σὲ
δωμάτιόν της πού ἦταν στὴ σοφίτα.

Μόλις μπήκαν μέσα ἡ νέα ἔπεσε ἐ-
ξαντλημένη σὲ μιὰ καρέκλα.

— Ἀκόμα δὲν ἔφαγα... τοῦ εἶπε.
Μένετε νὰ μοῦ κάμετε συντροφιά;

Ὁ νέος δίστασε ν' ἀπαντήσῃ. Ἐρ-
ριξε ἕνα βλέμμα σὲ ἄλλο περιβά-
λλον καὶ περιωρίστηκε νὰ πῇ.

— Προτιμῶ νὰ πγαίνομαι.

— Κρίμα! ἔκαμε ἡ νέα. Κι' ἔχω
φτιάξῃ κάτι παστίτσια ὑπέροχα.

Ὁ ἀγνώστος δίστασε. Καὶ κατόπιν
οἱ δύο νέοι ἀλληλοκυττάχτηκαν στὰ
μάτια προσπαθώντας νὰ διαβάσῃ ὁ
ἕνας στὴ σκέψη τοῦ ἄλλου. Πρῶτος
γέλασε ἐκεῖνος.

— Εἶπατε πολὺ καλῇ, ἐπρόθεσε.
Μένω ἀλλὰ μόνο γιὰ... τὰ παστίτσια
σας.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία Οὐίλν.

Τὸν παρακολουθοῦσα σὲ ὅλο τὸ Λον-
δῖνο δόλοῦσε μὴνεις, ὥσπου βρή-
κα τὴν κατάλληλὴ στιγμὴ ἔξω ἀπὸ τὸ
ἐστιατόριον τοῦ Κόνουεϋ. Μετὰ τὸ συμ-
βόλαιο πού ἀπέγραψα μαζί του ἐξη-
σάμισα τὸ μέλλον μου.

Κουτσαίνοντας, ἡ συμπαθητικὴ καὶ
φιλόξενη νέα ἔβαλε καθαρά πιάτα καὶ
μαχαιροπήρουνα σ' ἕνα στρωμένον
ὀλοκάθαρο τραπέζι ἀνέναντον τραπέ-
ζι. Κατόπιν ἔζεταν τὰ παστίτσια καὶ

ετοίμασε τὸ σοῦ. Στὸ μεταξὺ ἐκεῖνο μετὰ
τρεῖς ἀδίκριτες ματιὰς διεπίστωσε ὅτι τὸ
ντουλάπι καὶ τὰ ράφια ἦσαν ἄδεια ἀπὸ κάθε
ἄλλου εἶδους τροφῇ καὶ τὴν ἐλάχιστην.

Ἐπὶ τέλους τὸ τραπέζι ετοιμάστηκε.
Μπρὸς τοῦ ἐτοποθέτησε δύο μεγάλα τεμά-
χια παστίτσιου καὶ κεῖνη κράτησε μιὰ ἀ-
στεία μερίδα.

Τὸ βράδυ τρώω πολὺ λίγο, δικαιολογῇ-
θηκε ὁ ἀγνώστος.

— Ἀνοήσιες. Εἶθε ἄνδρας; δουλεύετε καὶ
πρέπει νὰ φάτε τὸ διπλάσιο.

Μὲ τὴν πρώτη μπουκιὰ ἔμεινε γοητευ-
μένος ἀπὸ τὴ νοστιμιά τους.

— Ὑπέροχα, ἀνεφώνησε. Πρώτη φορά
τρώω τέτοια παστίτσια. Τί βάλατε μέσα;

— Ἀ! ἔκαμε ἡ νέα. Ἡ συνταγὴ εἶναι ἀ-
πόρητη.

Δὲν εἶχαν μισοφάει ἀκόμα ὅταν ἄκουσαν
στὶς σκάλες βήματα.

— Ἡ σπιτονοικοκυρά μου! ψιθύρισε ἡ
νέα.

Ἐπακολούθησε ἕνα θρονητὸ χτύπημα στὴ
πόρτα. Ἡ νέα πετάχτηκε ἀπὸ τὸ καθίσμα
της ἔβαλε τὸ δάχτυλό της ἐπὶ τὴν πῆλη
καὶ τὴν ἀνοίξε. Πράγματι τὴν ἀνοίξε. Ἀλλὰ
βγήκε σὲ τὸ διάδρομο καὶ ξανάλεισε πίσω
της.

ΑΠΟ ΡΙΑ

— Κύριε ἀστυφύλακα, μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς σὲ
παρακαλῶ πὺ πεζοδρόμιον εἶναι τὸ δεξιό;

— Τὸ ἀπέναντι.

— Περιεργὸ! Πρίν ἀπὸ λίγο μοῦπαν πὼς ἦταν
αὐτό!...

(Τουρκικὴ γελοιογραφία)

Ὁ φιλοξενούμενος μπόρεσε ν' ἀκούσῃ ἕ-
να σιγανὸ κουβεντολόγι μεταξὺ τῶν δύο γυ-
ναϊκῶν. Κατόπιν ἡ πόρτα ξανάνοιξε καὶ ἀ-
κούστηκε ἡ κυρίαρχη φωνὴ τῆς σπιτονοικο-
κυρῆς.

— Πρέπει νὰ βεβαιωθῶ καὶ ἐγώ, κοπέλ-
λα μου. Τὸ σπίτι μου εἶναι ἱερὸ, ἐκκλησία.

Ξέρε το αὐτό.

Μιὰ παχειὰ ἀντρογυναικία φάνηκε σὲ κα-
τώφλι, καὶ τὸν κατακραύωνσε μετὰ τὸ βλέμ-
μα της.

— Ἀ! ἔκαμε θριαμβευτικὰ. Τὸ φανταζό-
μουν αὐτό. Καὶ γυρίζοντας στὴν νέα ἐπρόσ-
θεσε: Σᾶς δίδω προθεσμία μιᾶς ἐβδομάδος

νὰ μοῦ ἀδειάσετε τὸ δωμάτιο. Ἀνοῦτε; Τὸ
σπίτι μου δὲν θὰ τὸ κάμω...

Καὶ πρίν ἀποτελειώσῃ τὴν φράση τῆς ἀ-
πομακρύνθηκε σὰν ἱκανοποιημένη καμῖλα.

— Συγγνώμην, ἔκαμε ὁ ἀγνώστος στενο-
χωρημένος ὅταν ἔμειναν μόνοι. Δὲν φαντά-
ζομαι ὅτι...

— Τὸ ξέρω... Δὲν σημαίνει, ὅμως ἀλλὰ
οὔτε καὶ μ' ἐνδιαφέρει, τὸν καθησύχασε.

— ...Ὡστόσο σᾶς δίδεται εὐκαιρία μιὰ καὶ
ἔχετε μιὰ κακοκατημένη σπιτονοικοκυρά, ν'
ἀδειάστε τὸ δωμάτιο καὶ νὰ πάτε κάπου ἄλ-
λοῦ. Ὑπάρχουν τόσα καὶ τόσα καλλίτερα δω-
μάτια!

— Δὲν εἶναι αὐτό, τοῦ ἐξηγήσε ἡ νέα. Ξέ-
ρετε, τὸ ἐνοίκιο πού πληρώνω ἐδῶ εἶναι ἀ-
στεῖο. Καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ πληρώ-
σω ἄλλοῦ. Ἐξ ἄλλου ἔχω τὴν ἀνά-
γκη της: κατασκευάζω παστίτσια

καὶ τὰ πούλω σὲ ἐστιατόρια γνωστὰ
της. Αὐτὴ μ' ἔχει συστήσει, καὶ ἂν
φύγῃ θὰ χάσω

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΕΠΙΕΙΚΕΙΑ

Πήρα ένα γράμμα την εβδομάδα αυτή από κάποια αναγνώστριά μου που υπογράφεται με το ψευδώνυμο «Έβελυν» στο οποίο απαντώ από της στήλης αυτής γιατί και άλλες αναγνώστριές μου τυχαίνει να βρίσκονται σε παρόμοια θέση με της έπιστολογράφου μου.

«Είμαι άπεμπισμένη, μου γράφει η άγνωστη φίλη μου, γιατί η συζυγική μου ευτυχία που τέσσερα χρόνια τώρα ήταν ανέφελη και απόλυτη, καταστράφηκε από ένα καπρίτσιο του συζύγου μου. Πριν από πέντε μήνες γνώρισε κάποια δακτυλογράφο στην Τράπεζα, όπου εργάζεται και η δεσποινίς αυτή, μόλις 18 χρόνων, έσπευσε να τον ξελογιάσει και δυο μήνες ολόκληρους γύριζε μαζί και ο σύζυγός μου είχε αλλάξει έντελως. Οι «καλοί φίλοι» έσπευσαν να μου αναγγείλουν την δυστυχία μου και δεν φαντάζεσθε τι υπέφερα. Έννοείται ότι δεν είμαι από τις γυναίκες εκείνες που τις άρέσουν οι θορυβώδεις σκηνές και τα μελοδράματα. Με πολλή άδειοπρέπεια του είπα ότι θα άναγκασθώ να φύγω από το σπίτι παίρνοντας, φυσικά, και την τριετή κορούλα μου αν συνεχισθώ αυτή ή κατάστασις.

«Έπεισε στά πόδια μου, ζήτησε συγγνώμη, μου άρκίστηκε ότι ήταν ένα περαστικό καπρίτσιο και ότι δεν θα την ξαναβί. Όπως μαθαίνω, τήρησε τον λόγο του. Άλλά τι το όφελος άγαπητή φίλη; Η δική μου ευτυχία έχει ραγίσει για πάντα....» Όσο περιποιητικά και τρυφερά και αν μου φέρεται τώρα, δεν μπορώ να ξεχάσω την έλεεινή διαγωγή του, τους τρεις- τέσσερις εκείνους μήνες. Θά ήθελα να το ξεχάσω, μά δεν μπορώ....»

Και όμως, άγαπητή Έβελυν, πρέπει να το ξεχάσετε. Έφ' όσον ήταν μία πρόσκαιρη περιπέτεια, ένα παροδικό καπρίτσιο που δεν είχε καμιά θέση, έχετε καθήκον να το ξεχάσετε όχι μόνο για να επαναφέρετε την κλονισμένη ίσορροπία της άγάπης σας αλλά και για χατήρι του παιδιού σας, εις βάρος του οποίου θα είναι η ψυχρότης των γονέων του.

Σκεφθήτε ότι κανείς σ' αυτόν τον κόσμο δεν είναι άναμάρτητος. Όλοι μας, και οι πιο δυνατοί και οι πιο σοβαροί, έχουμε στιγμές άδυναμίας.... Είναι τόσο πολλοί οι κίνδυνοι και τόσο άδύναμη ή ανθράπηκη ψυχή! Το σφάλλσθαι ανθρώπων!

Έφ' όσον ο σύζυγός σας μετένοησε ειλικρινώς για το παράπτωμά του και έτήρησε την ύποσχεσή του, θα κάνετε

Γυναιμείες

και σεις μία υποχώρηση και θα τον συγχωρήσετε. Θα τον συγχωρήσετε μεγαλόψυχα, ολοκληρωτικά, απόλυτα....

Και δεν θα μειωθή η άξιοπρέπεία σας μ' αυτό άφοδ στη συγγνώμη αυτή θα στηριχθή η οικογενειακή σας ευτυχία και η ευτυχία του παιδιού σας. Μην ξεχνάτε ότι η συγγνώμη είναι η άρετή των μεγάλων ψυχών.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

φέτρ θριαμβεύει κυριολεκτικά ά-

Άμπαγιέ φόρεμα από μαύρο βελούδο. Ζώνη-εσάρπα ντραπαρισμένη και δεμένη σε ζωηρό χρωματισμό ή από κορδέλλα πολύχρωμη.

πό την μία άκρη έως την άλλη στις νέες συλλογές των φθινοπωρινών καπέλλων. Βλέπουμε δε τα είδη των φέτρ να πολλαπλασιάζονται όλοένα και περισσότερο.

Έχουμε πρώτα τα φέτρ-σανγκλιέ (άγριοχοιρος) και τα φέτρ-ρενάρ (άλεπού) που έχουν τρίχωμα μακρύ και ίσιο, τα όποια, όμως, παρά την λίγο χονδροειδή εμφάνισή των είναι έλαφρότατα.

Έχουμε τα συνειθισμένα μονόχρωμα φέτρ, που είναι μαλακά, σαν ύφασμα και γίνονται γυαλιστερά ή μάτ.

Τα φέτρ «σινέ», τα όποια στην πραγματικότητα είναι μονόχρωμα, αλλά έχουν και λίγο τρίχωμα σκληρό άσπρο, που άποτελεί το «σινέ». Τα τελευταία αυτά χρησιμοποιούνται κυρίως στις φόρμες σπόρ.

Για να συνοδεύουν ένα άπογευματινό φόρεμα ή ταγιέρ, έχουμε τα φέτρ-βελούρ που είναι ξυρισμένο πολύ κοντό το τρίχωμά τους και δίνουν την εντύπωση ενός ώραιου βελούδου με θερμές άνταύγειες. Το κάτω μέρος των φέτρ αυτών είναι φέτρ μονόχρωμο, πράγμα που επιτρέπει να επιτύχη κανείς ωραιότατα έφφέ.

Τα «τωπέ» εύνοούνται πάντοτε πολύ και διατηρούν όλη την κομψότητά τους.

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Εάν επιθυμούμε να έχουμε ένα φέτρ σε χρωματισμό σοβαρό, εύκολοφόρετο, ό όποιος να ταιριάζει με όλα σχεδόν τα άλλα χρώματα, θα μείνωμε, φυσικά, πιστές στο μαύρο ή στο μαρίν. Άν, όμως, θέλωμε να είμαστε περισσότερο μοντέρνες θα προτιμήσωμε έναν χρωματισμό από όλην την κλίμακα του μαρρόν και του βιολέ. Προσθέστε άκόμη και το πράσινο από το άνοιχτότερο «βέρντ» ως έως το βέρ-μπουτέιγ που εύνοούνται πολύ έφέτος και έχετε όλους τους χρωματισμούς της μόδας.

ΟΙ ΦΟΡΜΕΣ ΤΩΝ ΦΕΤΡ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΙΚΙΛΙΕΣ ΤΩΝ

Τα κλός είναι πάλι η «εύνοούμενη» φόρμα της μόδας. Άλλα είναι τοποθετημένα έμπρός στα μάτια και άνασηκωμένα πίσω και άλλα τοποθετούνται έντελως πίσω. Η καλότητα είναι μικρή, στρογγυλή, σχεδόν λίγο κωνική που είναι πολύ καινούργιο. Πολλές φορές είναι έργασμένη με βελονίες, είτε έχει μία τσάκισή στη μέση όπως τα άνδρικά καπέλλα.

Ύστερα από τα καπέλλα αυτά κλασικής φόρμας, που γαρνίρονται λιτά με μία δερματίνη ζώνη ή μία βελούδινη τοράντα, έχουμε τα μπρερέ, τα μπρετόν από φέτρ, τα κανονιέ, τις τόκες κ. λ. π. Δεν υπάρχει ντραπάρισμα που να μην επιτυγχάνει εύκολα με τα τόσο μαλακά φέτρ και οι τόκες με τα φτερά και τις «κόκ» που παρουσιάζουν, έχουν τόση «πλαστικότητα» σαν να ήταν βελούδινες.

σεηίδες

ΠΩΣ ΓΑΡΝΙΡΟΝΤΑΙ ΤΑ ΦΕΤΡ

Στα καπέλλα φέτρ οι γαρνιτούρες τοποθετούνται συχνότατα πίσω, στον λαϊμό. Μία τόκα βελούδινη μαύρη είναι έλαφρά κατεβαστή έμπρός και έχει μία πιέττα πίσω που κατεβαίνει σε μύτη άνάμεσα στις πουδκλες των μαλλιών/σκεπάζοντας έτσι τον σβέρκο. Έκεί πίσω άκριβώς κερφώνεται ένα μπουκέτο έντελβάις μπλε και πορτοκαλλιά.

Οι άμπιγιέ τόκες από φέτρ έχουν ώρισμένες πτυχές που δίνουν την εντύπωση φτερών έμπρός ή σχεδιάζουν «κόκ» κατ' άπομνημι των φιόγκων.

Τέλος άκόμη πιο άμπιγιέ είναι οι τόκες από φέτρ όταν γαρνίρονται με φτερά στρουθοκαμήλου, ρός, μπλε κ. τ. λ. που σκεπάζουν συχνά την μικρή μαύρη καλότητα. Πολλές φορές άκόμη άναμηνύονται τα λουλούδια και τα φτερά κατά πολύ πρωτότυπο τρόπο. Τα λουλούδια δηλαδή γίνονται από φτερά λακέ σε ποικίλους χρωματισμούς με καρδιά κίτρινη και χρησιμοποιούνται για να διακοσμούν τις άπογευματινές και βραδυνές τόκες φέτρ.

Κάποτε το φέτρ έχει ως μοναδική διακόσμηση μία βουαλέτα στο ίδιο χρώμα του φέτρ.

Βλέπουμε πολλά μπρετόν τοποθετημένα έντελως πίσω σαν φωτιστέφανοι. Είναι, άλλως τε, χαριτωμένα και πολύ κολακευτικά, υπό τον όρον πάντοτε να έσκεπάζουν δροσερά νεανικά πρόσωπα. Τα τελευταία μπρετόν έχουν μικρή και στρογγυλή καλότητα, και γαρνίρονται πίσω με δυο φτερά σε δυο έντελως αντίθετους τόνους.

ΝΕΕΣ ΤΑΣΕΙΣ

Άρχισαν ήδη να λανσάρονται στο Παρίσι τα χειμερινά μοντέλλα. Άπό τώρα θα μιλήσωμε για τον χειμώνα; θα ρωτήσετε. Ό ήλιος έξω σκάει την πέτρα... Δεν σάς φαίνεται λίγο πρόωρα;

Κι' όμως, είμαι βεβαία, ότι οι άγαπητές αναγνώστριες έχουν την περιέργεια να μάθουν από τώρα τι μάς επιφυλάσσει η χειμερινή μόδα. Και είναι φυσικό να κάνη μία γυναίκα επιτυχέστερη και οικονομικότερη έκλογή των ύφασμάτων της όταν έέρη από πριν τι θα έκλέξη.

Η γραμμή της σιλουέτας δεν ύφίσταται καμιά ριζική μεταβολή: μένει πάντοτε λογική, άπλη και εύκολόχρηστη.

Η σιλουέτα χαρακτηρίζεται από την φούστα που είναι άρκετά κοντή. Λιγότερα πλίσσέ από πέρυσι, αλλά πάντοτε πολλές κουφότητες, πιέττες, πανώ πικέ.

Η φούστα είναι στενή, με βέστες φαρδείες και φαρδύτερη όταν συνοδεύεται με βέστες έφαρμωστές. Για να μένουν πάντα πρακτικές οι ίσιες φούστες έχουν «άνοιγμα» (φαινομηρίδα) πίσω ή πλαγίως.

Η βέστα που προτιμάται περισσότερο είναι σε φόρμα «καρκαδό» δηλαδή είναι έφαρμωστή στην τάγια, κοντή στους γοφούς, κομψωμένη από πάνω έως κάτω με ένα γιακαδάκι σαν άξιοματικό β

Καπέλλα με διπλή εμφάνιση.—Α ν ο: Κανονιέ από φέτρ μαρίν γαρνιρισμένο με βελούδο μπλέ-ρουά που σχηματίζει δυο γτερά.—Τό ίδιο καπέλλο με στενή δελουδινη κορδέλλα δίχρωμη. Κ ά τ ο: Ένα κλός από φέτρ μπλέ γαρνιρισμένο με βελούδινη κορδέλλα μαρρόν έμπρός. Τό ίδιο καπέλλο έλαφρά τροποποιημένο με το χέρι σας και γαρνιρισμένο με κορδέλλα σε τρεις τόνους από μπλέ έως μαρρόν που δένεται πίσω και πέφτει επάνω στα μαλλιά.

στρόν ή ζιλέ, ρεβέρ, τσέπες διαφόρων ειδών ή κοκάρδες από γούνα.... Βλέπουμε άκόμη όχι λίγες μπάσκες από γούνα, ιδίως στο έμπρός της βέστας.

ΓΙΑΚΑΔΕΣ ΚΑΙ ΜΑΝΙΚΙΑ

Η φόρμα των μανικιών, μολονότι διατηρεί μία ωραία σπορτίφ εμφάνιση (που κάνει λεπτότερη την μέση έξ αντιθέσεως), τείνει να ξαναάρη την κανονική γραμμή της. Οι έξωφρενικοί όγκοι των περυσινών μανικιών υπεχώρησαν. Άντιθέτως βλέπουμε πολλές γούνινες λουρίδες να φαρδύνουν τους ώμους και να έπεκτείνονται συχνότατα στη ραφή των μανικιών.

Πάρα πολλά επίσης πλαστρόν και άμπισμάν από γούνα που σχεδιάζουν ένα κοντό μπολερό, στρογγυλεμένο κάτω από τα μανίκια.

Οι πολύ μεγάλοι γιακαδες που άναβαίνουν ψηλά στον λαϊμό, φαρδείες όπως των Μεδίκων ή σαν όγκωδη κυματιστά ζαμπό, τοποθετούνται άποκλειστικά στα πολύ άμπιγιέ μοντέλλα και γίνονται σχεδόν όλοι από ρενάρ άρζαντέ! Άλλωστε ή ρενάρ και το άστρακάν έχουν τό μο-

νοπώλιο της γαρνιτούρας των πολύ σίκ ταγιέρ.

Στά μαντά επίσης ή γούνα καταλαμβάνει μιά σημαντική θέση. Ρεβέρ ντεκουπέ, κλασσικής φόρμας, μεγάλες τσέπες κ.τ.λ. από γούνα για τα πρωινά μοντέλα και τα μαντά σπόρ.

Μερικά άπογευματινά μαντά εφαρμόστα και σταυρωτά έχουν τόσο πολύ γαρνιρισθή με γούνινες ένκρουστασιόν που το ύφασμα φαίνεται μόνο σε στενές λωρίδες και δεν πιάνει περισσότερη επιφάνεια από την απλικαρισμένη γούνα.

Θά δούμε πολλά λούτρ μαύρα ή χρυσά καστόρ, φώκ λυστρέ και άστρακάν σε διάφορα χρώματα.

■ ■

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Τά θαλάσσια λουτρά βρίσκονται πιά στο τέρας των. Νομίζω πως είναι κατάλληλη ή στιγμή για να γράψω κάτι για τις φροντίδες που πρέπει να παίρνετε αυτήν την εποχή ούτως ώστε τα καταστρεπτικά για την αισθητική ίχνη του άλμυρου νερού και του ήλιου στα μαλλιά σας στο πρόσωπο και γενικώς στο σώμα σας να μη μείνουν θαυιά και καταφανή. Γιατί ή μέχρι μανίας κατάχρηση των ήλιοθαλασσολουτρών κάνει τις περισσότερες μύλες περάσουν λίγο τά χρόνια ν' αρχίζουν να τσακίζουν. Από τά τριάντα χρόνια τους έχουν γηράσει πιά! Κι' αυτό όφείλεται στην άγνοια ώρισμένων μικροπραγματιών τά όποια έν τούτοις παίζουν μεγάλο ρόλο στην διατήρηση της όμορφιάς. Κι' έν πρώτοις για τά μαλλιά.

Τό θαλάσσιο άλμυρό νερό είναι καταστρεπτικό για τά μαλλιά σας. Και ή νεράίδα του παρανοητό άκόμη δεν είναι δυνατόν μετά από ένα θαλάσσιο λουτρό να μη βγί με τά μαλλιά γεμάτα τούφες κοκκινωπές. Αφήνω την ξηρότητα των τριχών και την άφθονο πιτυρίδα που προκαλεί τό θαλάσσιο νερό, πόναι ή άρχική αίτία της μετέπειτα παρυσιαζόμενης άφθόνου τριχοπτώσεως. Για τόν μετριασμό λοιπόν του κακού αυτού σάς συνιστώ την χρήση του κάτωθι σαμπουάν:

Savon blanc	20 gr.
Alcool	40 "
Carbonate de soude	20 "

Αν' αυτό ρίχνετε 3—4 κουταλιές της σούπας μέσα σ' ένα ποτήρι ζεστό νερό και βρέχετε καλά τό κεφάλι σας, τρίβοντας καλά τις ρίζες όπως όταν λούζεσθε. Μετά ξεβγαίνετε τό κεφάλι μ' άφθονο χλιαρό νερό. Αυτό μπορείτε να τό μεταχειρίζεσθε και δίσ της εβδομάδος. Επίσης ένα καλό κι' απλό φάρμακο, για την μετέπειτα παρατηρούμένη τριχοπτωση είναι τό παρακάτω με τό όποιον κάθε βράδυ ραντίζετε τις ρίζες των μαλλιών κάνοντας συγχρόνως κι' ένα έλαφρό μασάζ. Τόσο τό πρώτο όσο και τό δεύτερο τά μετριαζουν τά κακά, τά όποια σάς έχει προκαλέσει τό άλμυρό νερό.

Eau de vie alcoolé	250 gr.
Camphré	25 "

Σ' όσες λόγω της μακράς ήλιοθεραπείας και παραμονής σε παραθαλάσσια μέρη τό δέρμα του προσώπου των και γενικώς του σώματος έχει ξεροψηθή κι' είναι άγριο σαν τό πεταί μαθημένης κόττας, συνιστώ τά πιτυρούχα καθώς και τ' άμυλούχα λουτρά. Μ' αυτά τό δέρμα σας γίνεται μαλακό, στιλπνό, καθαρό, κι' άφράτο. Με μιά λέξη δηλ.

τά λουτρά αυτά σάς ξανανοιώνουν και ξεκουράζουν τό δέρμα σας. Για να κάνετε ένα πιτυρούχο λουτρό αγοράζετε 10 όμάδες χονδρά πέτρου και τά βάζετε μέσα σ' ένα σάκκο από χονδρό τουλάτι πόν όποιον δένετε πολύ σφιχτά και πεπλεγμένα. Τόν τοποθετείτε μέσα στο λουτρό σας, από καιρού δέ σε καιρό τόν πιέζετε γερά, για να χύνεται μέσα στο μπάνιο σας τό πιτυρούχο γάλα. Για τ' άμυλούχα λουτρά, τά όποια σάς συνιστώ ιδιαίτερος και για τά παιδιά σας, αγοράζετε 3000 γραμ. κόλλα των πουκαμίων. Την διαλύετε πρώτα μέσα σε μιά λεκάνη με κρύο νερό, μετά ρίχνετε μέσα λίγο πιά ζεστό νερό κι' όταν έχει λύση καλά τότε άδειάζετε την λεκάνη μέσα στο λουτρό σας στην θερμοκρασία που σάς άρέσει. Μετά ένα τέτοιο λουτρό θά εισθε πάλι φρέσκια και ξεκουράστη και σιγά-σιγά τό δέρμα σας θ' αναλάβη πάλιν την προηγούμενη του λευκότητα, στιλπνότητα κι' άνηρότητα.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΑΔΔΑΣ

Πριν γράψω λέξη

Πριν γράψω λέξη σκέπτομαι την ειρωνεία του κόσμου. Θά πούμε: Νά ο άπόκληρος» με τη «νεκρή καρδιά», τά ξερά λούλουδα άλλαξε με νέο μπουκέτο δούδου και τόν μεθάει τό μύρο του και τόν έμπνέει ή βραδυά.....

Θά πούμε: Νά τά έρείπια κι' οι σκέψεις του θανάτου χαθήκαν κι' άπ' τη σάχτη τους νέα χτίζε ιδανικά.... 'Ο πληγωμένος σταυραετός, τ' άπλωσε τα φτερά του, τ' άπλωσε κι' όλας έτοιμοις για τρόπαια έρωτικά!.....

Αυτός που έλο για δράματα και συμφορές μιλούσε, που τό φεγγάρι άντίκρυζε δρεπάνι τραγικό, τόν κόσμο άν δεν λογάριάζ» που θά τόν περιγεύσε, θάχε κουράγιο ναγραφε και ποίημα έρωτικό!.....

Πριν γράψω λέξη σκέπτομαι την ειρωνεία του κόσμου. Πόσοι θά νοιώσουν άραγε τό νέο μου σπαράγμα; Μέσ' από τά χαλάσματα φουντώνει ή άγάπη έντός μου κι' έγώ τη βλέπω άλλοιμονο σαν νέο κατατρεγμό.....

Η Μοίρα δέ μου πρόσφερε γλυκό ποτήρι έμένα, θέλει να νοιώσω αυτή τη ζωή όσο μπορεί πλατεία..... 'Ισως να μ' έχει για.... «Έκλεχτό» και μούχει γράψει ώμένα, να νοιώσω και τόν Έρωτα κι' αυτόν σαν στιλετιά!....

ΝΟΤΗΣ Κ. ΡΥΣΣΙΑΝΟΣ

Φεύγοντας την Κόλαση

(Συνέχεια από τη σελίδα 11)

άν ή κοπέλλα κινδύνευε. Τό κορίτσι είχε πλησιάσει τό σώμα και τώρα έπείσπερε σέρνοντας το μαζί της. Τώρα ό Τόνυ ήταν βέβαιος πως δεν έπρόκειτο περί άνθρωπίνου πτώματος, ήταν κάτι πολύ πιο μικρό, πιο αλλόκοτο τό σχήμα. Όταν έφθασε στην όχθη ό Τόνυ έμεινε σαν ζαλισμένος θάλεποντας τό ύπεροχο γυμνό σώμα της, τό στολισμένο με τά μαργαριτάρια του νερού. Τό μάντευε δροσερό και σφιχτό από την έπαφή με τό κρύο νερό. Η γρηά όμως είχε πλησιάσει και του έκρυβε τη θέα. Είχε σκύψει και παρατηρούσε κάτι που ή έγγονή της κρατούσε στην άγκαλιά της. Η νέα είχε μεταφέρει τό φορτίο της και ξαναπερνούσε στο βρεμένο σώμα της τό φουστάνι της.

Τό φεγγάρι, ανάμεσα από τά φύλλα, φώτισε μιά στιγμή αυτό που κουβαλούσαν οι δυο γυναίκες: ήταν ένα σκυλί!

Μπήκαν και οι δυο τους στο σπίτι. Άκούστηκε τό κλειδί στην κλειδαριά και τό παράθυρο φωτίστηκε. Ντροπιασμένος για τις άδίκιες όνόνιες που είχαν γεννηθή στο μυαλό του, ό Τόνυ γύρισε στο δωμάτιό του. Φυσικά δεν ήταν κατάλληλη στιγμή να τις ένοχλήση κανείς έστω και με σκοπό να τις βοηθήση.

Όταν μού τό διηγήθηκε όλα αυτά ό Τόνυ, ντυθήκαμε διαστικά και κατεθήκαμε στον κήπο. Έξω από τό μικρό σπιτάκι ήταν άκόμη άκουμπησμένη ή τσάπα. Η πόρτα του ήταν άνοικτη. Η γρηά όμως και ή έγγονή της είχαν εξαφανισθεί.

Μέσα στο δωμάτιο έπικρατούσε τρομερή άκαταστασία. Στο πάτωμα ήταν ριχμένες τσαλακωμένες ισπανικές έφημερίδες και διάφορα κουρέλια, και σε μιά γωνιά τό πτώμα του σκύλου. Τό κουφάρι όμως ήταν άνοιγμένο στη μέση και τό έσωτερικό του ήταν στρωμένο με κομμάτια φελλό. Δίπλα του ήταν ριχμένα τριάντα περίπου μικρά θελούδινα κουτάκια, όπου, συνήθως, φυλάγονται τά διαμαντικά.

—Όστε αυτός ήταν ό σκοπός τους, έκανε κάπως θυμωμένα ό Τόνυ. Σκότωσαν τό σκύλο τους, γέμισαν την κοιλιά του με τά διαμαντικά τους, και τόν πέταξαν στο ποτάμι.

Όστε όλο τό μυστήριο, δηλ ή συγκίνηση που μάς είχαν κυριολεκτικά κυριεύσει και μάς είχαν κάνει να συμπαθήσουμε τόσο τη γρηά 'Ισπανιόλα και την όμορφη—ώμολογουμένως—έγγονή της, δεν ήταν παρά άπλουστάτη άπάτη!

Πήρε με την τσάπα τό πτώμα του σκύλου και τό μετέφερε έξω στον κήπο.

—Άφοι εκείνες φέρθηκαν τόσο άχάριστα στον πιστό τους σκύλο, θά τόν θάψω έγώ, είπε.

Έσκαψε ένα λάκκο και έρριξε μέσα τό κουφάρι. Μετά πήρε ένα λείο ξύλο από κάποια κάσα. Έβγαλε ένα μολύβι μελάνης από την τσέπη του και έγραψε επάνω του:

ΠΕΡΙΚΟ

«Πιστός εις τό θάνατο. Αύγουστος 1936».

Μετά τό έμπηξε γερά επάνω από τό νωπό χώμα...

ΤΖΕΦΡΥ ΜΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΖΩΩΝ

ΣΚΥΛΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΑΥΓΙΖΟΥΝ

Είς τό Λονδίνον έγινε τελευταίως μιά έκθεσις σκύλων, που έχουν την περίεργον ιδιότητα να... μη γαυγίζουν. Δεν πρόκειται περί ζώων που έχασαν την φωνή των συνεπεία κάποιας σωματικής παθήσεως, αλλά περί μιάς ειδικής ράσας, προερχομένης από την Κεντρικήν Άφρικήν. Οι μαύροι όνομαζούν τους σκύλους αυτούς «Μασσεντζί», δηλαδή «μυστικούς», κατ' αντιδιαστολήν προς τους άλλους σκύλους, που γαυγίζουν. Οι «Μασσεντζί» έχουν συνήθως κοκκινωπόν τρίχωμα και όμοιάζουν εξωτερικώς με τά σκωτσέζικα σέττερ. 'Επί πλέον είναι έξαιρετικώς ταχύποδες και θαρραλεί και δ' αυτό χρησιμοποιούνται από τους ίθαγενείς εις τό κυνήγι.

■ ■

ΤΑ ΖΩΑ ΠΡΟΑΙΣΘΑΝΟΝΤΑΙ ΤΟΥΣ

ΣΕΙΣΜΟΥΣ

Είς τό Ιατρικόν συνέδριον της 'Οξφόρδης έγινετο ανακοίνωσις υπό του σέρ 'Ερρίκου Χόλλανς περί της προαισθήσεως των σεισμών υπό των ζώων. Μεταξύ των άλλων παραδειγμάτων, ό όμιλητής ανέφερε και τό έξης, έν των τελευταίων σεισμών των 'Ινδιών, που κατερείπωσαν την πόλιν Κουέττα: Άνώτερος Άγγλος αξιωματικός έξύπνησε αίφνιδιώς την νύκτα από τά γαυγίσματα και ουρλιάσματα του σκύλου του. Έμάλλωσε τό ζώον και έδοκίμασε να πέση πάλιν να κοιμηθή, άλλ' έστάθη άδύνατον. Τό σκυλί δεν τόν άφηνεν ήσυχον, έτρεχε προς την πόρτα, έγύριζε, ένύτταζε τόν κύριόν του, έγαυγίζε και παντοιοτρόπως έξεδήλωνε την άνησυχίαν του. 'Ο αξιωματικός ύποπτεύθη μήπως εις τόν κήπον είχαν μπη κλέπται, ντύθηκε διαστικά-διαστικά και με τό πιστόλι στο χέρι ήκολούθησε τό σκυλί έξω εις τόν κήπον. Παρ' όλην την έπισταμένην προσοχήν του, δεν κατώρθωσε ν' άνακαλύψη πουθενά ύποπτα ίχνη. Ήταν έτοιμος να γυρίση εις τό σπίτι, όταν έξαφνα ήρχισε να σείεται ή γή. Είς διάστημα όλίγων δευτερολέπτων τό σπίτι κατέρρευσεν εις έρείπια.

■ ■

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΠΟΥ ΕΚΕΡΑΙΣΕ ΕΝΑ

ΠΟΛΕΜΟΝ

Τό Πρακτορείον Ρώυτερ μεταδίδει την έδησιν ότι ένας σκύλος έθεσε τέρας εις τόν πόλεμον μεταξύ δύο άγρίων φυλών εις τό όρη της Νέας Γουίνεας. 'Ο σκύλος άνήκεν εις κάποιον Μιχ. Αλαχί, εργάτην χρυσωρυχείου, ό όποίος παρηκολούθει την μάχην. Κάποιαν στιγμήν τέσσαρα βέλη έπέρασαν δίπλα από τό κεφάλι του σκύλου. 'Ο Αλαχί έπυροβόλησε δις δια να είδοποιήση την φυλήν δια την όποιαν ένδιεφέρετο ότι οι αντίπαλοί των έπιτίθεντο, έξ αίτίας δέ των πυροβολισμών μερικοί από τους έπιτιθεμένους ύπεχώρησαν. Τότε ό σκύλος έτέθη εις κατάδιωξίν των, έπέφερε δέ τόσην σύγχυσιν, ώστε ή φυγή έγενικεύθη και όλοι οι έπιτιθέμενοι κατετροπώθησαν από τόν σκύλον. Οι νικηταί τότε, είνωμονοούντες τόν τεράστιον σωτήρα των, του έχάρισαν ένα χοίρον.

(Από τόν «Φίλο των Ζώων»)

Μικρές Ιστορίες

Τό τέλος της αγάπης του Κατούλ Μαντές

Μια σκληρή νεράιδα πήρε την πριγκήπισσα Άργεντίνη, όταν ήταν μικρούλα άκόμα και την μετέφερε σε κάποιο έρημικό νησί.

Ό λόγος που άνάγκασε τη νεράιδα να κάνει τη σκληρή αυτή πράξη δεν σάς ένδιαφέρει και γι' αυτό δεν τόν αναφέρω.

Η μικρή πριγκήπισσα στενοχωριόταν πολύ στο έρημο εκείνο μέρος, άν και δεν ήταν άνισαρο γιατί εκεί άνθίζανε τά ωραιότερα λουλούδια της γής, κάτω από έναν ούρανό πάντα γελαστόν. που τόν στόλιζαν έδω κι' εκεί τότε δόλοευκα και πότε δόλχυρσα συννεφάκια. Παραδείσια πουλιά κελαΐδουσαν μέσα σε αιώνιως καταπράσινα δάση, κι' ή θάλασσα που έρχόταν μωρμουρίζοντας γλυκά ν' αναπαυθή στην ξανθή άκρογιαλιά, άφηνε άπάνω της μαργαριτάρια κι' όστρακα πολύχρωμα.

Μά ή άπόλυτη έρημιά ήταν εκείνη που έκανε την μικρή πριγκήπισσα δυστυχισμένη. Κι' ή δυστυχία της μεγάλωνε περισσότερο, γιατί σ' όλο τό νησί δεν εύρισκε τίποτε να φάη. Από τά καδιά των δέντρων κρεμόντουσαν λευκά ή κόκκινα φανταχτερά λουλούδια μά δεν ύπήρχε ούτ' ένας καρπός, ούτε ένα χαμοκέρασο, ούτε ένα βατόμυρο.

Κι' όσες φορές ή μικρή Άργεντίνη, που ή πείνα τη βασάνιζε πολύ, έφερνε στα χείλη της κανένα λουλούδι ή κανένα χορτό για να τό φάη, τόβλεπε εύθύς να μεταβάλλεται σε έντομα και να πετάη από τά χείρια της.

Θ' άπορήτε βέβαια πως ή δύστυχη πριγκήπισσα δεν πέθανε άπ' την πείνα στο έρημικό εκείνο νησί. Άλλά ή νεράιδα φρόντιζε και γι' αυτό. Άλλά δώσει στην Άργεντίνη μιά τέτοια δύναμη, ώστε να μην παθαίνη τίποτα και στην πιο δυνατή και μακροχρόνια άκόμα πείνα. Άντιθέτως μάλιστα μεγάλωνε και όμόρφαινε πολύ από μέρα σε μέρα.

Όστόσο, τά βάσανα της όμορφης πριγκήπισσας ήταν άπερίγραπτα. Η μόνη της παρηγοριά κι' ευχαρίστηση ήταν να καθρεφτίζη τό άγγελικό της πρόσωπο, στεφανωμένο με διαμάντια και λουλούδια, μέσα στις ήσυχες πηγές του νερού.

Η πείνα όμως ή άγρια, ή βασανιστική, ή διαρκής πείνα δεν την άφηνε να χαίρεται και τόσο συχνά την όμορφιά της. Την έκανε να τρέχη έδω κι' εκεί, να ψάχνη του κάκου στην άκρογιαλιά, μήπως βρή κανένα ψαράκι, να γλύψη πάνω στην άπελπισία της τούς βράχους, να δοκιμάξη να φάη τις σκληρές πέτρες. Άλλοιμονο όμως!... Τίποτα δεν μπορούσε να καταπράυνη την

πείνα της...

Είναι αλήθεια πολύ περίεργο τό ότι και τά μικρά άστεράκια τη νύκτα δεν συγκινούντα διόλου από την σκληρή τραγωδία της όμορφης έξόριστης. Φαίνεται, ότι ή νεράιδα τά είχε κρύψει κι' αυτά κακά, όπως ήταν κι' ή ίδια.

Πολλές φορές ή Άργεντίνη, που άν και ήταν σε ήλικία ν' άγαπήση και ν' άγαπηθή, δεν είχε όστόσο ιδέα από τό όνειροπολήματα εκείνα που συνταράζουν και τις άθώστερες παρθενικές ψυχές, στεκόταν για λίγο άφηρημένη άντίκρυ στο φεγγάρι. Άμέσως όμως ή πείνα την κεντούσε και τότε σήκωνε ψηλά τά χείρια της σαν νάθελε ν' άρπάξη και να φάη τη λαμπερή σελήνη, που μοιαζε σαν έξωτική μελίρρητη όπωρα...

Επί τέλους ή νεράιδα αποφάσισε να έλευθερώνη από τά φοβερά αυτά μαρτύρια την έξόριστή κι' έστειλε έναν από τούς νέους άκολουθούς της τόν πιο ώραίο—στο νησί, φορτώνοντας τον μ' ένα κάσιτρο, από τούς γλυκύτερους καρπούς της γής.

Η Άργεντίνη πλανιόταν εκείνη τη στιγμή στην όχθη ενός ποταμού, όταν είδε νάρχεται προς τό μέρος της ό νέος κρατώντας στα χείρια του ένα κάσιτρο. Πρόσεξε τότε καλύτερα κι' είδε πως μέσ' στο κάσιτρο εκείνο ήταν σωριασμένα ροδάκινα, βερυκόκκα, σταφύλια, σύκα και κατακόκκινα κεράσια.

Η όμορφη πριγκήπισσα έβγαλε ένα ξεφωνητό χαράς κι' έτρεξε κοντά στον ξένο, με μιά τέτοια διάθεση άδηφγίας, που της φαίνόταν ότι θά μπορούσε να καταβροχθήση όλους εκείνους τούς μελιστάλαχτους καρπούς με μιάς.

Μά όταν πλησίασε κι' άντίκρυσε κατάματα τό νέο, σταμάτησε. Τά μάγουλά του ήταν πιο ροδαλά κι' άπ' τά ροδάκινα, τά χείλη του πιο κόκκινα άπ' τά κεράσια και τά δόντια του καθώς γελούσε, ήταν πιο άσπρα κι' άπ' τις καθαραιμένες σφήνες των άμυγδάλων.

Η καρδιά της Άργεντίνης άρχισε τότε να χτυπά μ' έναν άλλον πιο δυνατό ρυθμό. «Άχ, Θεέ μου», συλλογίστηκε ή νέα, «τι να πατοδιαλέξω! Μιά δύναμη με άπαραβάει από τούς καρπούς και με σπρώχνει προς τό νέο. Μήπως πρέπει να τόν φάω κι' αυτόν; 'Ισως. Όχι όμως με τόν ίδιο τρόπο που τρώει κανείς τούς καρπούς. Αυτόν πρέπει να τόν τρώη κανείς με τά χείλη μόνο, μέσα στην αιώνιότητα. Ωστε να μην τελειώση ποτέ ή ήδονή του φίλου του. Δεν πεινώ πιά!...»

Κι' ή ώραία Άργεντίνη, παραμερίζοντας τούς καρπούς, ρίχτηκε πάνω στο νέο. Κρεμάστηκε από τό λαιμό του και κόλλησε τά χείλη της στα χείλη του κι' ένα γλυκύτατο προσεταμένο σιελ, τό φίλο τόν αιώνιο έρωτος, πούται πιο γλυκό και πιο έπιθυμητό άπ' όλους τούς καρπούς της γής, άπ' όλες τις άπολαύσεις και τις ήδονές!...

Κ. ΜΑΝΤΕΣ

'Η έκδίκησιν είναι δική μου

Περιπετειώδες διήγημα του Ζ. Λήκχαν

Ο Ράλερ Ουάρνερ μόλις συνέταξε την νεκρολογία του ένοιωσε μίαν ικανοποίηση.

Η νεκρολογία μου αυτή, ασφαλώς θα κοιμήσει το μένος του Τζών Πρέστον στη Νέα Υόρκη, μονολόγησε. Ένα από τα φύλλα της εφημερίδος θά φροντίσω, βέβαια, να φτάσει στα χέρια του. Η αγγελία, φυσικά, θ' άκυρωθή στην επομένη έκδοση, αλλά ο Πρέστον δεν δά λάβη κανένα φύλλο.

Το σχέδιό του ήταν πράγματι λαμπρό. Κανείς δεν τόν γνώριζε σ' αυτό το μικρό χωριό που άπείχε 6 μίλλια από την πλησιέστερη πόλη. Ο έκδοτης της τοπικής, εφημερίδος θά το καταχωρούσε χωρίς να ζητήσει καμιά ειδική επιβεβαίωση. Ο Βάρνερ έβγαλε από το πορτοφόλι του ένα γράμμα με την διεύθυνσή του στο Λονδίνο, και το διάβασε για χίλιστη φορά.

«...ένα παλινόκυκλο σάν καϊ σένα δεν πρέπει να ξη», τού έγραψε ο Τζών Πρέστον. «Ωδήγησες τη γυναίκα σου στην αυτοκτονία... την αγαπημένη μου αδελφή. Έντα, που ήταν η μόνη μου συγγενής στον κόσμο... Και δλ' αυτά για να σφετεριστής τα λεφτά της. Σ' έξη μήνες όμως έχομαι στο Λονδίνο και θά σ' εκδικηθώ. Σε συμβουλεύω ν' άρχισης από τώρα τις προσευχές σου. Μην επιχειρήσεις να κρυφτείς. Θά σε βρω όπου και να είσαι. Και τότε...»

Γεμάτος θυμό έκαμε το γράμμα χίλια κομμάτια και τώριζε στη φωτιά. Δεν τολμούσε να το στείλη στην αστυνομία. Ήταν ένοχος...

Πράγματι ο ήθικος αούτοργός της αυτοκτονίας της ήταν αυτός με σκοπό να ξαναπαντρευτεί με την Τζόυς Ντούβιν.

Το γράμμα αυτό είχε γραφή πριν τέσσερις μήνες, ώστε σε δύο μήνες ο Πρέστον θά βρισκόταν στην Άγγλια για να τόν εκδικηθή. Την μικρή άγροικία στο έρημικό χωριό ο Βάρνερ την είχε αγοράσει λίγες μέρες μετά την λήψη της απειλητικής επιστολής.

Με το μικρό του φορτάκι πήγε στην πόλη κι' εκεί βρήκε κάποιον με τόν όποιον έστειλε την νεκρολογία του στον έκδοτη. Έπείστρεψε σπίτι ικανοποιημένος όπου τόν περίμενε ένα τηλεγράφημα. Από την άγαπημένη του Τζόυς άσφαλώς. Το άνοιξε, το διάβασε και άνατρίχιασε:

«Αναχώρηση τώρα από το Λονδίνο με αούτοκίνητο.— Πρέστον».

Τά έχασε. Το τηλεγράφημα είχε ταχυδρομηθή πριν μιά ώρα στο Λονδίνο. Δηλαδή σε δύο ώρες ο Πρέστον θά βρισκόταν εκεί. Η ιδέα της άναπιθύμητης αούτης συναντήσεως τόν άνατάτωσε.

Ήπιε τρία ποτήρια ούτσου το ένα κατόπιν του άλλου και ώπλιστηκε μ' ένα ρεβόλβερ.

Ύστερα βγήκε στον κήπο ξεσκέπασε το πηγάδι που βρισκόταν άνοιγμένο

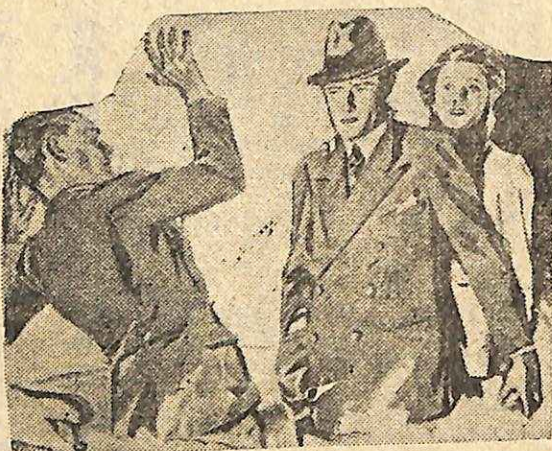
πλάι στο μονοπάτι, και το πρόχειρο σέπασμα τώκρυψε.

— Το νερό έχει δεκαπέντε μέτρα βάθος, μουρμούρισε. Άπόψε η νεκρολογία μου θ' αντικατασταθή με την πραγματική νεκρολογία του Πρέστον.

■ ■

Δέν ύπολειπόταν παρά μιά ώρα άκόμα. Ο Βάρνερ είχε καταφύγει πάλι στη μπουτίλια με το ούτσο. Είχε άνάψει δυο λάμπες: μιά στην τραπεζάρια και μιά στο χάλ. Τις κουρτίνες όλων τών παραθύρων τις είχε καταβάσει. Ένα έκκρεμές μετρούσε τόν χρόνο...

«Έξαφνα άκουσε ένα φρενάρισμα τσέν

— Βάρνερ! του βροντοφώνησε ξάφνου ο Πρέστον. Βγάλε το χέρι σου από την τσέπη.

δρόμο και κατόπιν βήματα στον κήπο. Ο Βάρνερ προχώρησε στην κλειστή πόρτα. Χούφτωσε το πόμολο με τόν χέρι και με το άλλο έσφισε το ρεβόλβερ στη τσέπη του. Άκούστηκε ένα χτύπημα, ύστερα ένα δεύτερο, ένα τρίτο. Η άναπνοή του Βάρνερ κόπηκε. Έπιτέλους άνοιξε την πόρτα και κρύφτηκε άπό πίσω.

Πρώτη πέρασε μέσα στο χάλ η Τζόυλ Ντούβινγκ. Πίσω της έρχόταν ο Τζών Πρέστον. Τα πόδια του Βάρνερ παράλυσαν. Η Τζόυλ Ντούβινγκ έδω με τόν Πρέστον! Δεν ήταν προετοιμασμένος για μιά τέτοια διπλή επίσκεψη.

— Δεν θά σ' ευχαριστή φυσικά, η παρουσία μας Ράλερ; Ένα άστείο νειδιάμα διαγραφόταν στα χείλη του Πρέστον.

«Ωστόσο ο Βάρνερ μπόρεσε να μουρμούριση και έτεινε το χέρι στην Τζόυλ: εκείνο που κράταγε το ρεβόλβερ.

— Δεν καταλαβαίνω τί σημαίνει αυτό είπτε. Άλλά... χαίρω που σε βλέπω.

Η Τζόυλ έκαμε πώς δεν είδε το προτεταμένο χέρι του Βάρνερ.

— Θά καταλάβης άμέσως, περιωρίστηκε να πη.

Δαγκώνοντας τά χείλη ο Βάρνερ ώδήγησε και τούς δυο στην τραπεζάρια. Οί επισκέπται άρνήθηκαν την πρότασή

του όπως καθήσουν.

— Βάρνερ! άκούστηκε η βαρεία φωνή του Πρέστον ίσως να σ' ενδιαφέρει να μάθης ότι η μίς Τζόυλ μου ύποχέθηκε να γίνη γυναίκα μου.

Ο Βάρνερ κλονίστηκε, ώστόσο θυμήθηκε ότι ο Πρέστον γνώριζε την Τζόυλ πριν άκόμα άναχώρηση για την Άμερική: πριν πέντε χρόνια. Γιατί, όμως, δεν τού είχε άναφέρει ποτέ τ' όνομα του Πρέστον;

— Περίεργος και ταχεία άλλαγή αίσθημάτων, δεν είναι έτσι; τραύλισε.

— Διόλου! παρατήρησε η Τζόυλ με σταθερή φωνή. Άλλά σε δικαιολογώ.

Ξέρω τι έχεις κατά νου. Δυστυχώς, όμως, γελάστηκες. Πάντα άγαπούσα τόν Τζόν και πάντα μισούσα έσένα. Φυσικά αυτό το παιχνίδι ήταν άξιοκατάκριτο, αλλά μπορείς ν' άντιλαμβανέσαι τώρα την αίτια που το έπαίξα. Έπεδίωκα να πληροφορηθώ άπό το ίδιο σου το στόμα ότι σάθηκες ή αίτια της αούτοκτονίας της Έντα.

Ο φόβος και το μίσος, τρικύμισαν το μυαλό του Βάρνερ με την καταπληκτική αούτη άποκάλυψη της Τζόυλ.

— Βάρνερ! του βροντοφώνησε ξάφνου ο Πρέστον. Βγάλε το χέρι σου από την τσέπη. Δεν βλέπεις, λοιπόν, ότι σ' έχω προλάβει;

Πράγματι, ο Πρέστον κατέβηκε μέσα άπό την τσέπη του δικού του σασκακιού μιά κάννη. Έτσι τουλάχιστον έπρεπε να πιστέψη ο Βάρνερ. Ο Πρέστον, όμως, ήξερε ότι ήταν τόν ταμπουκι του.

— Ψηλά τά χέρια Βάρνερ... Τώρα Τζόυλ μπορείς να τόν άφοπλίσθης... Ευχαριστώ. Ρίξε το μέσα στην άλλη τσέπη μου. Λοιπόν, Βάρνερ, άκουσε: Η Τζόυλ μου λέγει ότι δεν μπορούμε ν' άποδείξουμε την ένοχή σου για την αούτοκτονία της αδελφής μου και με συμβούλεψε να σ' άφήσουμε να σε τιμωρήσι ή συνείδησή σου. Είχα την πρόθεση να σου σκοτώσω. Γι' αυτό μόλις τελείωσε το σκούτω. Γι' αυτό τόν Νέα Υόρκη, άνεσυμβόλαιό μου στην ιδέα σ' άφήνω. Δεν θά σε σκοτώσω, δ-ιδέα στο μυαλό. Δεν θά σε άκούσω, όμως... Η Τζόυλ έχει δικήν... Άλλά πρόσέξε: Άν τυχόν διαπιστώσω καμιά ύποπτη κίνηση εις βάρος μου να ξέρης ύποπτη κίνηση εις βάρος μου. Θά σε ξαναεπισκεφθώ! Πάμε Τζόυλ.

Η πόρτα χτύπησε με πάταγο... Ο Βάρνερ ήταν έρεπτο σωστό. Έπρεπε να άκυρώση την νεκρολογία του.

Άνοιξε την πόρτα και ώρμησε έξω, να πάη στο γκαράζ του κήπου. Μόνο όταν βρέθηκε μέσα στο νερό του πηγάδι, θυμήθηκε ότι είχε άφήσει το πηγάδι άνοιχτό.

Έτσι η νεκρολογία του δεν άκυρώθηκε ποτέ.

Z. LEHMAN

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Ποταμός της Ελλάδος.— Νότα.
2. Είς εκ τών 7 κορυφαίων άγγέλων πτά τας γραφάς.— Ύποθετικόν.
3. Μονάς βάρους.— Πρασινάδα.
4. Πόλις της Γαλλίας παλαιά πρωτεύουσα της Βρεττανής.— Όργανον πνευστόν τών άρχαίων.
5. Μέτρον έπιφανείας.— Νότα.
6. Διάθεσις περιουσίας.— Νότα.
7. Πρωτεύουσα του νομού Σάμου.— Πέρσης θρησκευτικός μεταρρυθμιστής ιδρυτής του Βαβισμού.
8. Έπαρχία Ναυπακτίας νομ. Αιτωλοακαρνανίας.
9. Μεγαλοπρεπές οικοδόμημα κτισθέν εις την Ίσπανίαν υπό τών Άράβων.— Ο μεσαίος εκ τών τριών φυσικών λιμένων του Πειραιώς.
10. Ο συγγραφέας του «Κόκκινου Κρίνου».

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Τόπος έμπορικών συναλλαγών ι-δια έπλ τών τροφίμων.— Μέγας θεός τών άρχαίων Φοινίκων και Χαναανών. Ψάρι παστό.
3. Ο πρώτος Ρώσος ήγεμών όστις έλαβε τόν τίτλο του Τσάρου.— Πατρίς του Όδυσσεώς.
4. Μέτρον έπιφανείας.— Μιά εκ τών δύο μεγάλων μονών της Ελλάδος.
5. Κράτος μεγάλο.— Πριγκήπισσα του Ιράκ.
6. Άπαγορευτικόν.— Γνωστή άδελ-φότης νέων.
7. «...ράιτ».— Μέτρον του χρόνου.
8. Έκκριμα του ήπατος.
9. Όνομα γυναικείον.— Άνθοδοχείον.
10. Κάτοικοι κράτους χωρίς πόδι.— Θεός τών Αιγυπτίων.— ΕΛ.
11. Άνδρας.— Έταιρία Γάλακτος. (Έστάλη υπό της

δίδος Μ. Κακαβούλη)

ΤΟ ΚΩΔΩΝΟΣΤΑΣΙΟ

Σε μιά έπαρχιακή πόλη, κάποιος πλούσιος και εύσεβής κα-τοιικός της, έχτισε μιά νέα έκκλησία. Το καμπαναριό όμως της έκκλησίας πα-ρουσίαζε αούτο το έξαιρετι-κό, ότι αντί ο πύργος της να είναι τετραγωνικός δ-πως συνήθως, ήταν κυλιν-δρικός. Έτσι για ν' άνεβη κανείς στην κορυφή του, έ-παιρνε μιά σκάλα που άνέ-βαινε σπειροειδώς. Το σχή-μα μας σάς δείχνει, γεω-μετρικώς τόν πύργο με την σκάλα.

Λοιπόν, γνωρίζοντας δ-τι ο πύργος του κωδωνο-στασίου έχει ύψος έντεκα μέτρων, ότι η σκάλα άρχί-ζει από την βάση και φθά-νει άκριβώς ως την κορυ-φή, και ότι η έσωτερική περιφέρεια του πύργου εί-ναι τρία μέτρα, μπορείτε να μάς πείτε πόσο είναι το μήκος της σκάλας;

(Η άπάντησις εις το προσεχές)

ΕΝΑΣ ΔΙΠΛΟΣ ΦΟΝΟΣ

Την ώρα που η μίς Άρνελ, ρεπόρ-τερ σε μιά μεγάλη εφημερίδα, έτοιμα-ζόταν να κοιμηθή, άκουσε θόρυβο και φωνές έξω από το δωμάτιό της. Ά-νοιξε την πόρτα της και είδε ένα κα-κοντυμένο τύπο να κρατά ένα πιστόλι στο χέρι του. Άντίκρου του άκουμπι-σμένη στον τώχο στέκόταν, με τά χέ-ρια ψηλά, η γειτόνισσα της Άρνελ, κ. Τζόνς, και ο άνδρας της που μόλις είχε στραφή, γιατί κλείδωνε την πόρ-τα του διαμερίσματός τους.

Έξαφνικά ο κ. Τζόνς έβγαλε το πι-στόλι του, πρόλαβε όμως ο κακοποιός και πυροβόλησε τρεις φορές την γυναίκα του. Η Άρνελ πρόφθασε να δη-τόν κ. Τζόνς, που στη βία του έσπρωξε την τραυματισμένη γυναίκα του, να πυροβολή έ-πανειλημμένα τόν κακούργο. Μετά η Άρνελ έκλεισε από τη φρίκη τά μάτια της, ξεφω-νίζοντας. Όταν τά ξανάνοιξε είδε τόν κ. Τζόνς σκυμμένο έ-πάνω από τη γυναίκα του, που ήταν πεσμένη στη μέση του διαδρόμου. Το πιστόλι του κ. Τζόνς έβγαζε άκόμη κα-πνό και λίγο πιο πέρα ήταν πεσμένος ο κακοποιός. Η Άρ-νελ τηλεφώνησε άμέσως στην αστυνομία. Η κ. Τζόνς πέθα-νε καθώς την μετέφεραν στο νοσοκομείο και ο ληστής βρι-σκόταν σε κοιμητώδη κατά-σταση. Η αστυνομία έκανε ά-μέσως έρευνες στον τόπο του δράματος και άνακάλυψε μό-νον ίχνη σφαιρών στο πάτωμα. Τίποτε άλλο. Η ιατροδικαστι-

κή εξέταση άπέδειξε ότι ο κακούρ-γος είχε μεταχειρισθή τις τρεις σφαί-ρες, του περιστρόφου του. Άπό τις έξη σφαίρες που έτράβηξε ο κ. Τζόνς έ-ναντίον του ληστού οί τρεις βρέθηκαν στο σώμα του. Σφαίρες δεν βρέθηκαν στο πτώμα της κ. Τζόνς γιατί όλες την είχαν διαπεράσει και βγή από την πλάτη.

Πριν πεθάνη ο κακούργος, με σβυ-σμένη φωνή, κατέθεσε ότι η άπόπειρα έναντίον της κ. Τζόνς είχε σκηνοθετη-θή από τόν σύζυγό της για να την φο-βερίση. Τόν είχε πληρώσει λοιπόν για να πυροβολήση με άδεις σφαίρες, και έτσι άκριβώς συνέβη.

Κατόπιν αούτου η αστυνομία, τη ύπο-δείξει της Άρνελ, συνέλαβε τόν κ. Τζόνς με την κατηγορία φόνου της γυ-ναίκας του και του κακοποιού. Πώς άπέδειξε η Άρνελ στην αστυνομία την ένοχή του;

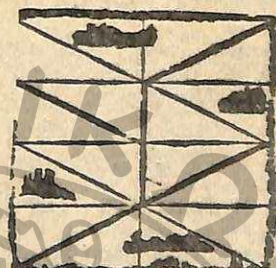
Λύσεις προηγουμένων

ΣΤΟΝ ΙΠΠΟΔΡΟΜΟ

Κατά την άφιχή τους στον Ιππόδρο-μο, ο κ. Χ. είχε 12 δραχμές και ο κ. Κ. 20.

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Ίδου πως ο γεωμέτρης που φώνα-ξαν οί τέσσερις κληρονόμοι, διαίρεσε το κτήμα σε τέσσερα ίσα μέρη, δίνον-τας στον καθένα από τούς κληρονό-μους και τ-ό ένα δάσος.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 520

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
1	K	A	M	H	L	O	P	A	P	A	L	I	S	
2	A	L	E	E	A	N	D	P	O	S		I	S	A
3	P	H	E		S		S	A		O	L	O	N	
4	E	T	I		A	I	T	I	A	T	I	N	I	
5	P	A	K	T	I	B	A	N		E	I	K	O	S
6	N		O		Z	A	P	H		A		A	M	
7	A	P	N	I		N	A		A	P	A		I	A
8	O	A		A	I		M	A	N	I	K	I	A	
9	Y	B	O	S		P	A	P	O	N		T		B
10	M	A	N	I	A		S	T	P	O	M	E	N	H
11	N	O	S	O	S		H	O	I	K	A		M	
12	T	I	S			I		S	O			S	I	A

Τὰ περίεργα τῶν σπόρ

ΚΑΜΠΙΓΚ ΠΑΝΩ ΣΕ ΤΡΟΧΟΥΣΙ

Όσοι ασχολήθηκαν τὸ καλοκαίρι μετὸ «κάμπιγκ» τὴν κατασκήνωση δηλαδή στὶς ἐξοχές, θὰ διαπίστωσαν πόσο δύσκολο πρᾶγμα εἶναι νὰ βρῇ κανεὶς ἕνα μέρος τῆς προκοπῆς, χωρὶς νὰ τὸ ἔχη ἤδη ἀνακαλύψῃ κάποιος ἄλλος. «Εἶται, ὅταν πᾶτε ἐσεῖς, ἔχετε νὰ κάνετε μετὶς γρίνιες τῶν τυχερῶν ἢ τῶν φρονίμων πού σᾶς πρόλαβαν καὶ πού δὲν

σᾶς ἀφήνουν νὰ ἐγκατασταθῆτε στὸ γῆπεδό «τους».

«Εἷας Ἀμερικανὸς θιασώτης τῆς υπαίθρου βρῆκε τὸν τρόπο νὰ κἀν κάμπιγκ χωρὶς νὰ μάλωσῃ μετὰ κανέναν. Διεσκεύασε τὴ στέγη τοῦ αὐτοκινήτου του σὲ μιά ὥραια ταράτσα τὴν ὁποία ἐφώτισε μετὰ σκηνῇ. Ὅταν, λοιπόν, θέλῃ ἐξοχῇ, παίρνει τὴν οἰκογένειά του καὶ τὸ αὐτοκίνητό του καὶ πηγαίνει ὅπου τοῦ ἀρέσει. Σταματοῦν, στήνουν τὴν σκηνὴ πάνω στὴ στέγη τοῦ αὐτοκινήτου καὶ... κατασκηνοῦν. ἔτσι ἑναερίως. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς διώξῃ οὔτε νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ στήσουν τὴν σκηνή τους.

Τὸ σύστημα τοῦ Ἀμερικανοῦ, ὑπόσχονται νὰ τὸ μιμηθοῦν, ἀπὸ χρόνου, πολλοὶ ἄλλοι Ἀμερικανοὶ φίλοι τοῦ υπαίθρου.

Η ΤΑΧΥΤΗΣ ΤΩΝ

Εἶχατε ποτὲ τὴν περιέργεια νὰ μάθετε ποιά εἶνε ἡ ταχύτης τῶν σφαιρῶν τοῦ τένις;

Λοιπόν, ὁ διάσημος ἐπαγγελματίας τεννίστας, Μπιλ Τίλντεν, εἶχε τὴν ἰδέαν νὰ καταγράψῃ ἠλεκτρικῶς, χάρις σ' ἕνα εἰδικὸ κινηματογραφικὸ μηχανήμα, τὴν ταχύτητα μιᾶς μπάλλας τένις, καὶ βρῆκε γιὰ τοὺς συμπαίκτας του Στόεφεν καὶ Βίνες ὅτι οἱ σφαῖρες τῶν κάμουν 214 τοῦ πρώτου καὶ 208 τοῦ δευτέρου χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Ὅσον ἀφορᾷ οἱ δικές του, αὐτὲς πετοῦν μετὰ 240

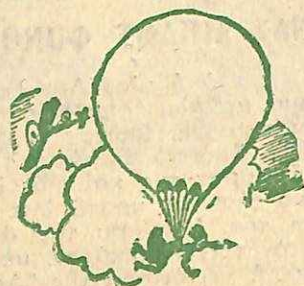
τὴν ὥρα! Δὲν εἶναι λοιπόν ἐκπληκτικὸ ἂν μιὰ σφαῖρα γίνεται μετὰ παρόμοια ταχύτητα ἀληθινὸ βλήμα πυροβόλου ὁπλου;

Μήπως πρὸ τοῦ πολέμου δὲν εἶχε βγάλει τὸ μάτι του μετὰ μιὰ σφαῖρα τένις ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλείτερους πρωταθλητὰς τῆς ἐποχῆς, ὁ Λάουρετζ;

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΙΣΤΡΙΑ

Ἡ μικρούλα Λουίζα Στάμερ, ἔγινε, σὲ ἡλικία 14 ἐτῶν, ἀλεξιπτωτιστρία καὶ ἡρώς χωρὶς νὰ τὸ θέλλῃ. Ἡ νεαρὰ αὐτὴ δεσποινίς, εἶχε ἕνα θεῖο ἀεροπόρο. Τελευταίως τοῦ ἔφαγε τὸ κεφάλι νὰ τὴν πάρῃ μαζί του στὸ ἀεροπλάνο του γιὰ τὸ βάπτισμα τοῦ ἀέρος. Ὁ ἀεροπόρος, ἐπὶ τέλους, δέχτηκε νὰ τὴν κάμῃ μιὰ βόλτα πάνω ἀπὸ τὴν πόλη. Ὅταν ἦλθε ἡ μεγάλη στιγμή, ἐντυσε τὴν ἀνψούλα του μετὰ τὴν εἰδικὴ στολή, τῆς πέρασε στὴν πλάτη τὸ ἀλεξιπτωτὰ καὶ τῆς ἔδωκε τὶς τελευταῖες του ὁδηγίες:

— Ἄν ἀντιληφθῇ τῆς εἶπε, στὸ τέλος, τὸν παραμικρὸ κίνδυνο θὰ σοῦ κά-

νω σημάδι καὶ θὰ πηδήξῃς ἀμέσως ἔξω ἀπὸ τὴ σκάφη. Πρόσεξε μονάχα νὰ μὴν τραβήξῃς ἀμέσως τὸ σχοινάκι τοῦ ἀλεξιπτωτοῦ.

Ἡ μικρούλα ὑπεσχέθη νὰναι προσεκτικὴ καὶ ἡ πτήσις ἄρχισε.

Καθὼς πετοῦσαν, ἔφθασαν καὶ πάνω ἀπὸ τὸ λύκειο ὅπου σπουδάζει ἡ ἀνεψιὰ τοῦ ἀεροπόρου. Αὐτὸς θέλησε νὰ εἰδοποιήσῃ γι' αὐτὸ τὴν ἐπιβάτιδά του καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸ μέρος τῆς τῆς κάλει μετὰ τὸ χέρι ἕνα σημεῖο σὰν νὰ διαβαζε καὶ κατόπιν τῆς ἔδειξε μετὰ τὸ δάχτυλό πρὸς τὰ κάτω.

Ἡ μικρὴ τότε χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, σηκώνεται ἀπὸ τὴν θέση τῆς, δρασκελίζει τὴν σκάφη καὶ βρίσκεται στὸ κενό. Ὁ ἀεροπόρος παρ' ὀλίγο νὰ μείνῃ στὸν τόπο ἀπὸ συγκοπή.

Εὐτυχῶς σὲ λίγο εἶδε τὸ ἀλεξιπτωτὸ τῆς ἀνεψιάς του νὰ ἀνοίγῃ καὶ ἔσπευσε νὰ κατέβῃ καὶ αὐτὸς ἐτοιμὸς νὰ τῆς τραβήξῃ τὰ αὐτιά γιὰ τὸ ἀστεῖο τῆς. Ἡ μικρὴ, ὅμως τοῦ εἶπε ὅτι παρεξήγησε τὴ χειρονομία του καὶ δὲν πῆδησε γιὰ νὰ κἀν ἐπίδειξη στὶς συμμαθήτριές τῆς.

ΤΟ ΜΑΞΙΛΑΡΩΜΑ... ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

Ὡς γνωστὸν, στὰ ἀρχαῖα θεάτρα, ποὺ ἦσαν ὅλα ὑπαίθρια μετὰ μαρμάρινα καθίσματα, οἱ θεαταὶ ἔφεραν μαζί τους καὶ μαξιλαράκια γιὰ νὰ κάθωνται ἀναπαυτικώτερα. Τὰ μαξιλαράκια, ὅμως, αὐτὰ εἶχαν καὶ ἕνα ἀκόμη προορισμόν. Μεταβάλλονταν σὲ ὄργανα ἀποδοκιμασίας στὰ χέρια τῶν θεατῶν, οἱ ὁποῖοι ἐμαξιλάρωναν κατὰ τὸ γνωστὸν

ρήμα τὸς ἡθοποιούς ἂν δὲν τοὺς ἄρεσε τὸ παίξιμό τους ἢ τὸ ἔργο.

Ἡ καλὴ αὐτὴ συνήθεια τῶν προπατόρων μας βρῆκε τῶρα μιμητὰς καὶ στὰ ποδοσφαιρικὰ γήπεδα τοῦ Παρισιῶ. Οἱ φίλαθλοι φθάνουν ἐκεῖ ἐφωδιασμένοι μετὰ μικρὰ σκληρότατα, μαξιλαράκια, καὶ ὅταν ἡ εὐνοομένη τους ὁμάδα τοὺς διαψεύσῃ τὶς ἐλπίδες, τὴν περιμένουν στὴν ἐξοδο τῶν ἀποδυτηρίων καὶ ἐκεῖ τὴν βομβαρδίζουν μετὰ τὰ μαξιλάρια τῶν. Κάποτε, ὅμως, ἡ γωνία ἐνὸς μαξιλαριοῦ, παρ' ὀλίγον νὰ βγάλῃ τὸ μάτι τοῦ τερματοφύλακος μιᾶς ὁμάδος, πρᾶγμα πού ἔγινε αἰτία νὰ ληφθοῦν μέτρα καὶ ἔτσι τὸ ὥραίο αὐτὸ ἔθιμο, τείνει νὰ καταργηθῇ.

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΤΟΥ ΤΟΚΙΟ

Δὲ εἶναι κάτι τὸ ἀπείρως μεγαλειωδέστερο ἀπὸ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Βερολίνου, οἱ Ὀλυμπιακοὶ τοῦ Τόκιο. Αὐτὸ τοῦλάχιστον βεβαίουν οἱ Ἰάπωνες καὶ αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τὶς προετοιμασίες τῶν πού συνεχίζονται πυρετωδῶς παρ' ὅλες τὶς ἐκπεπραγίες μετὰ τοὺς Κινέζους.

Ἐπίσης μᾶς ἀγγέλλεται ὅτι ἡ διοργανωτικὴ ἐπιτροπὴ τῆς Ὀλυμπιάδος τοῦ Τόκιο, διαθέτει γιὰ τοὺς ἀγῶνας 85 ἐκατομμύρια γένυς, ὅπερ σημαίνει εἰς δραχμὰς 160.000.000! Τὸ ποσὸν αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ ρεκόρ τῶν δσων ἔχουν διατεθῇ ὡς τώρα γιὰ τὴ διοργάνωση Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.

Προβλέπεται, μετὰξὺ ἄλλων, ἡ κατασκευή, στὴν καρδιά τῆς Ἰαπωνικῆς πρωτεύουσας, σταδίου πού θὰ μὴ πορῇ νὰ πε-

ριλάβῃ 90.000 θεατὰς. Δίπλα του, θὰ ὁπάρῃ κολυμβητικὴ δεξαμενὴ 30.000 θέσεων.

Καὶ ἐν τούτοις, τὸ περίφημο στάδιο Κολόμπ, στὸ Παρίσι, μόλις χωρεῖ 30 χιλιάδας θεατὰς!...

ΜΙΚΤΗ ΣΟΒΑΡΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΟΤΑΤΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ 6ΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΩΡΙΑΝ ΙΑΤΩΝΙΑΝ

(Συνέχεια τῆς ἀνταποκρισῆς μας).

Τὸ λοιπὸν ἀδερφάκι ἀναγνώστοι μου, θὰ σᾶς πῶ τὴν σημερινὴ ποιά ἦταν αὐτὴ ἡ ἀγγλιδοῦλα συνεπιβάτιδά πού μοῦ ρώτησε κατὰ τὴν διάλειψιν περὶ Ἀνατέλων Ἡλίου. Λοιπὸν ἡ ὥραία κοπελίτσα ἦταν ἀπὸ τὴν Χονολουλού. Ζέρετε πού εἶναι ἡ Χονολουλού; Ἐκεῖ κάπου μέσα στὴν θάλασσα, λίγο ξερὰ ἀπὸ τὴν Ἀγία Ἑλένη, ὅπου ἐξωρίσθηκε ὁ Μέγας Ναπολέων πρὸ τοῦ πεθάνου. Τὸ λοιπὸν ἡ μίς Ριξίλινθον—ἔτσι τὴν λέγανε: Γαρουφαλῖα Ριξίλινθον—ἦταν κόρη τοῦ διοικητοῦ τῆς Χονολουλόνης σὲρ μίστερ Ριξίλινθον, πού εἶχε γεννηθῇ στὴν Νέα Ὑόρκη καὶ ἔκανε τὸν ὀργανοπαῖχτὴ στὸ Σικάγο, ἔξω ἀπὸ τὰ σφαγεῖα τῶν γουρουνιῶν, πού τὰ βάσεις ὀλίγον μετὰ τὶς τρέχες ἀπὸ τὴν μιάμερην, πού λέει ὁ λόγος, καὶ θγαίνουνη λουκάνικα ἀπὸ τὸ ἄλλο ἔτοιμα γιὰ φάγωμα. Πῶς τώρα ἀπὸ ὀργανοπαῖχτης ἔγινε διοικητῆς, αὐτὸ εἶναι ἄλλη ἱστορία, ὅπως εἶπε καὶ ὁ Ἰούλιος Καίσαρ.

Οἱ δύο νέοι ἀγαπιοῦνται. Καὶ ἀγαπιοῦνται τρελλὰ. Τὸ ἔργον ἀρχίζει εἰς μίαν σκοτεινὴν παράδοσιν τῆς οδοῦ Ἀχαρνῶν. Εἶναι χειμῶνας καὶ ἕνας σαλεπιτζῆς συνομιλεῖ εἰς τὴν γωνία τοῦ δρόμου μετὰ ἕναν καστανά, πού ἔχει ξεπουλήσει καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν του.

Οἱ δύο νέοι εἶχαν δώσει ραντεβού διὰ τὸ βράδυ ἐκεῖνο εἰς τὴν γωνίαν ἐκείνην. Πρώτος φθάνει ὁ νεαρός. Συμβουλευτὰ τὸ ὁρολόγιόν του καὶ ἔχων προφανῶς ὅλον τὸν καιρὸν νὰ περιμένῃ πίνει ἕνα σαλέπιον. Ἡ ὥρα περνᾷ, ὁ νεαρὸς πίνει καὶ δευτέρον σαλέπιον. τοῦτο διαδέχεται τρίτον ἀλλὰ ἡ νεάνις δὲν φαίνεται.

Ἀλλαγὴ σκηνοθεσίας: Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μεγάλου ἐπιχειρηματίου πολιτικοῦ διδεται χορὸς: εὐραχίζονται τὰ γενέθλια τῆς χαριεστάτης κόρης τοῦ Κάθριν καὶ προικεῖται καὶ

πρέπει νὰ πᾶς στὴν Ἰαπωνία. Πρόλαβε ὅμως, γιὰτὶ θὰ γίνῃ πόλεμος ἐκεῖ χάμω!

Τὸ εἶπε ἡ κακοῦρα καὶ ἔγινε. (Εἰς τὸ προσεχές θὰ συνεχίσω)

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΕΝΑΡΙΟ

Ἡ νεαρὰ Κάθριν ἀγαπᾷ περιπαθῶς τὸν νεαρό Παμίκω. Ἡ πρώτη εἶναι γόνος ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας. Ὁ πατέρας τῆς εἶχε μεταναστεύσει πρὸ ἐτῶν εἰς Ἀμερικὴν καὶ ἔκαμε τὸν πινακοπλῆτην. Ἐκτοτε ὅμως τὰ πράγματα ἄλλαξαν πολὺ καὶ ἡ Κάθριν, ἡ Κατερινούλα τῆς ἄλλοτε, μετεβλήθη εἰς ἀριστοκράτισσα. Ὁ Παμίκος, ὅμως, ἦτο καὶ ἐμεινε πτωχός.

Οἱ δύο νέοι ἀγαπιοῦνται. Καὶ ἀγαπιοῦνται τρελλὰ. Τὸ ἔργον ἀρχίζει εἰς μίαν σκοτεινὴν παράδοσιν τῆς οδοῦ Ἀχαρνῶν. Εἶναι χειμῶνας καὶ ἕνας σαλεπιτζῆς συνομιλεῖ εἰς τὴν γωνία τοῦ δρόμου μετὰ ἕναν καστανά, πού ἔχει ξεπουλήσει καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν του.

Οἱ δύο νέοι εἶχαν δώσει ραντεβού διὰ τὸ βράδυ ἐκεῖνο εἰς τὴν γωνίαν ἐκείνην. Πρώτος φθάνει ὁ νεαρός. Συμβουλευτὰ τὸ ὁρολόγιόν του καὶ ἔχων προφανῶς ὅλον τὸν καιρὸν νὰ περιμένῃ πίνει ἕνα σαλέπιον. Ἡ ὥρα περνᾷ, ὁ νεαρὸς πίνει καὶ δευτέρον σαλέπιον. τοῦτο διαδέχεται τρίτον ἀλλὰ ἡ νεάνις δὲν φαίνεται.

Ἀλλαγὴ σκηνοθεσίας: Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μεγάλου ἐπιχειρηματίου πολιτικοῦ διδεται χορὸς: εὐραχίζονται τὰ γενέθλια τῆς χαριεστάτης κόρης τοῦ Κάθριν καὶ προικεῖται καὶ

πρέπει νὰ πᾶς στὴν Ἰαπωνία. Πρόλαβε ὅμως, γιὰτὶ θὰ γίνῃ πόλεμος ἐκεῖ χάμω!

Τὸ εἶπε ἡ κακοῦρα καὶ ἔγινε. (Εἰς τὸ προσεχές θὰ συνεχίσω)

Ο ΝΟΝΤΑΣ ΣΑΣ

ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΥ ΡΙΣΕΛΙΕ

Ο ΚΩΔΩΝΟΚΡΟΥΣΤΗΣ ΤΗΣ ΖΑΚΣΟΝΒΙΛΛΗΣ

Μέγα αστυνομικὸν μυθιστόρημα μετὰ πολλῶν εἰκόνων ἐκ τοῦ φυσικοῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἴπομεν λοιπὸν εἰς τὴν χθεσινῇ ποτελευταίαν συνέχειάν μας ὅτι ἐκ τοῦ γάμου ἐκείνου μετὰ τὴν Γαλλίδα χορεύτρια ἐγεννήθη ὁ Ἀρθούρος. Καταλόθατε ὥστε κατὰ ποῖος ἦτο ὁ Ἀρθούρος αὐτός.

Τώρα, πρὸ τοῦ χωρῆσθαι εἰς

τὰ περαιτέρω, εἰς τὴν συνταρακτικὴν δηλ. ἱστορίαν τοῦ Κωδωνοκροῦστου τῆς Ζακσονβίλλης ὁ ὁποῖος ἐλέγετο Ἀρθούρος, θὰ σᾶς ἀναφέρωμεν λεπτομερῶς καὶ περὶ αὐτοῦ παρακατιόντες—θὰ ὁπισθοδρομήσωμεν καὶ πάλιν κατὰ τινας αἰῶνας διὰ νὰ σᾶς διηγήσωμεν περὶ μιᾶς ἐξίσου συνταρακτικωτάτης ὑποθέσεως ἥτις ἐλάβε χώραν περὶ τὰ 1675 μ.Χ.

Ὡς γνωστὸν, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην αἱ Τράπεζαι δὲν εἶχαν ἀκόμη ἐφευρεθῇ. Ὁ λαὸς, πλούσιοι καὶ πτωχοί, ἀπεταρίεναν τὰ περισσεύματά των μέσα εἰς σακούλια καὶ ἐποσθετόνουν ταῦτα ὑπὸ τὰς στρωμνὰς αὐτῶν.

Εἰς μίαν Ὁλλανδικὴν πόλιν ἡ

ΔΥΟ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΝΑΣΡΕΔΔΙΝ ΧΟΤΖΑ

Ο Ν. ΧΟΤΖΑΣ ΚΑΙ Ο ΓΑΤΟΣ

Κάποτε ὁ Νασρεδδίν χότζας εἶχε ἕναν γάτο τὸν ὁποῖον ἐπεριποιεῖτο πολὺ γιὰτὶ τοῦ φύλαγε καλὰ τὸ κελάρι ἀπὸ τοὺς ποντικούς. Συνήθιζε, ὅμως, παρ' ὅλη τὴν ἀγάπην πού τοῦ ἔχει, νὰ δέρῃ καθε πρῶτὸ ὁ Χότζας τὸν γάτο τοῦ ἀφοῦ τοῦ δώσῃ νὰ φάγῃ. Μιὰ μέρα τὸν ρωτᾷ ἕνας γείτονας.

—Γιὰτὶ χότζα δέρνεις τὸν γάτο σου ἀφοῦ τοῦ δώσῃς τὸ πλερόνι του;

—Δὲν ξέρεις ἐσύ γείτονα. Τὸ πλερόνι εἶναι γιὰ νὰ χορτάσῃ καὶ τὸ ἔξω γιὰ νὰ μὴν ξεχνᾷ ὅτι ἔφαγε καὶ δὲν πρέπει ν' ἀγγίξῃ τίποτε ἀπὸ τὸ κελλάρι!

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΑ ΡΟΔΑΚΙΝΑ

Κάποτε πάλι ὁ χότζας, συναντᾷ στὸ δρόμο μ' ἕνα παιδάκι πού κρατοῦσε ἕνα καλάθι μετὰ ροδάκινα. Τὸ σταματᾷ. Τοῦ παίρνει τὰ ροδάκινα καὶ ἀρχίζει νὰ τὰ τρῶ. Τὸ παιδί ἔβαλε τὰ κλάμματα. Ἐκείνη τὴν ὥρα περνοῦς ὁ καντζῆς τοῦ χωριοῦ καὶ ρωτᾷ τὸ παιδί γιὰτὶ κλαίει. Τὸ παιδί τοῦ εἶπε. Καὶ ὁ καντζῆς:

—Δὲν ἔπρεπε χότζα νὰ φᾶς τὰ ροδάκινα τοῦ παιδιοῦ καὶ νὰ τὸ κἀνῃς νὰ κλαίῃ;

—Χμ, ἔκανε ὁ χότζας, προτιμώτερο καντζῆ ἐφεντῇ εἶναι νὰ τὸ κἀνω νὰ κλαίῃ γιὰτὶ τὰ ἔχασε, παρὰ γιὰτὶ τὰ ἔφαγε τὸ ἴδιο...

αὐτὰς νὰ ἀναγγελοῦν οἱ ἀρραβῶνες τῆς, μετὰ τὸν νεαρόν υἱόν τοῦ γηραιοῦ ἐφοπλιστοῦ κ. Καραβοστασιμασμένου. Ἡ ὀρχήστρα παίζει διαρκῶς καὶ τὰ ζεύγη στρεβιλίζονται ἀδαμαντοποικιλτα καὶ κατάφορα παρὰσήμεν καὶ μετὰ τῆς. Σαφηνὰ ἀκούεται ὁξύ σύριγμα.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

«Ὡ ξένε, σὺ ὅπου περνᾷς ἐμπρὸς ἀπ' τὸ Πεκίνον τὴν πόλιν τὴν γενέτειράν των «ἀντρίων» ἐκείνων πού ἔπασαν μαχόμενοι γενναίως «ἐπὶ τῆς πατρὸς» ἐσύ, πού εἰς ὁλόλευκος μὲ τῶν κιντρίων λάτρες, προσκύνῃς αὐτὴν τὴν γῆν τοῦ δόλου Σέν-Τάγκ-Κάι πού πῆγε γιὰ τὸ Τόκιο καὶ πῆρε τὴ... Σαγκάι!»

ΠΩΛ ΣΟΥΝΤ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΕΣ ΑΚΡΟΒΑΣΙΕΣ

Ὅταν ἔχετε τὸν ἀριθμὸν 74689 καὶ προσθέσετε σ' αὐτὸν τὸ 3525 κατόπιν τὸ 37602 καὶ ἔπειτα ἀφαιρέσετε τὸ 952½ καὶ πολλαπλασιάσετε τὴν διαφορὰν ἐπὶ 87. 50 καὶ προσθέσετε στὸ γινόμενον τὸν ἀριθμὸν 870352688000, τί ἀπορῶμα θὰ ἔχετε;

Σημειώστε ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ πράξεις πρέπει νὰ γίνωνται νουθεῶς. Χωρὶς μολύβι δηλ. καὶ χαρτί.

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΠΙΘΗΚΑΚΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Μιὰ κυρία εἶχε ἕνα χαριτωμένον πιθηκάκι τὸ ὁποῖον ὑπεραγαποῦσε. Τὸ λέγανε Τζὼν καὶ ἦταν πολὺ καλομαθημένο! Ἐτρώγε ὅλο φουντούκια. Μιὰ μέρα ὁ Τζὼν ἐξηφανίσθη ξαφνικὰ. Ἀπαρηγόρητῃ ἡ Κα δὲν ἤξερε πού νὰ τὸν δεῇ. Τὸ ξέρετε μήπως ἐσεῖς;

(Οἱ ἀναγνώσται μας καλοῦνται νὰ συμπληρώσουν τὰ παρακάτω. Καὶ συγκεκριμένως νὰ σᾶς εἰπωμεν ὅτι:

- 1) Τί ἦτο τὸ σῶμα;
- 2) Ποῖον τέλος θὰ ἔχῃ ὁ χορός;
- 3) Ποῖον τὸ εἰδύλλιον;
- 4) Καὶ τί θὰ γίνῃ μετὰ τὸ τέλος τοῦ εἰδυλλίου;

τοῦ λέγειν—λίαν κοσμικὸς καὶ ἀποπνευστος, ἀλλὰ τί δὲν κάμνει ἡ κακὴ συναισθητοφῇ. Διότι ἐλθισμοῦνται νὰ σᾶς εἰπωμεν ὅτι ἡ οἰκία τοῦ κ. βάν ντέρ Χόιτεν εἶχε καὶ κεραμίδα, εἰς τὰ ὁποῖα συνεκρινόμετο ἡ ἀριστοκρατία τῆς γειτονίας καὶ διεσκέδαζε. Ὅπως ὅμως συμβαίνει εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν γάτων ὑπάρχον καὶ κατὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα παρέσαν τὸν γάτον τοῦ κ. βάν ντέρ Χόιτεν. Τοῦ εἶπαν λοιπὸν δύο τρεῖς ἄλλοι γάτοι ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς παύσαντες τὸν γλεντζέν, καὶ κάμπνιζε ἐπὶ πλεόν καὶ πούρον.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΠΝΙΧΤΑ ΛΟΓΙΑ...

Μοιάζω τὰ κλώνια τ' ἄφύλλα πού τὰ μαστίζει ὁ ἀγέρας
—κι' εἶναι γιὰ μένα ἄνεμοι οἱ φθονερεῖς μου
Μοῖρες!—
μοιάζω τὸ σπῖτι τὸ ἔρημο μὲ τὶς σπασμένες
Θύρες,
τὸ ἀστέρι ὅταν ξεψυχᾷ σ' ἄγριο τὸ φῶς
τῆς μέρας...

□ □

Καὶ τὸ καίκι πού βουλιά μὲ τὰ πανὰ σκι-
σμένα
καὶ τὸ χαλκί πού ἄπωνα σέρνει τὸ ῥέμμα
τὸ βαθύ...
κάθε μου ὁρμή ἔχει νεκρωθῇ... κάθε μου
ἐλπίδα ἔχει χαθῇ
καὶ ἡ ζωή μου σβύνεται σὰν τ' ἀστεριού
καὶ μένα...

Σ. Γ.

■ ■

ΜΗΝΑΣ ΑΓΑΠΗΣ...

Ήτανε ἐκείνη!... Ἐκείνη ἡ μικρούλα ἀγα-
πημένη πού μ' ἄφησε... Ήτανε ἐκείνη ἡ ἴδια.
Τὰ ἴδια ἐκφραστικά μάτια πού ἤξερα, τὰ ἴ-
δια χεῖλη σὰν τῆς ροδιάς τὸν ἀνθό, τὰ ἴδια
ξανθὰ μαλλιά πού μ' ἄρρεσε νὰ χώνω τὰ δά-
χτυλά μου στ' ἄγνό τους χρυσάφι!

Δὲν μπορεῖ νὰ ἦτανε ἄλλη τόσο ἀπαράλ-
λαχτη καὶ χαριτωμένη σὰν ἐκείνη πού μ' ἄ-
φησε!... Σὰν ἐκείνη πού πρωτοεῖδα—περα-
σμένα τώρα τρία χρόνια—καὶ πού ἀγάπησα
τόσο ἀκαριαῖα.

Ἀμοιβαίως ἔρωτας, στεφανωμένος ἀπὸ
τὶς πρώτες νεανικὲς ὁρμές! Ὑστερα ἐκείνη
ἔφυγε ξαφνικά χωρὶς νὰ ξέρω ἂν ὁ χωρι-
σμός μας αὐτὸς τῆς σπάρξε τὴν καρδιά
γιὰ ὄχι... Οὔτε ἕως μῆνας ἀγάπης δὲν πέ-
ρασε...

Ήτανε ἐκείνη... Καὶ τὴν ξανάδα ὕστερα
ἀπὸ τόσα χρόνια! Δὲν ἄλλαξε καθόλου...
Ἰδια ὅπως ἦτανε κι' ἐκεῖνο τὸ μῆνα τῆς
ἀγάπης... Σ' ἐνα δάχτυλό της βρισκότανε
περασμένος ἕνας χρυσὸς κρίκος καὶ πλάϊ τῆς
ἕνα μικροῦ ἀγοράκι βάδιζε κρατώντας
τῆς τὸ χέρι...

Παντρεμένη λοιπόν! Κι' ἐκεῖνο τὸ μ-
ικροῦ ἴσως νὰ ἦτανε δικό της... Μὰ ἀσφα-
λὸς θὰ ἦτανε.

Ήτανε ἀπαράλλαχτο μ' ἐκείνη... Τὰ ἴ-
δια μάτια, τὰ ἴδια χεῖλη καὶ τὰ ἴδια μαλλιά
φοινικόδεντρα τοῦ πάριου!...

Ήτανε ἐκείνη μὲ τὸ παιδί της... Ἐκεί-
νη πού μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της, ἐκείνη
πού μὲ φίλησε ὑπείρετες φορές κάτω ἀπ' τὰ
φοινικόδεντρα τοῦ πάριου!...

Ήταν ἐκείνη πού μ' ἀγάπησε, πού μὲ να-
νούρισε μὲ γλυκὰ ἐρωτολόγια καὶ πού ὕστε-
ρα ἀπὸ ἕνα μῆνα ἀγάπης ἔφυγε γιὰ νὰ στα-
λάξῃ στὴν καρδιά μου ἀβάσταχτη πίκρα...

ΠΑΡΙΣ ΦΟΥΣΗΣ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ...

...Κάτι τὸ ἀσήμαντο... Μέσα στ' ἀνοιξιά-
τικο δέλλι κάποια πένθιμη συνοδεία πήρε τὸ
δρόμο τοῦ νεκροταφείου... Οἱ διαβάτες πού
περνοῦσαν ἔκαναν μιὰ στιγμὴ τὸν σταυρό
τους κι' ἔρχονταν μιὰ ματιά ἀδιάφορη στὸ
φτωχικὸ φέρετρό, πού διάβαινε κι' ὕστε-
ρα... ὕστερα τελείωσε... μόνο πάνω στὸ
καλντερίμι τοῦ δρόμου ἀνάμεσα σ' ἕνα ἄδειο
κουτί τσιγάρων καὶ σ' ἕνα ξερὸ φύλλο ἕνα
τριαντάφυλλο βρίσκεται πεσμένο. Εἶναι κά-
ποιο ἀπ' τὰ λίγα, πού στόλιζαν τὸ στερνὸ
πρεββάτι τοῦ νεκροῦ νέου πού προηγήτερα
εἶχε περάσει...

Κάποιο αὐτοκίνητο περνᾷ καὶ μιὰ ἀπ' τὶς
ρόδες του σχεδὸν ἀγγίζει τὰ πέταλα τοῦ κόκ-
κινου λουλουδιοῦ. Κακὸ δὲν τοῦ ἔκανε μό-
νο πού τὸ ρεύμα πού δημιουργήθηκε ἔδιωξε
μακριὰ τὸ ξερὸ φύλλο καὶ τὸ κουτί, πού
τοῦ κρατοῦσαν ὡς τώρα συντροφιά, κι' εἶσι
ἔμεινε μόνο, κατάνοιο, στὴ διάθεση τῶν
ποδιῶν τοῦ κάθε διαβάτη...

Δυὸ κομψὰ ποδαράκια γυαλίζουν ἀπὸ μα-
κρὰ μέσ' στὴν μεταξωτὴ κάλτσα καὶ τὴν
σουνέτ γόβα κι' ὕστερα ἡ κομψὴ δεσποινὶς
περνᾷ ἀδιάφορη μπροστὰ ἀπ' τὸ τριαντάφυλ-
λο, χωρὶς νὰ στρέψῃ καθόλου τὰ μάτια της
ἀπ' τὸ πρόσιο αὐτοκίνητο πού στέκεται πῶ
κάτω...

...Βαρεῖα τὰ δῆματα τῆς ἀτυντομικῆς
μπότας ἀντηχοῦν πάνω στὸ πλακόστρωτο,
κι' ὁ ἀτυντομικὸς διαβαίνει κουνώντας τὴν
ἀλυσίδα του δῶ καὶ κεί... κι' ὕστερα κά-
ποια μαυροφορεμένη γρη῏... ἕνας ἐργάτης
ποῖα μαυροφορεμένη γρη῏... ἀδιάφοροι μέσ'
μὲ κουρασμένο πρόσωπο... ἀδιάφοροι μέσ'
στὸ μισοσκόταδο τοῦ δειλινοῦ διαβαίνουν οἱ
διαβάτες... Ὑπάρχουν τόσα τριαντάφυλλα
τὴν ἀνοιξιά... Κι' ἡ νύχτα πλησιάζει... ὁ
δρόμος ἐρημώνεται...

...Καὶ ξαφνικά ἀκούονται δῆματα μιᾶς
περπατητοῦ γρη῏... ὕστερα μέσ' στὸ
φωτεινὸ κύκλω πού σχηματίζει ἡ ἠλεκτρικὴ
λάμπα προβάλλει ἡ σκιά ἐνὸς ἀνθρώπου...
πρῶτα τὸ κεφάλι... ὕστερα τὸ κορμί... στὸ
τέλος τὰ πόδια...

Τώρα ἀρχίζουν ὅλα αὐτὰ νὰ θγαίνουν ἀπ'
τὸν κύκλω καὶ παρουσιάζεται τὸ πραγματικὸ
σῶμα, ἡ νεανικὴ μορφή σκιασμένη παρὰ
ξένα...

Τὰ δυὸ δνειροπόλα μάτια στυλώνονται γιὰ
ἴσο πάνω στὸ πεσμένο τριαντάφυλλο κι' ὕ-
στερα τὸ χέρι σκύβει καὶ τὸ σηκώνει ἀπὸ
ἀπὸ... Κι' ὁ νέος ἀπομακρύνεται διακριτικά
ἀπὸ μέσ' τὸν τρελλὸ χορὸ τῶν δνειρῶν του
ἵνακατεῖται τώρα τὸ μικρὸ λουλουδί πού
κρατᾷ...

...Κι' ἡ νύχτα ἔχει ἀπλωθῇ πιά ὅταν καὶ
τὰ μέσ' ἀπ' τὸν φωτεινὸ κύκλω ξαναπερνᾷ
ὁ νέος. Τώρα ἔχει τὸ δῆμα ἀργὸ κουρασμένο
καὶ τὸ κεφάλι σκυφτό, ἴσως νάναι δάκρυα
οἱ δυὸ σταγόνες πού λάμπουν στὰ μάτια
του, πού εἶναι κορφομένερα στὸ στερνὸ
παραπέτασμα πού ἀπλώνει μπρὸς του ἡ νύ-
χτα κι' ἡ θολοτέρα τῆς σκέψης...

... Καὶ πῶς κάτω ἕνα κορίτσι γελᾷ εἰ-
ρωνικά κυττώντας τὸ τριαντάφυλλο πού κρα-
τᾷ στὰ γόδια της... «Ἀλήθεια τί δνειροπα-
ρμένος αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, συλλογιέται. Καὶ
οἱ σκέψεις της κόβονται ἀπὸ μιὰ κίνηση ἁ-
πότομη, πού κάνει τὸ χέρι πετώντας τὸ κόκ-
κινον λουλουδί...

ΠΙΚΡΟ ΤΡΑΔΟΥΔΙ

Πάλι μὲ τὴν εἰκόνα σου, καὶ πάει νὰ ξημε-
ρώσῃ...
Τὰ ἠλεκτρικὰ σβυστήκανε τοῦ Δήμου πλέον
στοὺς δρόμους
καὶ περπατῶ, δίχως σκοπὸ, μ' ἀναγερτοὺς
τοὺς ὤμους
σὰν νὰ μὴν κλείνω στὴν καρδιά τὴν πίκρα
μου τὴν τόση.

Κι' ἀπόψε χαρτοπαίζοντας ἔχασα καθὼς
πάντα
κι' οὔτε πού ξέρω ἂν τ' αὐριο θὰ νάμαι ἢ δὲ
θάμαι.
Μὰ τί μ' αὐτό; Ἡ ἀνάμνηση μὲ συνεπαίρ-
νει, Νάντα,
κι' ἀπ' τὰ παλιὰ σου τὰ φιλιὰ πίνουμε
καὶ μεθάμε...

Τὰ δάχτυλα στίς τσέπες μου μάταια ψά-
χνουν γιὰ χρήμα,
—καὶ τί σὲ νοιάζει ἂν ἔγινε κι' ἐγὼ ἕνας
χαρτοπαίκτης...
Καθὼς ὁ θάνατος, γραφτὸ νάχη κι' ὁ Ἔρως
μνήμα,
κι' ἂν πέθανε ἡ ἀγάπη σου γιὰ μένα, ἐγὼ
εἴμ' ὁ φταίχτης...

Μιὰ κάμαρα μὲ καρτερεῖ κι' ὁμως πλανιέμαι
ἀκόμα
κι' ἀπ' τὸ ξενῆχτι ὠχρότατος μοιάζω σὰν
Ἀναμίτης...
Μὰ ἄς ξημερώσῃ πῶς καλά! Τρέμω πολὺ στὸ
στρώμα
τίς μικρὲς νύχτες μόνος μου κι' εἶσι πολὺ
μαζί της...

ΝΑΣΟΣ ΓΥΩΙΩΤΗΣ

κινου λουλουδι...
«Χά, Χά ὑπάρχουν τόσα τριαντάφυλλα τὴν
ἀνοιξιά!...»

Καὶ πάλι τὸ καλντερίμι δέχεται πάνω του
τὸ κουρασμένο λουλουδί... Δυὸ τρία πέτα-
λα ἔχουν ξεφύγει κι' ἔχουν σκορπιστῇ ἐδῶ
καὶ κεί... Καὶ δυὸ τρεῖς σταγόνες τῆς ἀνοι-
ξιάτικης νυχτερινῆς δροσιάς λάμπουν κάτω
ἀπ' τὸ φεγγάρι πού ρίχνει τὸ γαλάζιο μυ-
στηριακὸ τοῦ φῶς πάνω στὸ φτωχὸ ἐτοιμο-
θάνατο ἄνθος... Ἡ γαλάζια νύχτα στέλνει
καὶ σ' αὐτὸ τὴ γοητεία της... Κάποιο ἀστέ-
ρι πέφτει στὸν οὐρανό... κάποιος κόσμος
χάνεται... κάποια ψυχούλα σβύνει πάνω
στὶς πλάκες τοῦ δρόμου... κάποια αὐταπάτη
διαλύθηκε... κι' ἡ νύχτα ἡ γαλάζια νύχτα
μὲ τὸ παρῆξενό φῶς της γεμίζει μυστήριο
τὰ γύρω... Πάνω στὶς πλάκες τοῦ δρόμου
κάποιο λουλουδί πεθαίνει...

...Κι' ἡ γαλάζια ἡ μυστηριακὴ νύχτα πέ-
ρασε. Πρῶτ-πρῶτ μιὰ σκουπὴ σκληρὴ μάζεψε
μαζί μὲ μερικὰ χαρτιά κι' ἕνα μαρμαρινὸ ἄν-
θος... Κι' ὕστερα τὸ κάδρο τοῦ σκουπιδιόρου
προχώρησε ἀφήνοντας πίσω του μέσ' στὴν
ποσὶνὴ σιγὴ τὴ μουσικὴ τῶν τροχῶν του...
Κάποια λουλουδένια ζωὴ εἶχε σβύσει... Ἀ-
λήθεια τί ἀσήμνητη ἱστορία... Ὑπάρχουν τό-
σα λουλουδιὰ τὴν ἀνοιξιά...

ΜΑΡΩ ΚΡΕΜΕΤΖΙΑΝ

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα:

Νοταρᾶ 15, Ἀθῆναι

(Ὁπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑτήσια ἐσωτερικοῦ	Δρ. 200.—
Ἑξαμηνία »	» 100.—
Ἑτήσια ἑξωτερικοῦ	Διρ. 1.10.
» Ἀμερικῆς	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαζώνος 22)

Τὰ χειρόγραφα, δημοσιεύμενα καὶ
μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' ἀπὸ τὴ μιὰ με-
ριά τοῦ χαρτιοῦ.

Β. Ὅσοι χρησιμοποιεῖτε ψευδώνυμο
σημειώνετε πάντοτε τὸ ὄνομά σας
καὶ τὴ διεύθυνσή σας γιὰ τὴν ὑπηρεσία
τοῦ περιοδικοῦ.

Γ. Ὅταν ἀναφέρεσθε σὲ παλαιότερες
ἀπαντήσεις νὰ σημειώνετε πάντοτε τὸν
ἀριθμὸ τοῦ φύλλου, γιὰ τὸ ὁποῖο μᾶς
γράφετε.

Δ. Νὰ μὴν στέλνετε ποτὲ περισσότερα
ἀπὸ ἕνα πεζὸ ἢ δυὸ ποιήματα.

Ὅσοι στέλνουν περισσότερα ἀπὸ ὅσα
ὀρίζουμε νὰ ἔχουν ὑπ' ὀφειλὴν τοὺς διὰ
διαβάζονται στὴν τύχη ἕνα πεζὸ ἢ δυὸ
ποιήματα καὶ τὰ ἄλλα θὰ σχίζονται.

Ε. Νὰ μὴν στέλνετε ποτὲ νέα συνεργα-
σία σας ἂν δὲν λάβετε ἀπάντησιν ὁ ἐκεί-
νη πού ἔχετε στείλει, γιὰ τὴν θὰ ληφθῇ
ὑπ' ὄψει. Νὰ σημειώνετε σὲ κάθε και-
τούργια ἀποστολὴ πότε ἐλάβατε ἀπάντη-
σιν στὴν προηγουμένη.

Σημ. Ὡς γνωστὸν ἡ «Εβδομάς» κρί-
νει τὰ ἔργα τῶν ἀναγνωστῶν της καὶ
δημοσιεύει τὰ ἐγκρινόμενα χωρὶς καμ-
μιὰ χρηματικὴ ἀμοιβή.

Α. Κ. Γ. Μέτρες οἱ «Νοσταλγίες». Ἀπὸ
σὰς ἔχομε μεγαλειότερες ἀξιώσεις. Εὐχαρί-
στος θὰ διαβάσωμε τὸ διηγημά σας. Θεό-
δωρον Σκοῦρτην. Τὸ γράψιμο τοῦ
πεζοῦ σας ὄχι στρωτὸ τὴν φορὰ αὐτῇ. Ἀ-
ποφύγετε ἐξοικονομῆσαι καὶ κακοῦς ἐκφρά-
σεις ὅπως λ.χ. «ποῦ θὰ ξεκλειδωνόντουσαν
οἱ ἐδέμκοι ἡπιοι «ἦ» πῆραν τὰ ροδόπέτα-
λά τους τὸ χροῖμα ποδοῦσαν οἱ μαβιές
τῆς ζωῆς μου... γιὰ ν' ἀποτελειώσω κ.λ.π...
Ποιὲς μαβιές; Δὲν καταλάβαμε τί θέλα-
τε νὰ πῆτε, ἐκτός ἂν σὰς διέφυγε καμμιὰ
λέξη ὅταν τὸ ἀντιγράψατε. Μὴ διάξεσθε
πάντως. Π. Κλαδάκη. Ἐγκρίνονται
οἱ «Στροφές». Τὸ ἄλλο πολὺ κατώτερο ἔ-

κτός ἀπὸ ἕνα-δυὸ τετράστιχα πού εἶναι προ-
γματι καλὰ. Ὑπάρχει ἐλπίς καὶ γιὰ κείνο
πού γράφετε. Ἀντ. Κρεκούκιαν. Τὸ
«Σκληρὸ ξύπνημα» δημοσιεύθηκε στὸ ὑπ' ἀρ.
516 φύλλο μας, ὁπότε ἀκριβῶς εἶχε ἔλθει
ἡ σειρά του. Ἐχουν ἐγκριθῇ πολλὰ κι' εἶσι
ἡ σειρά των ἐρχεται ἀφοῦ περάσουν τοῦλάχιστον
δυὸ μῆνες μετὰ τὴν ἐγκρισή τους. Ἀ-
λάκη Βήτων. Συνειθισμένες ἐρωτικὲς
κοινοτοπίες, χωρὶς καμμιὰ πρωτοτυπία. Τα-
σοῦλην Πανούσακη. Ἐγκρίνον-
ται οἱ «Εποχές» καὶ θὰ δημοσιευθοῦν μὲ
τὴν σειρά τους. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐ-
χαριστοῦμε θερμά. Κ. Χλ. Δὲν μᾶς ἱκανο-
ποίησε ἡ «Ἐρημὴ καταχνιά» πίσω ἀπὸ τὸν
ἥλιο. Γεμάτη κοινοτοπίες. Μόνο μερικὰ ση-
μεῖα—κι' αὐτὰ πολὺ λίγα—ξεχωρίζουν μέσα
στὸ σύνολο. Νίκον Πάτην. Πολὺ
προσωπικὰ γραμμένο καὶ χωρὶς γενικότερο
φιλολογικὸ ἐνδιαφέρον. Καὶ τὸ γράψιμό
σας θέλει ἀκόμη λίγο δοῦλεμα γιὰ νὰ στρώ-
σῃ περισσότερο. Μερικὲς λ.χ. φράσεις τοῦ
πεζοῦ σας πολὺ σχοινοτενεῖς. Γιὰ τὰ καλὰ
σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Ἀντ. Κ. Νεο-
δότης. Ἐγκρίνεται τὸ «Ἀγάπησε»
καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του. Τὰ
ἄλλα δὲν τὰ εἴχαμε κρατήσει. Ὅσο γιὰ τὴν
ἐπίδραση, θυμώσαντες ἀκριβῶς μερικὸς
στίχους τοῦ ποιήματος πού ἀναφέρετε καὶ
δὲν μπορούσαμε νὰ εἴμαστε δέδαιοι ἂν ἦ-
σαν ἀντιγραμμένοι ἢ ἀπλῶς ἐπηρεασμένοι.
Πάντως φροντίζετε ν' ἀπαλλάσθε ἀπὸ ξέ-
νες ἐπιρροές. Δῆμον Πράγαν. Πολὺ
πρωτόλεια τὰ ποιήματά σας. Ὁμοιοκατάλη-
κτη στιχοπλοκή χωρὶς τὴν ἀπαιτούμενη ποι-
ητικὴ ἀρμονία. Διαβάστε πρὸς τὸ παρὸν
ποίησιν γιὰ νὰ συνθίσετε κι' ἀργότερα ἐπι-
χειρεῖτε νὰ γράψετε. Εἶσθε τόσο νέος ἀκό-
μη. Νέλλη Σίβαν. Θέλει λίγο δοῦ-
λεμα ἀκόμη τὸ «Διαβάζοντας» γιὰ νὰ γίνῃ
δημοσιεύσιμο. Τοῦ λείπει ἡ μουσικότης, ὁ
ἀρμονικὸς ρυθμὸς, μολοντί ὡς ἰδέα εἶναι
καλὸ. Λεὺκ. Ἀργυρίου. Δυστυχῶς
δὲν εἶναι δημοσιεύσιμα τὰ ποιήματά σας.
Ἀπολύτως γραμμένα καὶ μὲ ἐλαττωματικὴ ρί-
μα, ἰδίως οἱ «Ἀβυσσινιὰς βραδυές». Ἀ.χ.
οὔτε τὸ «φῶδους» ριμάει μὲ «πόθους» οὔτε
ἡ «ενυτία» μὲ τὴ «σιγαλιά». Ἐπίσης τὰ «έ-
λάτια» μὲ τὰ «εἰθία» κ.λ.π. Διαβάστε ἑλ-
ληνας ποιητὰς. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια καὶ
τὸ ἐνδιαφέρον σας εὐχαριστοῦμε θερμά.
Σφ.η.α. Καλοῦσιν τὰ σατυρικά σας ἂν
καὶ ἀκατάλληλα γιὰ τὴν σελίδα λογοτεχνίας
μας. Καλλίτερο τὸ «Τότε καὶ Τώρα» πού
στὴν ἀρχὴ θυμίζει μὲν ἑλαφρὰ κάποιο πα-
ρόμοιο γνωστὸ σατυρικοῦ ἔχει ὁμως τέλος
πῶς μονότονο. Διονύσιον Γεργ.
Κρεκούκιαν. Ἐγκρίνεται τὸ «Νὰ
κλαῖς» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του,
μὲ κάποιες ἐλαφρὲς διορθώσεις. Σάββον
Μιράνην. Καλὸ τὸ «Παραμυθία-Σταν»

ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ

Τελεία καὶ ταχυτάτη ἐκμάθησις τοῦ
διὰ νόμου ἀνεγνωρισμένου συστήματος
στενογραφίας Gabelsberger παρὰ τοῦ
ἀριστοῦ κ. Παναγ. Χατζηγιάννη.

Καὶ ὁ πλέον ἀνεπίδεκτος μαθητὴς
καθίσταται ἱκανὸς στενογράφος, δι' ὁ-
λως ἰδίως μεθόδου, χωρὶς νὰ παραμελῇ
ἄλλας ἀσχολίας του διὰ νὰ μελετήσῃ
κατ' οἶκον. Διδασκαλία κατ' ἄτομον.

Ἐπιστήμονες, δημοσιογράφοι, φοιτη-
ταί, ὑπάλληλοι ἀποκτήσατε ἕνα ἀπαραί-
τητον προσόν. Διδασκτὰ 400 μηνιαίως.
ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΡΙΜΗΝΟΣ.

Ἀπευθυντέον: Περιοδικὸν «Εβδομάς»,
Νοταρᾶ 15.

ὀβλεξος. Ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ
τὴν σειρά του. Ε. Κ. Τὸ πεζὸ σας δημοσι-
εύθηκε ὅταν ἤλθε ἡ σειρά του. Χίλιες φορές
ἔχομε γράφει ὅτι οἱ ἀναγνώσται μας δὲν
πρέπει νὰ ἀνησυχῶν ὅταν ἀργῇ νὰ δημοσι-
ευθῇ κατὶ ἐγκριθῇ γιὰτὶ εἶναι μεγάλος ὁ
ἀριθμὸς τῶν πεζῶν καὶ ποιημάτων καὶ πη-
γαίνουν ὅλα μὲ τὴν σειρά των. Πολὺ κοινὸ-
τοπα τὰ «Τραγοῦδια». Κώσταν Καρα-
θανάση. Καλὰ γιὰ τὴν Σελίδα μόνο.
Θὰ ἤθελαν ἀρκετὸ δοῦλεμα γιὰ νὰ μποῦν
στὴν στήλη. Ἀ.χ. ὁ ἐκτός στίχος τοῦ «Πε-
ρίπατου» εἶναι πολὺ ἀδύνατος ὅπως ἀρχίζει:
«Δυὸ μέσα φιλοῦνται». Θεμιστ.ο-
κλήν Βαρότην. Οἱ στίχοι τοῦ «Μο-
νάχος» φίλες μας, συναντῶνται σὲ πολλὰ λευ-
κώματα τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, καὶ ὄχι δέδαιοι
μὲ τὴν δική σας ὑπογραφή. Ὅσο γιὰ τὸ
«Ἦτο μοιραῖο» εἶναι καὶ αὐτὸ σὲ ἀρκετὰ
παλαιοντολογικὸν στυλ. Ἀπὸ πού τὰ ξεβά-
ψατε;

ΜΠΡΕΝΤ ΕΙΔΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ-ΜΟΔΑΣ

Ὑπεύθυνος δηλοῦμεν ὅτι αἱ κατα-
τιζόμεναι εἰς τὴν Νέαν Γεωμετρι-
κὴν Κοπτικὴν, τοῦ προνομιούχου
συστήματος ΜΠΡΕΝΤ, μαθάνουν
πραγματικὰ καὶ κατὰ βάθος τὴν
τέχνην, σύμφωνα μὲ τὰ προγράμ-
ματα τῶν ἐπιστήμων Σχολῶν Κοπτικῆς
τῶν Παρισίων καὶ δικαιούνται τοῦ
Διπλώματος τῆς Grande Ecole Proff.
de France.

Ἐντὸς μῆνός τελειοποιούμεν τὰς
πραγματικὰς μεθόδους καὶ ἐντὸς 3—4
τάς ἐντελῶς ἀσκήσεις, εἰς τὰς
Φλοῦ, Ζαπωνέ, Ρεγκλάν, Ταγιέρ,
Παλλά, Κάπ, Παιδικὰ, Πιτζέρες,
Ἀσπερόρουκα κτλ.

Εἰς τὰς μεγάλας αἰθούσας μας, ἐ-
κφωδιασμέναις μὲ ὅλα τὰ νεώτερα μέ-
σα τῆς Κοπτικῆς, Πίνακες, Σχέδια
κτλ. ἐξασκούνται αἱ μαθήτριάς κατ'
ὅλην τὴν ἡμέραν ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψὴν
εἰδικῶν προσωπικῶν διδασκαστῶν. Εἰς
τὰς μαθητρίδας μας διδομεν δωρεάν
τὸ βιβλίον μας Κοπτικῆς καὶ τὸ
CERTIFICAT.

Ζητήσατε Ὀδηγὸν—Κανονισμὸν,
δωρεάν, μετὰ τοῦ ἀναλυτικοῦ προ-
γράμματος διδασκίας ὕλης καὶ τῶν
βεβαίωνσεων ἐκμάθησεως πλεον τῶν
800 ἀποφοίτων μαθητρίων μας.

ΟΙΚΟΣ ΜΠΡΕΝΤ

ὁδὸς Πετρώη 3 (Γωνία δδ. Ἐρ-
μου-Βουλῆς) Τηλεφ. 32.700 Γυναι-
κεῖα φορέματα ἑτοιμα καὶ παραγγε-
λίας. Δεκτὰ ὑφάσματα πρὸς ἀσκήν.
Ἀπλὰ φορέματα δρ. 250. Τοναλέ-
τας ἀπὸ δρ. 350. Ταγιέρ δρ. 500.
Παλά δρ. 400.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Πληροφοροῦμεν τοὺς ἀναγνώστας μας ὅτι ὁ παθολόγος ἱατρός τῆς «Ἑβδόμαδος» κ. Α. Δημητριάδης, μετέφερε τὸ ἱατρεῖο του, Μιλτιάδου 11 (Πά-

ροδος Ἀγίου Μάρκου) ὅπου καὶ δέχεται ἀπὸ τὰς 4-7 καθημερινῶς.

Μερόπην. Εἶχα ὅλη τὴν καλὴ διάθεσιν νὰ σὰς ἀνακουφίσω ἀπὸ τὸ μαρτύριο αὐτό, ἀτυχῶς ὅμως μοῦ εἶναι ὅλως διόλου ἀδύνατον νὰ φαντασθῶ περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται ὥστε νὰ σὰς δώσω ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇτε.

Ἡ μόνη λύσις γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇτε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνίατὴν κατάστασιν εἶναι νὰ ἐπισκεφθῇτε ἕνα ἱατρὸν δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος ντροπῆς εἶναι ἕνα πράγμα πού ἄθελά του παθαίνει κανεὶς ἐπομένως δὲν εἶναι ἐκείνος ὑπεύθυνος γι' αὐτό. Ἄν δὲ νομίζετε ὅτι μπορῶ νὰ σὰς ἐξηγηθῶ, ἐπισκεφθῇτε με στὸ γραφεῖο μου (Μιλτιάδου 11, πάροδος Ἀγ. Μάρκου, 4-7 μ.μ.) καὶ δὲν ἔχετε νὰ ἐπιβαρυνθῇτε με τίποτε ἀπολύτως. Ἀρκεῖ νὰ μοῦ θυμίσετε τὸ ψευδώνυμό σας.

Τ. Τ. Γιὰ νάχη κανεὶς αὐτὰ τὰ ἐξανθήματα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κάθεται μέσα στὸ νερό οὔτε καὶ νάχη τὸ χωριό του πελώρια κουνούπια. Ὅταν ἔχη αὐτὰ τὰ προσόντα ἕνα μέρος τότε οἱ κάτοικοι ἔχουν κατ' ἄλλο χειρότερο κ' ὄχι αὐτὸ πού δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μερικὰ στυριά πού κυρτὰ αἰτία τὸν εἶναι ὁ σταφυλόκοκκος. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔχετε τόσο καὶ θέλετε ὁπωσδήποτε νὰ ἀπαλλαγῇτε δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κάμετε μερικὰ ἀντισταφυλόκοκκικά ἐμβόλια ζυωθέντα ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ κ. Κόμη καὶ ὅλα θὰ φύγουν.

Ἄν κατὰ τύχην δὲν ἔχει στὸν τόπο σας, τότε γράφετε στὴν κάτωθι διεύθυνση στέλνοντας ταχυτάχυ καὶ τὰ χρήματα (δραχ. 120) καὶ ὁ γιατρός θὰ σὰς στείλῃ τὴν σειρά τῶν ἐμβολίων. Θὰ σὰς τὰ κάμῃ ὁ γιατρός ἢ ὁ φαρμακοποιὸς τοῦ τόπου σας.

Κον Ἀλέξανδρον Κόμην ἱα-

ΔΡΧ. 66

Μεταξωτὲς κάλτσες γυναικῶν κίτες ἡγυμνῆνης ἀντοχῆς τῶν 135 δραχμῶν, καὶ ἀραχνόφαντες τουαλέτες τῶν 160 δραχμῶν, διὰ δρ. 88. Κιλότες μεταξωτὲς δρχ. 72. Σερβίτια φαγητοῦ δρχ. 280 ἡμίλινα 570. Ὀλόλινα 980.

Γραφεῖα ἀντιπροσωπειῶν Βουλῆς 5. Αὐν πάτωμα. (Σύνταγμα).

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

Χειρ. - Ὀториνολαρυγγολόγος
EX ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE
ΚΑΙ HALLPHEN

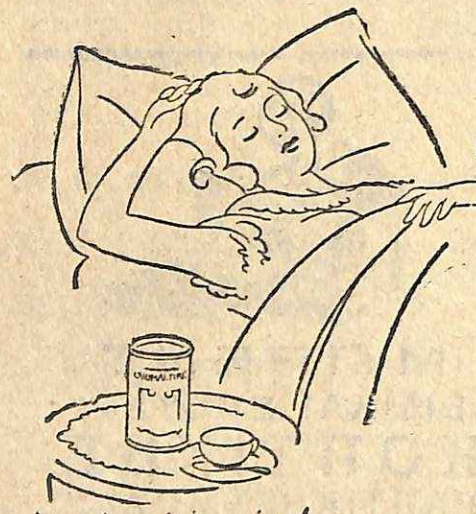
Δέχεται εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ κατοικίαν Μέγαρον Μαλάμου. Ἑμ. Μπενάκη καὶ Μαυροκορδάτου 6, ἀπὸ 4-6 μ.μ. Τηλεφ. 29 - 562

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ

ΙΩΑΝ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρίσι. Ἑξέτασις καὶ δι' ἀντίκρον PONTKEN Ἀκαδημίας καὶ Ἱπποκράτους 19 6

Υγεία, δροσιά φυσικὸς ὕπνος

Ἐσφοδίζετε τὰς ἀσθενήσεις! Μόνον ἡ Ὀβομαλτίνη ἀντιὸν ὀσμῶν!

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΦΥΣΙΚΟΝ ΜΕΣΟΝ ΔΙΑ ΝΑ ΕΠΑΝΑΚΤΗΣΕΤΕ ΤΑΧΕΩΣ ΟΡΕΞΙΝ, ΔΥΝΑΜΙΝ, ΥΓΕΙΑΝ

Εἰσθε καταβεβλημένοι... ἢ εἰς ἀνάρωσιν... ἔχετε χάσει τὴν ὄρεξιν σας... Καὶ ἐν τούτοις ὁ ὀργανισμός σας ἔχει ἀνάγκην τροφῆς διὰ ν' ἀνακτήσῃ δυνάμεις καὶ ζωτικότητα. Μόνον ἡ Ὀβομαλτίνη, ἡμπορεῖ ν' ἀποκαταστήσῃ ταχέως τὴν ἰσορροπίαν τῶν φυσικῶν σας δυνάμεων καὶ νὰ σὰς δώσῃ σφρίγγος, ζωτικότητα, ὑγείαν.

Η ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ ΕΙΝΕ Η ΖΩΗ!

Ἡ ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ ἀποτελεῖται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ θρεπτικὰ στοιχεῖα φυσικῶν τροφῶν. Φωσφόρο - σιδηροῦχα συστατικά στενῶς ἡνωμένα μετ' ἐκχυλίσματος βύνης, θιταμίνας ἀναλλοιώτους καὶ ἀνόργανα ὅλα. Ἰδού ἡ ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴν ἀνὰ τὸν κόσμον ΤΟΝΩΤΙΚΗΝ ΤΡΟΦΗΝ.

Τονώνει τὸ νευρικὸν σύστημα, τοὺς μῦς, τὰ ὀστά, τὴν κυκλοφορίαν καὶ ἀποτελεῖ τὸ ἰδωδὲς ρόφημα διὰ παιδιὰ, ἐνήλικας, ἀναρρωνύοντας, ἐξησθενημένους.

OVOMALTINE
ΣΥΜΠΥΚΝΩΜΕΝΗ ΤΡΟΦΗ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΔΩΔΙΜΟΠΩΛΕΙΑ

DR A. WANDER, S.A. BERNE (ΕΛΒΕΤΙΑ)

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: Γ. Σ. ΧΡΥΣΟΣΤΑΛΗΣ & ΥΙΟΣ

ὉΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 14, ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛΕΦ. 52.662

«Ἰδού, κυρία μου, τὸ ἰδωδὲς τουαλέτων γιὰ τὰ παιδιὰ σας»

Αὕτη εἶναι ἡ γνώμη τῶν παιδιῶν καὶ ἐιδικῶν διατολῶν, ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου Ἀκολουθήσατέ τὴν καὶ σὺ καὶ ἐξασφαλίσατε τὴν ὑγείαν τῶν παιδιῶν σας διὰ τῆς ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗΣ.

τρόν, Ἀκαδημίας 70 δ.

Δυστυχῆς ἡ νύξ. Δὲν νομίζω ὅτι ὅλα αὐτὰ πού αἰσθάνεσθε εἶναι τόσο σοβαρὰ ὥστε νὰ νομίζετε ὅτι ἡ ὑγεία σας μέρα μετὰ μέρα φθείρεται. Ὅπως πολλὸ σωστὰ σὰς εἶπεν ὁ γιατρός σας ἔχετε μιὰ ὑπερχλωροδρία, πράγμα πού εἶναι ἀνιάρθ ἀλλὰ ὄχι καὶ γιὰ ἀπογοήτευσιν. Τὰ σκονάκια πού σὰς ἔδωκε εἶναι καλὰ ὥστε μπορεῖτε νὰ ἐξακολουθήσετε καὶ πρέπει νὰ προσέχετε στὸ ζήτημα τῆς τροφῆς. Ἐφ' ὅσον τὸ γάλα σὰς πειράζει, μπορεῖτε νὰ τὸ μετριάσετε. Τὸ μόνο πού πρέπει νὰ ἀποφεύγετε κατὰ κανόνα εἶναι τὰ καρυκεύματα καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη, ἀπὸ τὰ ὅλα μπορεῖτε νὰ τρώτε ἀποφεύγοντας μόνον τὰ πολλὰ ὑγρά. Ἐπίσης ἐκεῖνο πού εἶναι ἀνάγκη νὰ ρυθμίσετε εἶναι τὸ ζήτημα τῶν κενώσεων. Προμηθευθῆτε λίγο λάδι Παραφίνης ἀπ' τὸ ὁποῖο θὰ παίρνετε 2 κουτάλια τῆς σουπας τὴν ἡμέρα μιὰ τὸ βράδυ προτοῦ κοιμηθῇτε καὶ μιὰ τὸ πρωὶ νηστικῶς. Ἐπίσης μετὰ ἀπὸ τὸ φαγητὸ πίνετε ἕνα χαμόμηλο. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο μοῦ ξαναγράφετε.

Δυστυχισμένον Α. Τὰ φάρμακα πού πήρατε ἦταν βέβαια καλὰ ἀλλὰ ὄχι καὶ ἀρκετὰ γιὰ μιὰ πάθησιν ὅπως τὴ δική σας. Χωρὶς αὐτὸ πού θὰ σὰς πῶ νὰ σὰς φοβίσῃ καὶ σὰς ἀπελπίσει ἡ δική σας κατάστασις λόγφ τῆς προηγουμένης ζωῆς πού κάματε καὶ λόγφ τῆς ἡλικίας ἔχει ἀνάγκην συντόνου θεραπείας. Ταυτοχρόνως δὲ ὑπάρχει ἀνάγκη τονώσεως τοῦ ὀργανισμοῦ. Φυτίνη μπορεῖτε νὰ πάρετε εἰς κομπιμὲ Ἀνδροστίνην ὅμως ὄχι ἀλλὰ ἐνέσεις Ἀνδροστίνης ἐν συνδυασμῷ με μερικὰς ἐνέσεις Ὑοχιμβίνης Σπίγγελ καὶ Στρυχνίνης. Ἐνέσεις πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ γίνουν καὶ μάλιστα ἐν συνδυασμῷ καὶ τῶν τριῶν φαρμάκων ἦτοι: 1) Ἀνδροστίνης κυτὰ τρία. 2) Ὑοχιμβίνης Σπίγγελ κυτὰ τρία, καὶ 3) ἐνέσεις Στρυχνίνης τῶν 2χιλιοστῶν 20. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑπάρχει ἐλπίς νὰ ἡσυχάσετε.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Παθολόγος ἱατρός

Ξανθειά ἢ μελαχροινή

...ὅ,τι καὶ ἂν εἰσθε, πρέπει νὰ εὑρετε τὸ κατάλληλον μέσο γιὰ τὴν σωστὴν περιποίησιν τῶν μαλλίων σας. Γι' αὐτὸ πρέπει ἡ ξανθειὰ νὰ χρησιμοποιῶν τὸ Σαμπονὸρ καὶ ἡ μελαχροινὴ τὸ Σαμποζάν, τὸ μόνο Σαμποῦν πού θὰ σὰς ἐξηγηθῇ ἀπόλυτα. Κάθε φάκελλος τοῦ Σαμποῦν Τέτ-Νουάρ περιέχει καὶ τὸ ἀνάλογο "Σεβεκλά", τὸ ὁποῖον - μετὰ τὸ λού-

σιμο - ἀποστειρώνει, κρατεῖ

τὶς σκᾶλες καὶ προσδίδει στὰ μαλλιά μιὰ εἰσαίρητη φυσικὴ γυαλαδα.

Ὑπάρχει καὶ ὑγρὸ Σαμποῦν συνδυασμένο μετὰ "Σεβεκλά" γιὰ ξανθὰ καὶ γιὰ σκούρα μαλλιά. Ὑγιεινὴ καὶ οἰκονομικὴ περιποίησις τῶν μαλλίων. ● Φιάλη Δρχ. 80 καὶ 50.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤÊTE-NOIRE
avec cheveclat

ΔΡΧ. 12.50

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ - ΝΙΚΗΣ 10 - ΤΗΛ. 25-739

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οἱ ἀπαντήσεις μας γιὰ ζητήματα ἰγυεινῆς καὶ καλλωπισμοῦ, βασίζονται ἐπὶ συμβουλῶν τοῦ διακεκριμένου δερματολόγου ἱατροῦ τῆς πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Φιλόδοξην μικροῦλα. Μοῦ γράφετε μόνο γιὰ τὴ μύτη, τὸ σαγόνι καὶ τὸ μέτωπο ὅτι παρατηρεῖται λιπαρότης τοῦ δέρματος, ἐνῶ γιὰ τὸ ὑπόλοιπον τμήμα τοῦ δέρματος δὲν μοῦ γράφετε τίποτα. Γιὰ τὰ μέρη πού μοῦ ἀναφέρετε ἔχομε γράψῃ ἐπιληπτικῶς ὅτι τὸ δέρμα σ' αὐτὰ εἶναι πάντα λιπαρό. Λοιπὸν νὰ πλύνεσθε πάντα με κρύον νερό. Μετὰ τὸ πρωῒν πλύνισμα ἕνα βαμβάκι βουτηγμένο στὴν κάτωθι λοσιὸν νὰ περνᾶτε ἐλαφρῶς ὅλο τὸ πρόσωπο, ἰδιαίτερως δὲ τὰ λιπαρὰ μέρη:

Alcool camphré	15	>
Teint. de benjoin	7,50	>
Eau de cologne	30	>
Eau distillée	50	gr.

Τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ θὰ ἐξακολουθήσῃ. Πρὸ τῆς πούδρας νὰ χρησιμοποιεῖτε τὴν πομάδα Βάνισινγκ Χαρέμ.

Μέλλουσιν μητέρες. Τώρα καὶ μέχρι τοῦ τοκετοῦ σας ἀπαγορεύονται οἱ ψυχρολουσιές τῶν μαστῶν. Μέχρι τοῦ τοκετοῦ με μιὰ μαλακὴ δούρτια βουτηγμένη μέσα σὲ καλὴ κολώνια ἢ πολὺ συντελεστικώτερα στὴν κάτωθι διάλυση νὰ βουρτίζετε ἐλαφρὰ τοὺς μαστοὺς καὶ πάντοτε με κυκλικὰς κινήσεις.

Eau de vie alcoolé blanche	30	gr.
Eau dist. d' Hamamelis	30	>
Alun	8	>

Μετὰ δὲ τὴν ἀπογαλκτικὴν πρέπει νὰ

Ἡ ἡλικία σας ΔΕΝ σημαίνει τίποτε

ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΗΣΑΤΕ ΤΟ ΒΙΟSEL ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ ΚΑΙ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΔΡΟΣΕΡΟΝ ΧΡΩΜΑ ΟΙΑΣΔΗΠΟΤΕ ΗΛΙΚΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝ ΕΙΣΘΕ

Τὸ πρόσωπό σας ἔχει τόσην νεότητα ὅσο καὶ τὸ δέρμα σας ἔχει Bioce! πολὺτιμον οὐσίαν μετὰ τὴν ὁποῖαν ἡ φύσις ἐπυροῖσκει τὸ δέρμα σας διὰ νὰ εἶναι σφιγκτικὸ καὶ δροσερό. Μὴν ἀφήσετε νὰ ἀποξηρανθῇ τὸ Bioce! Ἀποδώσατε Bioce! εἰς τὸ δέρμα σας φρέσκο ἐξαχθέν ἀπὸ τὰ ὑπόδερμα κύτταρα νεαρῶν ζώων. Ἡ θυμασία αὐτὴ οὐσία ἔχει ἐξαιρετικὴν λεπτότητα διὰ τὸ δέρμα σας. Θὰ ἀναζωογονήσῃ τὰ φυσικά σας ἀποθέματα τοῦ Bioce! καὶ θὰ διατηρῇ ταῦτα πάντοτε ζωηρά. Τότε τὸ δέρμα σας θὰ ἀποβάλλῃ μόνον τοὺς τὰ σημάδια τῆς ἡλικίας, ρυτίδες, ξάρες, μαύρα στίγματα, καὶ θ' ἀναδείξῃ πάσαν πραγματικὴν καὶ διαρκὴ νεότητα. Δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον μιὰ τροφὴ εἰς τὸ Bioce! διὰ τὸ δέρμα: Εἶναι ἡ Κρέμα Τοκαλόν (χρώματος ροῦ). Ἐπιθέσατε ἐξ αὐτῆς ἀπόψε κ' ὅλας πρὶν κοιμηθῇτε. Τὸ πρωῒ μεταχειρισθῇτε τὴν Κρέμα Τοκαλόν (χρώματος λευκοῦ). ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΑ ΕΚΠΑΛΗΚΤΙΚΑ: Γυναῖκες 72 ἐτῶν δὲν ἔχουν ρυτίδες, γυναῖκες 50 ἐτῶν φαίνονται μόλις 30 καὶ νεὰ κορίτσια ἀποκτοῦν ἀπόχρωσιν ἐντάκτου ὠριότητος. Ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἐγγυημένη παρὰ τοῦ οἴκου Τοκαλόν. Ἄλλως τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

λάβετε τις κατωτέρω προφυλάξεις για να μη επέλθω κατάπτωσης του δέρματος του στήθους. Κατά τις πρώτες ημέρες τα καταπλάσματα με ριζάλευρο θρασμένο μέσα σε γάλα είναι άριστα. Έπειτα ελαφρές έντριδες με καλό ελαιόλαδο ή με καλή γλυκερίνη πάντα με κνίκλικες κινήσεις κι' αφού το δέρμα αναλάβει την άρχικη δραστηριότητά του, επαναλαμβάνετε τις τοπικές ψυχρολουσίες και εί δυνατόν το δούρτσισμα ως ανωτέρω.

Γενοβέφαν. Εύχομαι νάναι όπως τό λένε κι' όπως τόσο άψήφιστα τώχετε πάρει. Προς το παρόν όπου βλέπετε σπυράκι με πύο να εξακολουθήτε να το σκεπάζετε με πομάδα Τοποβαζέν 'Αντιπυζέν. Πάντως σάς περιμένει ο κ. Λαδός και θα σάς τα πη καλλίτερα από κοντά και μάλιστα μετά προσοικλήν εξέταση. Του διεβίδασα την επιστολή με τα σχετικά για να τάχη υπ' όψιν του.

Δα Καίτην— Καλλιθέα. 'Ο κ. Λαδός ειδοποιήθη και εύχαρίστως θα σάς δεχθῇ. Πηγαίνετε λοιπόν να τον βρήτε: Σόλωνος 40. Πήτε του το ψευδώνυμό σας. 'Η επίσκεψις δὲν θα σάς στοιχίση τίποτε.

Α. Ρ. Α. Σαμιώτισσα. Πολὺν εύχαρίστως. 'Επισκεφθῆτε τον λοιπόν θα σάς εξέταση δωρεάν αφού του πῆτε τὸ ψευδώνυμόν σας. 'Ο κ. Λαδός δέχεται 10½—1 και 5—8 μ.μ. ὁδὸς Σόλωνος 40.

Παραράχθιον, 'Αρτα. Πρόκειται περί ποικιλοχόου πυτυρίσεως τοῦ σώματος. Γιὰ ν' απαλλαγῆτε ὀριστικῶς ἐν πρώτοις ν' ἀπολυμαίνετε καλὰ τὰ ἐσώρουχα καὶ ν' ἀλλάζετε τακτικὰ. 'Η ἀπολύμανση ὑποβοηθεῖ τὴν καταστροφὴν τοῦ παρυσίτου καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν νόσο. Κατὰ διήμερον καλὸ σάπωνισμὸ τοῦ σώ-

ματος με τρίψιμο καλὸ με ἓνα τεμάχιο καλίνου ὑφάσματος τῶν μερῶν ποὺ πάσχουν. Κατόπι ἐπάλειψις τῶν πλακῶν με τὴν κάτωθι ἀλοιφή:

Soufre précipité	4 gr.
Acide salicylique	1 »
Oxyde de zinc	1 »
Lanoline	25 »
Vaseline	25 »

'Η θεραπεία αὐτὴ πρέπει νὰ συνεχισθῇ μέχρι πλήρους ἐξαφανίσεως καὶ τῆς παραμικρᾶς κηλίδος, ἄλλως ἢ ὑποτροπὴ εἶναι βεβαία.

Κατάστικτον. Λυποῦμαι ἐξαιρετικὰ ποὺ δὲν πῆγατε, ἐφ' ὅσον τὸ ἀτύχημά σας συνέβη ἐδῶ, στὸν κ. Λαδῶ. 'Αν ἀμέσως μετὰ τὸ ἐγκλημα πηγαίνατε στὸν κ. Λαδῶ κανένα σημάδι δὲν θὰ σάς ἔμενε. 'Η πρώτη θεραπεία τοῦ ἐγκαύματος παίζει τὸν μεγαλύτερο ρόλο στὰ μετέπειτα σημάδια. Πάντως χωρὶς προσωπικὴ εξέταση δὲν μποροῦμε ἐπακριβῶς καὶ μάλιστα μετὰ τὴν ἐπούλωση νὰ σάς ὑποσχεθοῦμε ὀριστικὰ πράγματα. Πάντως κάντε τὴν ἐξῆς τακτικὴ καὶ ξαναγράψτε μας μετὰ 45)θήμερον κοῦρα. Κάθε προῖ πρὶν πλυθῆτε ν' ἀλείψετε τὸ καμμένο τμήμα με νοπὸ γάλα, ἄβραστο κατὰ προτίμησιν. Μετὰ μιὰ ὥρα πλύνετε. Κατόπιν μ' ἓνα θαμβάκι δουτηγμένο στὴν κάτωθι λουιδὴν ἀλείψετε ὅλο τὸ πρόσωπο:

Eau de fleurs	90 gr.
Teint de benjoin	12 »

Κάθε δὲ βράδν ἀλοιφή 'Ιντουόλ. Καίτην Δ. Λάρισσαν. Αὐτὸ ποῦχετε ἐκεῖ μιὰ νευρικὴ πάθηση δηλ. μιὰ ὑ-

περηναισθησία τῶν συμπαθητικῶν νεύρων. Πρέπει νὰχετε θάρρος ἀπόλυτα στὸν ἐαυτὸν σας καὶ θὰ δῆτε τί καλὰ ποὺ θὰ πάτε. Νὰ προσπαθῆτε πάντα νὰ βρίσκεσθε σὲ κῆλο ὥστε νὰ συνηθίσετε. Μὲ λίγα λόγια αὐτὸ εἶναι ποὺ ἀκούετε συχνά: Τὸ ἐρύθημα τῆς αἰδοῦς. Γιὰ τὸ πρόσωπο τὴν ἐξῆς κοῦρα: Νὰ πλύνεσθε πάντα με κρύο νερὸ κι' οὐδέποτε με σαποῦνι. Μετὰ τὸ πρῶινὸ καὶ βραδυνὸ πλύσιμο, δουτώντας ἓνα θαμβάκι στὴν κάτωθι διάλυση νὰ περνάτε τὸ πρόσωπό σας καὶ νὰ τ' ἀφήνετε νὰ στεγνώνῃ μόνο του.

Alcool camphré	30 gr.
Teint de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau dist.	90 »

Κάθε βράδν ζεστὲς κομπρέσες ταυτοχρόνως καὶ στὰ δύο μάτια ἀπὸ φυσικὸ τριανταφυλόνερο. Νὰ μὴ εἶναι χημικὸ, νὰ ζητᾶτε φυσικὸ. Μετὰ ἐνὸς τετάρτου κομπρέσες νὰ καλύπτεται τὰ μάτια ἐπὶ ἓνα τέταρτο μ' ἓνα στεγνὸ χονδρὸ θαμβάκι. Μετὰ με τὴν κάτωθι ἀλοιφή νὰ περνάτε κυκλοτερῶς τὰ βλέφαρα ὅπως ἔγραφε ὁ κ. Λαδός προχθὲς στὸ ἄρθρο του.

Huile de recin	5 gr.
Vaseline	5 »
Huile d' olive	5 »
Tannin	0,50 cent.
Acide gallique	0,50 cent.

Τὸ οἰνόπνευμα, αἰθέρας κ.λ. χειροτερεύουν. 'Εφ' ὅσον ξηραίνουν τὸ μέρος τὴν κατάσταση.

ΛΟΡΑ

"Όλα τὰ σχολικὰ εἶδη

Εἶδη χαρτοπωλείου

ΤΙΜΑΙ ΕΥΘΗΝΑΙ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

Τηλεφ. 21.546

ΜΕΓΑ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΔΙΑ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΣ

· Έντός πολυτελεστάτου Μεγάρου

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28

Γ' ΣΥΒΡΙΟΥ ΚΑΙ ΑΙΝΙΑΝΟΣ

ΤΗΛ. 81-724

ΤΡΟΦΗ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ, ΦΩΤΙΣΜΟΣ, ΛΟΥΤΡΟΝ ΠΛΥΣΤΙΚΑ.

ΤΙΜΗ: 1.600, 1.800 καὶ 2.000 Δρχ.

ΑΝΑΛΟΓΩΣ ΤΩΝ ΔΩΜΑΤΙΩΝ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΜΗΜΑΤΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ, ΓΑΛΛΙΚΟΝ, ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ

· Αντί 130 Δρχ. ΜΗΝΙΑΙΩΣ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΕΙΣ ΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28